



Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

**KAHRAMANMARAŞLI ŞAİR VE YAZARLARIN DİLİYLE
ABDURRAHİM KARAKOÇ**

Yayın Koordinatörü:
Mehmet Fetih YANARDAĞ

Editör:
Serdar YAKAR

Kapak:
Şükran İŞÇİ

Baskı – Cilt:
MODERN OFSET CİLT&BASIMEVİ
Hayrullah Mahallesi
Malik Ejder Caddesi No 107/C
Telefaks: 0 344 241 04 94
Onikişubat / KAHRAMANMARAŞ

Baskı Tarihi :
Haziran 2015

ISBN :
978-605-4996-30-8

Yazışma Adresi:
Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi
Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı
Kültür Sanat ve Turizm Şube Müdürlüğü
Kayabaşı Mahallesi Vakıftarla Caddesi No 6
Tel: 0.344.225 24 15
Dulkadiroğlu / Kahramanmaraş

KAHRAMANMARAŞLI ŞAİR VE YAZARLARIN DİLİYLE

ABDURRAHİM KARAKOÇ

Hazırlayan:

Serdar YAKAR

**Bu Eser Kahramanmaraş Büyükşehir
Belediyesi'nin Bir Kültür Hizmetidir**

Serdar YAKAR: 1965’de Kahramanmaraş’ta doğdu. İlk ve orta öğrenimini memleketinde tamamladıktan sonra 1983’de M.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümünü kazandı ve buradan 1987’de mezun oldu.

İlk yazı çalışmaları **Erciyes** dergisinde 1983’de yayınlandı. Üniversite öğrencilik yıllarında **Milli Gazete’de** “Gençlik” ve “Kültür Sanat” sayfaları hazırladı. “**Kadın ve Aile**” ve “**Gül Çocuk**” dergilerinde Yazı İşleri Müdürü, **Timaş Yayınları**’nda Editör olarak çalıştı.

Yazı çalışmaları; İslam, İlim ve Sanat, Altınoluk, Kadın ve Aile, Gül Çocuk, Sur, Maveria, Uzunoluk, Kurtuluş, Dört Mevsim Maraş ve Alkış gibi dergilerde yayınlandı.

Vatani görevini 1991’de Güney Deniz Saha Komutanlığında tamamlayıp 1992 yılında memleketine dönerek Kahramanmaraş Belediyesinde memur olarak göreve başladı. Bir süre Belediye Özel Kalem Müdürlüğü görevini vekâleten yürüttü. 1993 yılında atandığı Yazı İşleri Müdürlüğü görevini aralıksız olarak 12 yıl sürdürdü. Aynı zamanda Belediye Memurları Sendikası (BEM-BİR-SEN)’in şube başkanlığını da yaptı.

Bir gurup arkadaşıyla birlikte kurduğu Ukde Basın Yayın ve Organizasyon bünyesinde haftalık “**Ukde Haber**” gazetesi ve “**Kurtuluş**” dergilerini çıkardı. Kitap yayıncılığı yaptı. Yerel yayın yapan Yunus TV’de haftalık “**Ukde Sanat Edebiyat**” programları hazırladı.

Birçok sivil toplum kuruluşunun üyesi veya kurucuları arasında yer aldı. 2003 Şubatında Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Yüksek Lisans programını tamamlayarak “*Yerel Yönetimlerde Alternatif Hizmet Sunma Yöntemleri: Kahramanmaraş Belediyesi Örneği*” adlı çalışması ile “**Kamu Yönetimi Uzmanı**” unvanını aldı.

15.12.2004’de Kahramanmaraş Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğüne kurucu müdür olarak atandı.

Kahramanmaraş yerel mahkemelerinde Belediyecilikle ilgili adli davalarda Bilirkişilik yaptı.

Kısa bir süre Belediye Terminal Müdürü olarak görev yaptıktan sonra yeniden Belediye Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü kadrosuna atandı.

Halen Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı bünyesinde Kültür Sanat ve Turizm Şube Müdürü olarak görev yapmakta olup yayınlanmış kitap çalışmaları vardır.

Evli ve üç çocuk babasıdır.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ.....	7
ABDURRAHİM KARAKOÇ KİMDİR?.....	11
ABDURRAHİM KARAKOÇ'U ÇEKİŞTİRİR BU YAZI / Bahaettin KARAKOÇ.....	17
AGABEYİM KARAKOÇ / Ali AKBAŞ.....	22
ÜZDÜ KARAKOÇ / Âşık Ali ATAŞ.....	30
HALK ŞİİRİNİN EFENDİSİ: ABDURRAHİM KARAKOÇ / Tayyip ATMACA.....	31
ABDURRAHİM KARAKOÇ / Ramazan AVCI.....	36
ÜÇ KARAKOÇ YOKLAR ANILARIMI / Arif BİLGİN.....	51
ABDURRAHİM KARAKOÇ'UN ARDINDAN/ Ozan BULUT (Bahattin BULUT).....	63
"HAK YOL İSLAM YAZACAĞIZ" / Abdurahman DİLİPAK.....	64
ABDURRAHİM KARAKOÇ ANLATIRKEN... / Mehmet GÖZÜKARA.....	68
BİR DEVRİN ŞAİRİ ABDURRAHİM KARAKOÇ / Ahmet Doğan İLBAY.....	92
KARAKOÇ / Eshabil KARADEMİR.....	98
AMCAM ABDURRAHİM KARAKOÇ / Oğuz KARAKOÇ.....	100
MERHUM, ABDURRAHİM KARAKOÇ'A / Aşık Selami MENGİLLİOĞLU.....	106

KARAKOÇ / Mehmet NACAR.....	108
HEMŞEHRİM ABDURRAHİM KARAKOÇ / Cemal NAR.....	109
ABDURRAHİM KARAKOÇ'U KAYBETTİĞİMİZDE ŞİİRİN MİHRİBAN'I DEĞİL, MİHRABI DA YIKILDI.../ İnci OKUMUŞ.....	113
ABDURRAHİM KARAKOÇ VE KARAKOÇLAR / Sıddık ÖZER.....	118
ABDURRAHİM KARAKOÇ / Oğuz PAKÖZ.....	121
ABDURRAHİM KARAKOÇ / Âşık Cuma TAŞDEMİR.....	131
KARAKOÇUN YÜREĞİ SUSTU, ŞİİRİ KONUŞUYOR / Ahmet TAŞGETİREN.....	133
ALBÜM.....	138



ÖN SÖZ

Şairler kenti ve şiirin başkenti olan Kahramanmaraş, bu değerini Türk Edebiyat dünyasına kazandırdığı kalem sahiplerinden ve onların yürek seslerinden almakta ve bunun haklı gururunu yaşamaktadır. Ülkemizin eğitim, sanat ve edebiyat dünyasına katkıları yadsınamayacak derecede olan Maraşlı şairler ve yazarlar şehrimiz

için kıvanç kaynağıdır. Bu olgu aynı zamanda ağır bir sorumluluğu da beraberinde getirmektedir. Bizler bu sorumluluğun farkında olarak şiirle yaşamış; şairleri, yazarları ile bütünleşmiş kahraman şehrimiz Maraş'ta; temel hedeflerimizden birinin de tarihi ve kültürel değerlerimizi anlamak, değerlendirmek, korumak ve geleceğe aktarmak olduğunun bilinci içerisindeyiz.

Kültürel miras, milletlerin hafızasıdır, geçmişidir, geleceğe bakışıdır, kısacası kimliğidir. Bu miraslarını kaybeden ya da onu yok sayan milletler; karakterlerini, geçmişini, kimliklerini de kaybeder. Şairlerimiz ve yazarlarımız, Türk edebiyat dünyası ve ait oldukları dönemin duyuşu, düşünüşü, tasası, sıkıntısı, sevinci kısaca yaşam bağlantılarının en önemli düğüm noktalarından birini meydana getirir; vazgeçilmez kültür değerlerimizdendir. Bu kapsamda milli inanç ve kültür ile yoğrulmamış toplumlar er ya da geç yıkılmaktan kurtulamadıkları gerçeğini düşündüğümüzde; bu değerlerimizin önemi hepimizin malumudur.

Karacaoğlan'dan Âşık Mahzuni'ye, Necip Fazıl Kısakürek'ten Abdurrahim Karakoç'a, Bahattin Karakoç'a, Yedi Güzel Adam'a daha nice kalem sahiplerine ilham olmuş; çok sayıda esere mekân olmuş bu mümbit topraklarda; bugünde Kahramanmaraşlı şairler ve yazarların sözleri ile o zincir halkasından Abdürrahim Karakoç'u anlattıkları bir kültür eseri ile yanı başımızdayız.

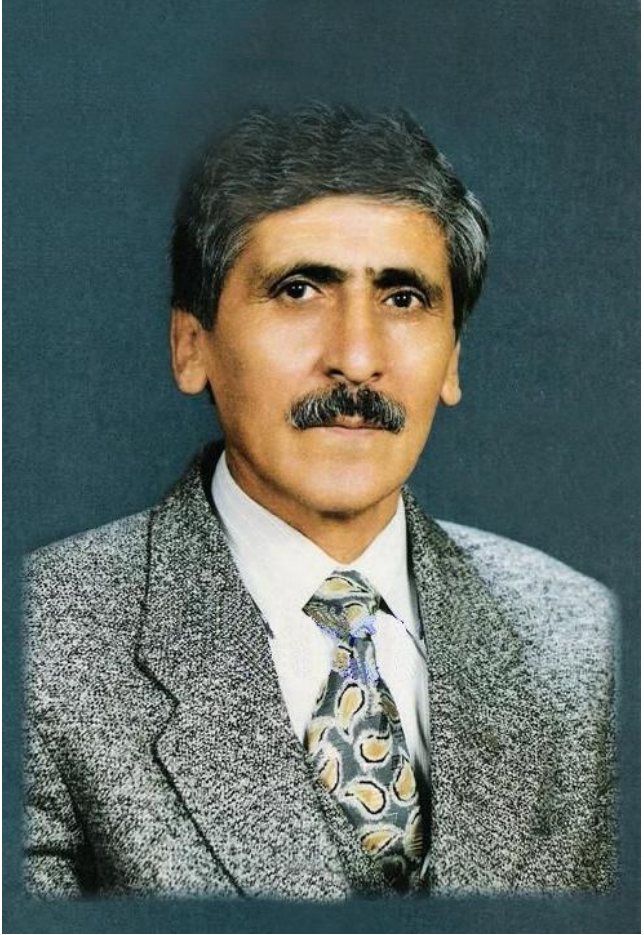
Bu toprakların sesi olmuş olan Abdurrahim Karakoç sadece Kahramanmaraş'ın değil sınırları aşmış, ilim ve fikir hayatına; duruşu, düşünceleri, eserleri ile örnek olmuş şairlerimizdendir. Kendi sözleri ile "Ben inandığımı yaşar, inandığımı yazarım" sözleri ile hayatını tarif eden Üstad;

kendi üslubunu yakalamış; değerleri, düşünceleri ile Cumhuriyet tarihinin hep anılan isimlerinden olmuştur. Eserleri ile de hep yaşayacak bir değerimizdir. Bu değerlerin anlatıldığı bu çalışmanın bizim için ayrı bir önemi de Kahramanmaraşlı şair ve yazarların kaleminden dökülecek sözlerin üstadı anlatacak olmasıdır.

Kahramanmaraşlı şair ve yazarların dilinden Abdurrahim Karakoç isimli bu çalışmayı sizlere takdim ederken; merhum Abdurrahim Karakoç'u rahmetle anıyor, kitabın hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi olarak kültürel değerlerimizi korumaya, yaşatmaya, onları geleceğe taşımaya devam edeceğiz. Kültürümüzün somut eserleri arasında yer alacak bu çalışmanın da edebiyat dünyasına ve tüm hemşerilerime hayırlı olması dileklerim ile...

Fatih Mehmet ERKOÇ
Büyükşehir Belediye Başkanı



ABDURRAHİM KARAKOÇ
(D. 07.04.1932 – Ö. 07.06.2012)

ABDURRAHİM KARAKOÇ KİMDİR?

Şair. Elbistan Ekinözü (Celâ) köyünde 1932’de doğdu. İlkokulu doğduğu köyde okudu. Şiire de bu yıllarda sınıf arkadaşlarını hicvederek başladı. İlkokuldan sonra imkânsızlık nedeniyle öğrenimine devam edemedi. Fakat okumayı sürdürdü.

Köyünde bir süre marangozluk yaptı. Elbistan Belediyesi’ne muhasebe memuru olarak girdi ve buradan emekli oldu. Emeklilik sonrası Ankara’ya yerleşerek gazete köşe yazarlığına başladı.

Günümüz halk şiirinin önde gelen şairlerinden biridir. Âşık tarzı şiire yeni imajlar kazandırmış, taze bir hava vermiştir. Hece vezni ile yazdığı şiirlerinde aşk, gurbet ve ayrılık temaları ile birlikte daha çok sosyal meselelere eğilmiştir.

Toplumsal aksaklıkları, haksızlıkları ve adaletsizlikleri düzeltmek için kalemını silah gibi kullandı. Ancak; aşk, tabiat, ayrılık gibi ferdi konuları da lirik bir anlatımla terennüm ederek Türk şiirine ve Türk müziğine birbirinden güzel eserler armağan etti. Mihriban, Omuzumda Sevda Yüğü, Sultanım, Unutursun Mihriban’ım gibi hemen her gün ünlü bir sesin ağzından dinlediğimiz türküleri kaleme aldı.

Bir ara politikaya da girdi ve çıktı. Niçini sorulduğunda “Allah rızası için girmiştım, Allah rızası için ayrıldım” cevabını verdi.

Ciğerlerindeki enfeksiyon nedeniyle bir süre Konya’da tedavi gördü. Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi hastanesinde tedavi görmekte iken 7 Haziran 2012’de vefat etti.

Eserleri; Hasan’a Mektuplar (1965), El Kulakta (1969), Vur Emri (1973), Kan Yazısı (1978), Suları Islatamadım (1983), Dosta Doğru (1984), Beşinci Mevsim (1985), Düşünce Yazıları (1990), Gökçekimi (1991), Akıl Karaya Vurdu (1994), Çobandan Mektuplar (1997), Yasaklı Rüyalara (2000), Gerdanlık - I (2000), Gerdanlık - II (2002), Parmak İzi (2002), Yağmur Yerden Yağar (2002), Gerdanlık - III (2005), Anadolu’da Bahar (2007), Barış Çağrısı (2009)’dir.

Kendisiyle yapılan bir söyleşide aile hayatını ve şiire nasıl başlayışını şu cümlelerle anlatır:

“Doğduğumdan beri şiire, özgün söze, ahenkli söyleyişe âşına bir kulağım ve kalbim vardı. Babam Ümmet Hoca yetiştirdi bizi. Yaşayan beş erkek kardeşim var, beşi de şair oldu. Çünkü babamız şairdi. Bize Kur’an okumayı, ilk eğitimi o verdi. Gâvur dağlarından uzayıp giden tren yolunda taşeronluk yapardı babam. İşini eve taşımazdı. Evde şiirle vakit geçirirdi, bir de bahçeye...

Sabah ezanından sonra camiye, cami dönüşü de ağabeyimle beni alır bahçeye götürürdü. Omzumuzda mavzer, kürek evimizden yirmi dakikalık mesafedeki bahçeyi bellemeye, sulamaya, bakıma ya da hasada giderdik. Sabahın köründe dağların gölgesi korkunç canavarlara benzerdi. Bahçeye giderken ağabeyim zaman zaman beni korkutmaya çalışırdı. Ama ben babamın yüzüne bakardım. Onun korkmadığını anlayınca da hiç umursamazdım.

Anam tam dokuz çocuk doğurmuş. Tam bir Osmanlı kadını... Bizi sıkı bir disiplinle yetiştirdi. Önünden erkekler bile geçemezdi. Babam Ümmet Hoca... Nakşibendi tarikatına bağlı hafızlığı ve şairliği olan bir adamdı. Hepimiz şiiri ondan öğrendik. Beş erkek kardeşin beşi de şairdi bizim evde. Bahaettin ağabeyim benden bir buçuk yaş büyüktü. Yine de ona bütün ömrüm boyunca abi dedim. Hiç kırmadım. Evde diğer kardeşlerime örnek olmaya çalışır, onun emirlerini, isteklerini yerine getirirdim. Bu kadar erkek kardeş arasında geçinmek kolay mı? Bizde şöyle bir usul vardı: canı sıkılan, bunalan kim olursa bahçeye giderdi. Bahçemiz evimize üç dört kilometre uzaklıktaydı. Bahçenin damında oturur, sinirimizin geçmesini beklerdik. Sonra annem veya babam gelir bir iki bahçe işinde çalıştırdıktan sonra yüklendiğimiz meyvelerle eve dönerdik.

Bahaettin abim orijinal fikirleri olan bir çocuktur.

.....

Ağabeyim deli dolu, başına buyruk, dediğim dedik huysuz bir adamdır ama çok temiz bir kalbi vardır. O

bütün ömrü boyunca içindeki yaramaz, cıvıl cıvıl kaynaşan çocuğu öldürmedi, hep yaşattı. Ben onun kadar sahip çıkamadım o çocuğa, ben daha düz düşünen biri olarak kaldım.

Sılayı terk etmedim, annemi bırakamadım. Okumayı baştan kafadan sildim, çıkardım. Okulun bana bir şey veremeyeceğini anladım. Gerisi diploma merakından ibaretti.

Ağabeyim çocuk yaşta şiirler yazdı. Üstelik onları yayınlattı da... Öte yandan onda bende olmayan meziyetler de vardı. Muhtemelen o köy enstitülerinde yetişenlere has bir meziyet zenginliği... Sovyet Rusya'nın, Nazi Almanya'sının o dönemlerde kalkınma modelleri insanı kendilerince bir ideale koşturuyordu. Cumhuriyet'in de kendince geri kalmış cahil köylüyü kalkındıracak hamlelerinden en ciddiisi bu köy enstitüleri idi.

.....

Onu kızdırdım. Parmak hesabıyla şiir mi yazılır derdim. Âşıklar parmak hesabı yaparak mı şiir yazıyorlar. Öyle âşığa âşık demem ben derdim. Biraz da sanki kendime açacağım kulvar için olsa gerek onun serbest şiirlerini daha çok beğendiğimi söyledim.

Ben de o sıralarda laf olsun diye köydekileri hicvederdim. Onlarla dalga geçerdim. Bir kâğıda yazmadığım o anda okuduğum nükteli şiirlerdi bunlar. Çobanın davarı kaybetmesinden, muhtarın Elbistan'a gidip dönmemesine kadar köyün mevzuları etrafında mısralar... Babam bize bazen halk hikâyeleri okuturdu sırayla.

Önce ağabeyime, sonra bana, sonra Osman'a... sırayla...

Bunlar kahramanlık öyküleri olduğu gibi aşk hikâyeleri de oluyordu. Battal Gazi, Hazreti Ali cenkleri, Kerem ile Aslı, Leyla ile Mecnun...

Nabi'den, Baki'den gazeller de okurdu. Baki'nin

“Yollarda kalır râh rev-i Kâbe-i vaslın

Ömr âhir olur, mevt erişir, zâd yetişmez” beytini okur ve Kâbe yollarında ömrün nasıl bittiğini, ölümün gelip azığın gelmediğini açıklardı.

....

Güzelleme ve taşlamada rehberim oldu Seyrani. Sadece yazdığı şiirlerle değil, hiç değil; önce karakteri, dürüstlüğü, kimseden korkusunun olmaması, Allah’a inancı ve bağlılığı, Batılılaşmaya verdiği tepki bakımından da rehberim. O da Tanzimat döneminin dejenerasyonuna tepki vermiş.

Fakat hepsinden çok beni taşlamada zirveye taşıyan şiirim İsyanlı Sükût’tur. Hikâyesi filan da yok. Maraş’a ya da Elbistan’a gidip gelişlerimde özellikle köylünün şehirdeki tavırlarını gözlerdim. Ben de nihayetinde köylüydüm. Köylüydüm ama köyümde, babamın köyünde anamın sağladığı huzur içinde kimi bohemlerin şehirde yaşayamadığı hayatı yaşıyordum. Fakat köylüyü kendi köyümden başlayarak takip ediyor, tahlil ediyor bazen de eleştiriyordum. Aslında hiciv alışkanlığım bu gözlemimi geliştiriyordu. Köylünün devlet dairesine girip çıkarken saygıdan yahut çaresizlikten ezilip büzülmesini görüyor bazı tanıdıklara hatta müdahale ediyordum.

Ben rahattım. Hiçbir devlet dairesinde ezilip büzülmedim. Birkaç kez de başkalarının işini hatır için takip ettiğimde de vatandaşa eziyet çekirtmeye alışmış devlet dairelerine çökmüş bir takım görevlilerle kavga da ettim.

Maraş’ta bir kahvehanede otururken gözüme ilişen bir köylünün hâl ve hareketleri dikkatimi çekmişti. Develili Seyrani Baba’nın yerine koydum kendimi. Gözlem yaptım, meleke-i icad yaptım. Başkasının bederine temessül eyledim. Kendimi onun yerine koydum. Kalkıp giderken ceplerini karıştıran şu köylünün moralini bozan şey neydi? Daha doğru dürüst çayını bile içmemişken garsonu görünce kalkıp cebinde ne varsa çıkararak adamın derdi neydi? Belli bir derdi vardı.

Garsonu tanıyordum, tamam der gibi yaptığım işareti Ökkeş gördü. Zaten cebinden tespah, çakmak,

sigara paketi gibi şeyler çıkmıştı. “Sağol” bile diyemedi. Ben de üstelemedim. Kapıya doğru geçirirken –ki ben de zaten çıkacaktım- “memleketin neresi gardaş” dedim gayri ihtiyari... Utandı; hangi köyden olduğunu bile diyemedi, köy diye geveledi.

Onun yürüyüşünü bederine temessül ederek, o masumiyetin ve vakarın ama derin bir çaresizliğin eğdiği omuzlarından başlayarak yükselen kendinden bir ruh gibi ayrılan heyakilini ardından izledim. İşte Anadolu buydu. İsyanlı sükûttu. Tevazu ile donanmış gurur...

İSYANLI SÜKÛT

Gitmişti makama arz-ı hâl için
'Bey' dedi, yutkundu, eğdi başını.
Bir azar yedi ki oldu o biçim..
'Şey' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Kapıdan dört büklüm çıktı dışarı
Gözler çakmak çakmak, benzi sapsarı...
Bir baktı konağa alttan yukarı
'Vay' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Çekti ayakları kahveye vardı
Açtı tabakasını, sigara sardı
Daldı.. neden sonra garsonu gördü
'Çay' dedi, yutkundu, eğdi başını.

İçmedi, masada unuttu çayı
Kalktı ki garsona vere parayı
Uzattı çakmağı ve sigarayı
'Say' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Döndü, gözlerinde bulgur bulgur yaş
Sandım can evime döktüler ateş

Sordum: 'memleketin neresi gardaş? '
'Köy' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Yürüdü, kör-topal çıktı şehirden
Ağzına küfürler doldu zehirden
Salladı dilini.. vazgeçti birden,
'Oy' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Ezberimde olan üç beş şiirimden biriydi bu. O kadar çok okudum ki, mecburen ezberledim. Türkü olup meşhur olan şiirlerimden daha çok severdim bunu aslında. Şiir olarak da çok sevilirdi ki binlerce kişinin de ezberindeydi. Bu şiirle Seyrani'nin taşlamadaki üstünlüğünü yakaladım diye düşünmedim değil.Devlet katını tenkit böylece çağdaş bir sese kavuşuyordu.”

ABDURRAHİM KARAKOÇ'U ÇEKİŞTİRİR BU YAZI

Bahaettin KARAKOÇ

Adı-Soyadı: Abdurrahim Karakoç

Baba Adı: Ümmet

Ana Adı: Fatma

Doğum Yeri: Elbistan

Doğum Yılı: 1932

Mesleği: Şair-Yazar

Evet, bu mini-kimlik, benim kardeşime ait; benden iki yaş küçük olan kardeşim Abdurrahim Karakoç'a...

Has şiir adına, özlenen güzellikler adına, ışıkları çağlara yürüyen kesin doğrular adına, kirlenmemiş sevgiler adına O, Ankara'dan zılgıt basar kelepçesiz ufuklara, ben Kahramanmaraş'tan...

O, "Suya hasret kaldı deniz kızları/Ekvatora heykel diktik buzları/Ankara'yı geçti at hırsızları/Serde tembellik var, gene geç kaldık" diye hicvettiği Ankara'nın bir banliyösüne yerleşti ve Ankara'ya alıştı. Derken günlük politikaya da bulaştı. Bense hiç sevmedim dolapçı Ankara'yı: Politika yerine de daima poetikayı tercih ettim.

Doğuda Salavan, Batıda Berit ve Binboğa, Kuzeyde Kabaktepe, Güneyde Engizek ve Koçdağı'nın kuşattığı Ekinözü (Cela)'nde yaşadık çocukluğumuzu. Hangi yöne baksak, dağlar keserdi görüş ufukumuzu. Çocuk aklımızla hep o dağların arkalarını merak ederdik. Salavan'ın arkasından çıkıp, gelen güneş, batarken Berit dağı'nın doruklarıyla öpüşür, sonra da birden kaybolurdu. Sanırım sabahlarıyla güneşimizi

dirilttiği için Salavan'ı bütün dağlardan çok severdik biz. Hele de çiğdem ve çiçek toplamaya gittiğimizde kınalı keklik dinlediğimizde üstünde kartalların uçtuğu sulak yaylanın sularından içtiğimiz Salavan bizim her şeyimizdi. Büyüdük, şartlar icabı siladan ayrıldık ama, Salavan'dan asla kopmadık; Salavan'ı sık sık şiirlerimize taşıdık.

Çocukken de çok meraklıydı Abdurrahim, her şeyin künhüne ulaşmaya çalışırdı: Deneme uğruna babamın bozmadığı saati kalmadı. Zekiydi, ilkokulu 4 yılda bitirdi. Birlikte okumaya başladığımız Kur'an-ı Kerim'i 0, 27 günde, ben ise 30 günde aktardım. Babam bazen bana bağırdı ama Abdurrahim'e bağırdığını hiç duymadım. Gel gör ki, saatlerini bozduğu gibi babamın şiir defterini de ateşe atıp yakan yine bu kardeşim oldu.

İlkokuldan sonra, başka hiçbir okula gitmedi. Bu tamamen kendinin tercihiydi. Okula gitmedi de okumayı tamamen kesti mi? Kesinlikle hayır! Müthiş bir okuma tutkusu vardı, ne bulursa okur didik-didik ederdi. İster bir şiir kitabı, ister bir roman ve ister bir kanun kitabı olsun; okuduğunu adeta beynine resmeder, ufak bir ayrıntıyı unutmazdı.

O günkü şartlar bu günkü şartlar gibi değildi, namünâsipti. Köy kökenli bir şair, herkese kendini çabuk kabul ettirdi. Kendi şartlarını kendi hazırladı; köylüsü, kentlisi Abdurrahim'in şiirlerini dillerine bayrak yaptılar, bu bayrak sonsuza kadar dalgalanacaktır.

Müthiş bir ironisi vardır. Taşlamalarında asla husumet kaygusu bulunmaz. Vatanına, milletine, milli değerlerine, dinine kültürüne şaşkı bakanlara hicvetmek O'nun için zorunlu bir ibadettir.

“Alan elden veren el daha üstündür” Hadis-i Şerif-i terki mümkün olmayan bir ilkedir O'nun

için. Hayatı boyunca hep vermiştir ihtiyaçları olanlara, hayatı boyunca hiçbir kimseden hiçbir şey istememiştir.

Kitaplar, baskı üstüne baskı yapar, kazananların ödedikleri telif hakkı ise gülünç ki ne gülünç... Şiirleri bestelenir, kasetlere plaklara okunur, kimse demez ki "Arkadaş, şu da senin yasal hakkındır; lütfen azımızı çok sayarak kabul ediniz.," demezler o da kimsenin peşine düşmez.

Her darbe ve dayatma, O'nun kabullenmediği çiğ bir olgudur. Hiç bir demokrasinin rengi kızıl, kara yada haki değildir; demokrasilerin rengi olsa olsa mavi olur., yeşil olur, beyaz olur. Demokrasilerin sahipleri haramiler değil halklardır. Abdurrahim'in sosyal muhtevalı şiirleri incelediğinde bu gerçekler aydınlık bir biçimde ortaya çıkar.

Cumhuriyet Dönemi Türk Şiiri'nde en güzel, en çarpıcı aşk şiirlerini kuşkusuz Abdurrahim Karakoç yazmıştır. Çünkü aşkı özünde yaşamıştır. Yazmakla, yaşayarak yazmak arasında elbette büyük bir farklılık olacaktır. Bunun en belirgin örneği, uzun ve derin bir ırmak gibi kollara ayrılarak akıp giden "Mihriban" şiiri. Bunu bir türkü formunda günde kaç milyon insanın yürekte söylediğini ve dinlediğini düşündünüz mü? Daha nice örnekler vardır ki saymakla bitmez.

Bir avuç cuntacı asker çıkıyor yeraltında pusuya yatmış bir avuç gizli mahfillerle temas kuruyor, devletin namuslarına tecavüz ettiği bütün araç ve gereçleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak 27 Mayıs 1960 darbesini gerçekleştiriyor. Astıkları astık, kestikleri kestik. Türk halkını bütünüyle asamadıkları için, dayanağı olsun diye namuslu üç devlet adamını darağaçlarında sallandırıyorlar. Savcılarını meşhur

EGESEL, hâkimleri BASROL. Artık siz düşününüz böyle bir atmosferde hakkın, hukukun, demokrasinin ne anlama geleceğini. Cuntacılar "Milli Birlikçiler" deniliyor: Ne var ki, yolu kesilen "Büyük Türkiye" sevdalılar; 14 Mayıs 1950'de sandık başında hürriyet kıyamına duran; tek parti döneminin yıllardan beri uyuşturduğu derin narkoz uykusundan uyanmaya başlayan Türk Halkıdır. Çabuk anlaşılır millilerin millilikleri. Böylesine kirli ve karışık bir ortamda ilk hoşnutsuzluk bayrağını; "Hürriyeti gelin ettik dul çıktı/Çal davulcu fırsat ele bir geçer/Bu düğünün şakşakçısı bol çıktı/Çal davulcu fırsat ele bir geçer" diyerek Abdurrahim Karakoç açmıştır.

"Mektup yazdın Hasan'a/Ha Hasan'a ha sana" diyerek Hasan'a Mektuplar" adlı şiir-mektuplar derin siyaseti içeren şiirlerimizin çok sağlam birer burcudur Yıllar akıp gitse ve sistemler değişse bile, bir "Doktor Beğ", bir "Hâkim Beğ", bir "Meb'us Beğ" şiirleri hiç gündemden düşer mi? Şiirlerinde her biçimi deneyen, genelde hecede yoğunlaşan Karakoç çağdaşlarının hiçbirine benzemez; iç bükey, dış bükey ve düzlem aynaların hepsinde de O, ancak yalnız kendisine benzer. Her şey taptazedir Abdurrahim'de: İmajlar taze, kelimeler taze, üslup taze... Dil olabildiğince kıvrak. Günümüzde hece tarzı ile şiir yazan, hemen hemen her şairde Abdurrahim'in etkisi apaçık görülür. Biz beşkardeşiz, beşimiz de şiir yazar, şiirle yatar -kalkarız. İki bir yana, ben, Abdurrahim ve Ertuğrul Üçümüz şiir pazarlarında sık görünür ve birer usta şair olarak dinleyenlere şiirlerimizi sunarız. Abdurrahim ister ki, hiçbir programda üç KARAKOÇ bir arada olmasın. Çoksundur. Üç KARAKOÇ aynı program içerisinde sahneye çıktığında dinleyicilerin yadsıyacağını sanır. Kartelleşme gibi görür. Bundan ötürüdür ki, sürekli tek başına hareket

eder, koroya katılmaz, solist olarak gündemde kalmayı yeğler. Tuhaf ama gerçek, demez ki, bu şölenle herkes rızkı kadarına sahiptir.

Soran, "Mihriban"ı sorar bana. Gerçek veya hayal olup olmadığını merak ederler. "Hangisini soruyorsunuz" derim. "Kara gözlüm bu ayrılık yetişir/İki gözüm pınar oldu gel gayri/Elim deyse akan sular tutuşur/içim-dışım yanar oldu gel gayri" dediği gibi Mihriban mı, yoksa "Bozhöyük'e vardım Güllü kadına/Fal açtırdım Ülker'imin adına/Gelin olmuş, bak şu işin tadına/Bizim kısmet ele düştü bu gece" dediği Mihriban mı? Birisi daha var O da: "Sarı saçlarına deli gönlümü/Bağlamışım, çözülüyor Mihriban/Ayrılıktan zor belleme ölümü/Görmeyince sezilmiyor Mihriban/Yâr, deyince kalem elden düşüyor/Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor/Lambada titreyen alev üşüyor/Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban" yüreğini ateşe verdiği Mihriban mı? Üçü de gerçek, üçünün de kutsallığı var bana göre.

"Kardeşinizi, bir kardeş olarak anlatır mısınız?" dediler bana, anlatmaktan çekindim, kaçtım uzun bir süre. Sonunda kurtulamayacağımı anladım ve oturup yazılı anlatmaya başladım. Belki anlattıklarımın birçoğu kardeşimin hoşuna gitmez, belki de bazı okuyucular bekledikleri yeni şeyler bulamayacaklar bu anlattıklarımından. Bütün tepkileri doğal karşılamaya hazırım. Bu ifade tutanağını biraz daha uzatmaya çalışsam bir böğürtlen çalısı gibi kök salıp, durmadan çoğalacak. Her şeyin fazlası fazladır, diyor ve sözlerimi burada noktalıyorum.

Okuyanlara ve dinleyenlere firade firade selâm ve sevgiler.,,

Genç Kardelen Dergisi; 9. Sayı, sh 3-4-5,1998

AGABEYİM KARAKOÇ

Ali AKBAŞ

Bazı insanlara isimleri ne kadar yakışıyor... İşte Abdurrahim Karakoç da bunlardan biriydi; gerçekten bir "koçtu" o. 12 Eylül öncesi bir sosyal cinnet karşısında dilimizin tutulduğu günlerde dile gelen bir Anadolu'ydu, hamâkâtın, ihanetin, alçaklığın, korkaklığın suratında bir kamçı gibi şaklayan mısralarıyla halkın duygularına tercüman oldu.

Hiciv zor bir sanattır, düşman kazanma sanatıdır. Zekâ ister, bilgi ister, hepsinden önemlisi de yürek ister. Aksi takdirde bıçakla oynayan bir çocuk gibi elinizi kestirirsiniz. Koca Nefi işte bu sebeple hicvin diyetini başıyla ödemiştir. Azerbaycan Türklüğünün heybetli sesi Alekber Sâbir ise ancak Şamahı'dan Bakü'ye hicret ederek kıl payı kurtulmuştur ölümden. Abdurrahim Ağabey ise yazdıkları yüzünden yüzlerce defa mahkemelik olmuş fakat bu davaların hiçbirinde avukat tutmamış, o yiğit edasıyla bütün savunmalarını kendisi yapmış ve yüz akıyla çıkmıştır.

Eğer memleketin içinde bulunduğu şartlar zorlamasa o da Karacaoğlan gibi, Yunus gibi dingin şiirler yazar, belki de Köroğlu gibi hamasî duygularımızı besleyen bir destan şairi olurdu. Fakat gençlik birbirine düşürülmüş memleket bir iç savaşın eşğine gelmişti. Vicdanı çürük medya mensupları ve siyaset erbabı bu uğursuz kavgayı bir futbol maçı gibi seyrederken çıktı Karakoç. Kozmopolit megapollerden doğmadı o, taşradan çıktı. Onun için de teferruata boğulmadan, büyük bir irfan ve yalın bir idrâkle kavradı olup biteni. Yunus Emre'nin "Kasdım budur şehre

varam/Feryad ü figan koparam!" dediği heybetle gürledi ve halk bu sesi hemen tanıdı; kendi sesiydi çünkü.

Kürsüsünden çok uzaklara seslenen bir vâizdi o. Fakat öyle kupkuru, didaktik konuşmuyor, mesajını sanatın büyüyle kanatlandırıyordu. Oysa onun mübarek bir cuma gününe rastlayan cenazesinde hocanın konuşması ne kadar sıradandı. Yerinde olsam onun şiirlerinden birini okurdum. Ama Bakî'nin cenazesinde "Kadrini seng-i musallâda bilip ey Bâkî/Durup el bağlayalar karşına yaran sâf sâf" diyen Şeyhül İslam nerde?..

Evet, istenilerek yapılan bir şey değildir hiciv, zarûretler zorlar şairi. Onun için "Konuşsam suç, sussam hata/Zıkkım düşün bu sanata!" diyerek hicvi de hicveder Karakoç... Nefi de "Yoksa bu kahpe hicve tenezzül mü ederdim amma/Bir kaza ile bu da tabıma çeşbân düştü..." diyor, sanki başına gelecekleri bilir gibi... Akif ise "Gül devrinde gelseydim eğer bülbül olurum" ifadesiyle bir misyon şairi olduğunu açıklıyor. Akif için, "0 bir cenk davuluydu" diyor Sezai Karakoç; soy adaşı olan Abdurrahim Bey de öyle... Kara günümüzde milletin duygularına tercüman olan bir cenk davuluydu, millî öfkemizdi o.

Bizim Türk solunun cılk ettiği sosyal meseleler de zehir zemberek bir dille savunulur Karakoç'un şiirlerinde. Vurguna, soyguna, rüşvete hak, hukuk adına karşı çıkar. Sosyal adâlet, dürüstlük ister ve bunu şahsında yaşar. Alın teriyle kazanılmış servete değil, hırsıza, uğursuza karşıdır. Onun aksiyonu bir iman hareketidir ve temelinde haram-helal ölçüğü vardır.

Rivâyet edilir ki, bir gün Karakoç'la ruh ve beden ikizi gibi biri birine benzeyen

Serdengeçti'ye üniversiteden hocası da olan Behice Boran, "Aynı şeyleri savunuyoruz Osman; siz de sosyal adalet istiyorsunuz biz de, aramızda ne fark var?" deyince, Serdengeçti "Allah var, hocam, Allah var!.." demiş. Öyle ya, bizim sosyetik solun tuzu kuru; gayeleri problemleri halletmek değil, istismar etmek. Yoksa Karakoç'un yazdığı "Hakim Bey" "Doktor Bey", "Mebus Bey", "İsyanlı Sükût" gibi şiirleri kim yazabilmiştir?..

"Fukara ekmek cenginde
Kibir putlaşmış zenginde

Vicdanlar kömür renginde
Karadan utanan benim..."

Yahut bir başka şiirinde;

"Vatandaşın derisini yüzenler
Karısına kürk etti mi sor hele" diyen o değil mi?

Kısacası o bir iman adamıydı, Allah'tan başka hiç kimseye müdara etmeden yaşadı. Bir beytinde;

"Baş eğmezüz edânîye dünyâ-yı dîn için
Allah'adur tevekkülümüz, itimadımız" diyor Bâkî... Karakoç'ta da buna benzer söyleyişlere çok rastlanır. Kaleminden başka hiçbir serveti olmayan Karakoç, hiç dünyalık peşinde koşmamış, şahsi meselelerinden dolayı bir kerecik olsun şikâyet ettiği duyulmamıştır. Onun bu

tavrına tercüman olduğu için Namık Kemâl'in o meşhur beyitini de anmadan geçemeyeceğim:

"Bâis-i şekvâ bize hüzn-i umûmîdir Kemâl
Kendi derdi gönlümün billâh gelmez yâdına..."

Ancak kalemi sayesinde geçimini sağlamış ve aslan gibi üç evlat yetiştirmiştir. Bir şair hanımı olmak zor şey; onun bütün kaprislerine katlanan mübarek eşini de burada saygıyla anmak gerek.

Karakoç, Türk edebiyatında bir benzeri bulunmayan ve 22 mektuptan oluşan "Hasan'a Mektuplar"ında, güya köyde olup bitenleri gurbetteki bir arkadaşına mektuplar hâlinde yazar. Burada köyden kasıt Türkiye'dir. "Mektup yazdım Hasan'a/Ha Hasan'a, ha sana..." diye başlar bu şahane dizi. Buna cevap olarak beş mektup da Hasan'dan gelir. Bana kalırsa bu dizinin hepsi art arda gelen bölümlerden oluşan tek şiirlik bir poemdir. Bu şiirler, vicdan sahibi yöneticilerin elinden düşürmemeleri gereken halkın dertlerinin dile geldiği uzunca bir dilekçe mahiyetindedir.

Halk kültürüne vakıf, millî meselelerimize aşına, sağlam bir felsefesi olan bir bilge konuşur bu mektuplarda. O acı diliyle, âdeta yaramıza tuz basar. Edepten, edebiyattan anlamayan yetkililere karşı nezaketi bir tarafa bıraktığının şair de farkındadır. Onun için; "Kelimeler biraz kabaca ama/Mânalar iplikten incedir Hasan..." demeyi ihmâl etmez.

Yahya Kemal, artık zamanımıza hitap etmeyen dîvan edebiyatımıza yeni hayat üfleyen bir neo klasikti. Halk şiirimizde de Karakoç bir neo klasikdir. Memlekette (ülkemizdeki) ve dünyadaki bütün gelişmelerden haberdar olan şairin işlediği konu ve tema yelpazesi alabildiğine geniştir.

Kelime haznesi de öyle... Yunus'un keşfettiği şiir dilimize çok yeni kelimeler ve imajlar kazandırmıştır.

"Açılmış çığırdan dosta gidemem

Ayaklarım ize sığmaz, ölürüm

Bir derdim var yer götürmez düşünce

Bir derdim var, yüze sığmaz ölürüm..." diyen şair; hep yeninin, güzelin ve ulaşılmaz olanın peşindedir.

"Yerde toprak sancılanır" "Sofrada aşlar yaralı" "Bir kurşun sıkıldı üç karış önce" "Aylar kırık kağı, günler topal at", "Aşkım çiçek açtı yandığım közde" "Lambada titreyen alev üşüyor" "Pis kokudan balta kesmez havayı" "Kırk sandığa sığmaz bir kirli gömlek" gibi ifade ve teşbihler, "Hesap ettim, ayakaltı baş yedi" gibi tevriye ve telmihler yapabilen kaç şairimiz var. O, yer yer somutu soyutla, soyutu somutla ifade eder ve birçok yerde tezat sanatına başvurur. Bu dile ve estetiğe hâkimiyet, ulaşılmaz bir zirvedir. Ama "Varak-ı mihr ü vefayı kim okur, kim dinler?" Ortalık şiir yazdığını sanan bir sürü uyurgezerden geçilmiyor. Modern şiirimiz artık bir sayıklamaya dönüştü. Bu şairlerin çoğu şiirinin şuurunda bile değil..

Sadece aydın geçinen çevrede mi bu sefalet? Günümüzde halk şairi deyince de hep at gözlüğü takmış gibi arkaik bir üslûpla folklorik motifleri terennüm eden kişiler akla geliyor.

Bazı istisnalar dışında, sanırsınız adamlar eski çağlardan gelmiş. Sadece çarığı ve kavuğu noksan... İşte Karakoç, bu yanlış algıyı yıkarak günümüzde şairin ve halk şairinin nasıl olması gerektiğini hatırlattı bize. O, hem

"Çime bassam çim yanar
Su içsem içim yanar
Ben derdimden yanarım
Lambalar niçin yanar"

derken, ulaşılmaz güzellikte bir mani yazacak kadar folklorla, hem de

"Artık ne kar yağar, ne ben üşürüm
Ne de saçlarımı dağıtır rüzgâr
Sağ iken bir günde bin kez ölürdüm
Şimdi ölüm yoktur ölümsüzlük var..."

diyecek kadar yeni bir söyleyişe hâkim olduğunu gösteriyor. Bence bu şiir edebi seviyesinin anlaşılması bakımından Tanpınar'ın "Selâm Olsun" şiiriyle birlikte okunmalı.

O, asla sınır dinlemeyen bir hak ve hürriyet âşığıydı. İdeal bir dünya özlemiydi ondaki. Hep bu yüzden avcılığı bahane edip arada bir dağlara vuruyordu. Bayram Bilge Tokel'in o ölümsüz bestesiyle kanatlanan "Dağ ile Sohbet" şiiri ulaşılmaz bir güzelliكتedir.

Yalanın, riyanın, tahakkümün, makyavelizmin olduğu yerde duramazdı Karakoç. "Reel politik" izahları falan da onu kandırmıyordu. Onun için ideolojik olarak sağda yer alan (siyasi) hareketlere bir ideal özleмиyle katılıyor ve kısa sürede ayrılıyordu. "Niçin katıldınız?" diyenlere "Allah rızası için" diyor; "Niçin ayrıldınız?" diyenlere ise yine "Allah rızası için" cevabını veriyordu.

Şaşılacak bir şey o bu olgunluğa çok erken yaşlarda erişmiş ve o yıllarda Elbistan Postası adıyla çıkan mahalli gazetede ki şiir atışmalarında bütün eski nesil şairlerini pes ettirmişti. Bir gün,

yörenin en tanınmış halk şairi olan Ahmet Çıtak'ın;

"Eyvah eyvah, eyvah eyvah! Bu yaramaz bu deli oğlan" da nereden çıktı!" diye yakındığı söylenir. Karakoç ailesi toptan şairdir dense yeridir. Günümüz edebiyatının en büyük şairlerinden olan Bahaettin Karakoç'tan başlayarak bütün kardeşleri şair olan bir ailedir Karakoçlar. Bu belki irsi, belki de ârif bir babanın eğitimi sayesinde olabilir; kim bilir.. Allah onlara söz kudretini bahşetmiş.

27 Mayıs darbesi olduğunda şairimiz daha 28 yaşındadır. Seçimle iktidara gelen bir başbakanın îdam edildiği ve bu harekete karşı çıkanların yakalanıp içeri atıldığı günlerde Karakoç;

"Hesap ettim ayakaltı baş yedi
Vallahi nazlı yar yine geç kaldık
Zalim bülbül gül dalında leş yedi
Yollara yağdı kar gene geç kaldık!"

diye feryat eder. Bir başka şiirinde de;

"Bak geldi kör bayram, kötüce bayram
Uyuz tazılara sel oldu ayran!.."

yahut,

"Yolduk kuşun kanadını,
Hürriyet koyduk adını"

diyerek, milletle alay edercesine bayram olarak kutlanan 27 Mayıs'ı protesto eder.

Yukarıda da belirttiğim üzere, Karakoç'un şiirlerinin çoğu, zor günlerde ve bir kavga ikliminde yazılmıştır. Öfkesi Hak adınaydı fakat çok şükür o zor günler geride kalınca o da daha sakin ve dingin şiirler yazmaya başlamıştı. Onun için bu kitapların yeni baskısı yapılırken onun üslûbuna, estetiğine ve felsefesine aşina arkadaşları tarafından yeni bir tasnif ve düzenlemeye gidilmesinin gerektiğini düşünüyorum.

Kaybının acısı bu kadar tazeyken onun sanatı üzerine daha fazla yoğunlaşamayacağım. Arkasından yazılanları okuyuncaya kadar öyle yaşlı olduğunu da hiç düşünmemiştim. O seksen yaşında bir delikanlıydı benim için. Neylersin emr-i Hak vâki olur ve biz gideriz.

Orada buluşmak üzere Ağabey mekanın cennet olsun.

Kardeş Kalemler Dergisi; Yıl: 6, Sayı: 67, 2012

ÜZDÜ KARAKOÇ

Âşık Ali ATAŞ

Halk'a duyuruldu bir acı haber
Haber bağrımızı ezdi Karakoç
Dünyayı bürüdü üzüntü keder
Ölümün bizleri üzdü Karakoç

Yaşasaydın ölmeseydin nolurdu
Varlığınız bizler için onurdu
Acı haberi televizyon duyurdu
Ölümün bizleri üzdü Karakoç

Seni kurtarmaya çalıştı hekim
Dedi ki çare yok ölecek kesin
Üç evladın vardı kaldılar yetim
Ölümün bizleri üzdü Karakoç

Mülayimdi insanları hep sevdi
Yalan yazmaz gerçekleri söyledi
Sözlerim "Hasana ha, sana" dedi
Ölümün bizleri üzdü Karakoç

Büyük şair idin büyük yazardın
Haksızlığa dayanamaz kızardın
Kötülerin ezberlerin bozardın
Ölümün bizleri üzdü Karakoç

Âşık Ali'm çırpındık ve ağladık
Unutmak imkânsız kara bağladık
Ecel gel mi dedik haber mi saldı
Ölümün bizleri üzdü Karakoç

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 10

HALK ŞİİRİNİN EFENDİSİ: ABDURRAHİM KARAKOÇ

Tayyip ATMACA

Her devrin üç beş Şairi olur, diğer Şairler ise arada turaçlanır gider. Abdurrahim Karakoç işte o üç beş Şairden birisidir. Diğer Şairlerden ayrılan tarafı ise o halk Şiirinin efendisidir. Şiirlerini okurken yüreginizi güm güm attıran, sanki sizin söylemek istediğinizi sizin gönlünüzden geçtiği Şekilde yüreginden damıtarak kitap sayfalarına aktaran hayranı olduğunuz bir Şairle ilk karlaŐtıđınızda -bir de siz Őairseniz- ne yapardınız bilmiyorum.

Hüzünlerin Düğünü Şiir kitabım 1980 yılında yani Ticaret Lisesi son sınıftayken yayınlanmıştı. Yaz tatillerinde Afşinde çalıŐıyordum. ÇalıŐtıđım iş yerine Abdurrahim agabey gelmişti. Elini öpmeye çalıştım öptürmemiŐti. Şiir yazdığımı söyledim kitabımı takdim ettim. Kitabı imzalamamı söylemiş, kan ter içinde kalarak ve ellerim titreyerek Hüzünlerin Düğünü kitabımı imzalayıp vermiştim.

1987 yılında Beşinci Mevsim çıkmıştı. O zamanlar muhtemelen Sincan'a yeni taşınmıştı. 50 adet kitap istemiş ve kitap tabiri caizse peynir ekmek gibi birkaç gün içinde satmıştım. Bana imzaladığı Beşinci Mevsim'de; 'Coğrafyada hemşerim fikirde gönüldaŐım sanatta meslektaŐım Tayyip Atmaca'ya en içten sevgi başarı dilekleriyle. 10.06.1987' imzasına tekrar okuyunca kafam birden bire Hasan'a Mektuplar kitabına gitti.

Bu kitabı daha önce çalıŐtıđım kurumda Şiirle hemhal olduğumu bilen bir kurum amirim okumam için getirmişti. Kitabın Kapak Kompozisyonu Abdurrahim ağabey'e ait. Kitabın kapağındaki Postacı Şiiri akıp gidiyor. İlk baskısı on bin olan Hasan'a Mektuplar 1969 yılında Fedai Yayınları arasında 2. baskısını yapıyor. Eski para ile fiyatı 4 lira olan bu kitap yıllardır kitaplığımın en kıymetli kitabı olma Őerefini muhafaza ediyor.

Ekinözü (Cela) diğer bilinen adı ile İçme'de kaynayıp tüm Anadolu coğrafyasındaki gönülleri sulamaya başlayan bu şiir ırmağı sadece; 'Sarı saçlarını deli gönlüme/Bağlamışım çözülmüyor Mihriban' diye dilden dile, gönülden gönüle akmazdan evvel doktorların kelle kesen baş alan birer tepegöz olduğu dönemlerde:

'Avrat yeğın sayrı benim karnım aç
Keyf için gelmedik bura tohdur beğ.
Fukara harcından ver de bir ilaç
Olsun derdimize çare tohdur beğ'

şiiri ile dillere destan olmuştu.

'Gene tehir etme üç ay öteye
Bu dava dedemden kaldı hâkim beğ
Otuz yılda babam düştü ardına
Siz sağolun o da öldü hâkim beğ...'

şiiri de dilden dile dolaşan şiirler arasında oldu.

Ya bir neslin dilinde düşmeyen:

'Bucak bucak, köşe köşe
Kara taşa kor ateşe
Yıldıza aya güneşe
Hak yol İslam yazacağız'

şiirini simdi bile ezberinde saklayan milyonlarca insan var. Ya İsyanlı Sükût şiiri; mazlum Anadolu insanının devlet dairelerinden içeriye girince kasketini karnının üstüne koyup esas duruşa geçip hali pürmelâlini anlatmaya çalışmasının uzun metrajlı bir film senaryosuydu desek yeridir.

Ahmet Kaya'nın yeni yeni meşhur olmaya başladığı zamanlarda, Kaya Kuzucu'nun -ülkücü Ahmet Kaya da

derlerdi- O zamanlar gerçekten bir ülkü uğruna mücadele edenlerin duygularına Karakoç'un yüreğinden dökülen:

'Ezanlar buz tutmuş minarelerde /
Yaylalar sorarmış töremiz nerde/
Yolların hasretle bittigi yerde/
Her dag yamacında bir mezar üşür'

şiiiri, Hasan Sağındık'ın söylediği:

'Yıldızlar kayar yüceden/
Renkler sıyrılır geceden/
Yüreğim sızlar inceden/
Ben hep seni düşünürüm'

ve;

'Buluta yaslandım ışığı tuttum/
Seni hatırladım seni unuttum
Düşümden düşüme girdim dün gece
Kendimi kendime sordum dün gece'

sözlerini unutmak mümkün değil.

Her devrin üç beş şairi olur diğer şairler ise arada turaçlanır gider. Abdurrahim ağabey işte o üç beş şairden birisidir. Diğer şairlerden ayrılan tarafı ise o halk şiirinin efendisidir. Has şair, şiirinin arkasında bir gölge gibi durmak istemez. Şiiri başkaları tarafından beğenilerek okunurken bir an olsun nefsinin üzerindeki ayağını kıpırdatmaz. İşte Abdurrahim ağabey böyle bir şairdi. Cela (Ekinozü)den Sincan'a taşındığı zamanlardı, ziyaretine gitmiştim. Afşin'de kendisine on iki yıl önce imzaladığım kitabı kitaplığından çıkararak bana gösterdi. Doğrusunu söylemek gerekse hem utanmış hem sevinmişim.

Osmaniye'de esnaflık yaptığım zamanlarda plakçı yan komşumuzdan, kulaklarıma sözleri tanıdık bir türkünün gelmeye başladı. Türküye dikkat kesilince:

'Unutmak kolay mı deme
Unutursun Mihribanım
Oğlun kızın olsun hele
Unutursun Mihribanım'

dizelerini duydum. O zamanlar cep telefonu yoktu evini aradım. Şiirinin bestelendiğini söyledim kendisinin de haberi yokmuş. Söyleyen aklımda değil ama Söz: 'Anonim' diye yazılmıştı. Şiir bestekârların eline geçince kendine göre ölçer, biçer keser. Bakın 1969 yılında ikinci baskısı yapılan Hasan'a Mektuplar kitabında yukarıdaki üçüncü son dizesi 'Düğün bayram gelsin hele' şeklindedir.

Şair odur ki sevdiğini dile düşürmeyendir. Abdurrahim ağabey hayatta iken Mihriban ile ilgili bir çift söz etmedi. Ölümünden sonra Mihriban ile ilgili bir sürü yazıldı çizildi. Her sevenin yüreğin bir mihribanı (şefkatli, güler yüzlü, yumuşak huylu, dost) vardır. O zaman oküzün altında dana arayanlar: Mihriban'ın kim olduğunu öğrenip de ne yapacaksınız. Taksim'e, Kızılay'a putunu mu dikeceksiniz ya da mezarını öğrenip anıt mezar yaptırıp çaput bağlayarak ziyaretgâh mı yapacaksınız?

İnsanoğlu işte böyledir mazruf varken devamlı zarfın köşelerinde dolaşa dolaşa aklıyla arası açılır.

Abdurrahim ağabey, yirminci yılın son, yirmi birinci yüzyılın ilk ceyreğinde -aşağı yukarı altmış yıldır- halk şiirinin tartışılmaz şairidir. Onun aynı zamanda taşlamaları, hicivleri her ne kadar da görmezlikten gelinse de onun hiç umurunda olmadı. Abdurrahim ağabey öyle başkaları gibi büyük şehirlerde mektep medrese görmedi. O çok iyi bir okur-yazardı. Özellikle Sincan'a taşındıktan sonra yazdığı şiirlerdeki mana derinliğini kendisinden önce yaşayan çok az halk şairleriyle mukayese edebiliriz.

Demek ki Allah iki yeteneği birden verse de saz çalmasını bilseydi, sazını duvara astırmadığı âşık kalmazdı.

Taşladığı nice hâkim, savcı, siyasetçi tarafından mahkeme verildi. Gözünü daldan budaktan esirgemeyi kendine zül saydı. Abdurrahim ağabey'in Mehmet Aycı ve benim üzerimde hakkı çok. Mehmet Aycı, Abdurrahim ağabeyle tanıştığında bıyıkları yeni terleyen kıvrak zekâlı bir delikanlıydı. Mehmet Aycı'nın nikâh şahitliği Abdurrahim ağabey ile birlikte yapmıştık. Sayın Aycı, balıklar kavağa çıkınca nikâh şahitliği fotoğraflarımızı gönderir inşallah.

Abdurrahim ağabey hastanede yatarken o kıvrak zekâsını yine işletir ve Tacettin Dergâhı'nda yatma arzusunu dile getirir. Daha teni toprakla buluşmadan yapılan açıklamalarda kadim dostu Muhsin Yazıcıoğlu ile yan yana olacağı söylenirken, göç günü bir başka güzel insanla kabir komşusu olduğu söylendi. Ah ağabey, şairler sultanı ile karşılaştığında sana nasıl gıpta ile baktığını görmek isterdim!

Sevgili ağabey sözümü sözünle bağlayarak bir gün ben de sana komşu olmak istiyorum.

'Kimsesiz yollarda dost arar gözüm
Yıllar uzadıkça mum olur özüm
Tutuşur sönmezsem bağışla beni.'

Edebiyat Bülteni, Sayı 10, Nisan 2014, Sh 34-35

ABDURRAHİM KARAKOÇ

Ramazan AVCI

"Ne dostlarımız, kabul ettiğimiz derecede iyidirler; ne de düşman saydıklarımız, tahmin ettiğimiz derecede kötü.

Beni böyle değerlendiriniz."

Abdurrahim Karakoç

"Mektup yazdım Hasan'a

Ha Hasan'a ha sana"

mısralarıyla başlayan yarım asırlık şiir serüveninde geleneksel halk şiirine taze bir nefes katan; kalemini haksızlığa, zulme, yıkıcılığa, bölücülüğe, ahlaksızlığa karşı bir silah gibi; sevgiye, güzelliğe, adalete karşı gül yaprağı gibi kullanan Abdurrahim Karakoç, 07 Haziran 2012 tarihinde ebediyete intikal etti. Vefatı, Türk milletini derinden üzdü. Bu yazımızda Abdurrahim Karakoç ile ilgili olarak hafızalarımızda yer eden bilgileri paylaşmak istiyoruz

1. Abdurrahim Karakoç'un Öz Geçmişi

Abdurrahim Karakoç, 7 Nisan 1932 tarihinde Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinin Celâ köyünde –şimdiki adıyla Ekinözü ilçesinde - doğar. İlkokulu köyünde okur. 23.01.1985 tarihli mektubunda okul ve çocukluk hayatıyla ilgili olarak şu bilgiyi aktarmaktadır: *"İlkokulu kendi köyümde dört yılda bitirdim. Birinci sınıfa gittiğim ikinci ayında kaymakam, müfettiş ve o zamanın ilköğretim müdürü olan maarif memuru dediğimiz kişiler gelmişlerdi. Yukarı sınıftakiler bir mevzuyu bilemeyince bana sordular. Ben de*

bilince beni bir üst sınıfa geçirdiler. İlkokulu pekiyi derece ile bitirdim.

İlkokulu bitirdikten sonra kuzu güttüm, bağ bahçe işlerine baktım. Zamanı geldi kursa gidip marangozluk öğrendim. Marangozluk yaptım. Fakat bu arada devamlı okudum. Hiçbir yerde bulunmayan kitapları temin eder okurdum. Babam rahmetlik alırdı, ben alırdım, ağabeyim getirirdi. Derken oku, oku, oku... Ben bir okuma hastası olmuştum. İşte bunun üzerine zaten ilkokuldayken şiir yazmaya başlamıştım.”¹ Abdurrahim Karakoç'ta okuma merakı hastalık derecesindedir. O, edebî, siyasî, fikrî, tarihî her türlü kitapları okuduğunu ifade ediyor. Henüz 18 yaşındayken J.J.Rousseau'nun Emile adlı eserini okumuştur. Yine Karl Marx'ın Kapital'ini de o yıllarda okur. Öyle ki yüksekokulu bitirmiş diplomalıların ekserisinden daha çok kitap okuyarak kendini yetiştirmiş; güçlü gözlemleriyle tecrübe ve birikimlerini temiz Türkçeyle birleştirerek Türk edebiyatının önemli şairleri ve yazarları arasındaki haklı yerini almıştır.

Abdurrahim Karakoç'un babası Ümmet Karakoç, “Ümmet Hoca” diye tanınan, İslamî ilimlere vâkıf, çok güzel halk şiirleri yazan, muhtarlık da yapmış olan aydın bir insandır. Abdurrahim Karakoç'un ve kendisi gibi şair olan diğer kardeşleri Bahaettin, Ertuğrul, Nafiz ve Osman Karakoç'un şiire yönelmesinde Ümmet Karakoç'un büyük etkisi olur,

Karakoç, çocuk yaşta Kur'an'ı öğrenir ve okur. Ağabeyi Bahaettin Karakoç bu konuda “Eski

¹ Avcı, Ramazan; Halk Şairi Abdurrahim Karakoç, Hayatı, Sanatı ve Şiirleri, Erzurum 1986, Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Lisans Tezi, s.3

elifba yazısını benden daha önce kavradı. Kur'an okurken babam beni sık sık azarlar. Abdurrahim'e ise iltifat ederdi."² demektedir.

Abdurrahim Karakoç, askerliğinde paratifo hastalığına yakalanır. Bu hastalık moral bakımından Karakoç'u çok olumsuz etkiler. Bu ruh hâliyle o zamana kadar yazmış olduğu bütün şiirlerini yırtar, atar. Karakoç askerden döndükten sonra bir müddet köyünde marangozluk yapar. 1958 yılında kasabasında henüz kurulan belediyeye imtihan ile muhasebeci olarak girer ve buradan 1982 yılında emekli olur.

Abdurrahim Karakoç, emekliye ayrıldıktan sonra herhangi bir iş ile meşgul olmaz. 1984 yılında sanat hayatını sürdürmek için Ankara'ya taşınır. Ulusal gazetelerde köşe yazarlığı yapar. Yazılarında ülke ve dünya gündemine ait sosyal, kültürel, sanatsal ve siyasî konulara ait düşüncelerini eleştirel bir üslupla kaleme alır. Bir ara politikaya girer ve ayrılır. Politikadan niçin ayrıldığını bir röportajda şöyle cevaplandırır: "Allah rızası için girmiştım, Allah rızası için ayrıldım."

Karakoç, hiçbir yarışmaya katılmamış, ödül karşılığı yapılan bu tür yarışmalara karşı çıkmıştır. 100'ün üzerinde şiiri bestelenmiştir. Özellikle Musa Eroğlu tarafından bestelenen "Mihriban", "Unutursun Mihriban'ım", "Omuzumda Sevda Yüğü"; Ekrem Çelebi tarafından bestelenen "Sultanım"; Bayram Bilge Tokel tarafından bestelenen "Dağ İle Sohbet" adlı türküler Türk halk müziğinin klasikleri arasında yer almıştır. Bu türküler, İbrahim Tatlıses, Mahzun Kırmızıgül, Orhan Hakalmaz, Gülay, Şükriye Tutkun, Gülşen Kutlu, Selda Baycan gibi ünlü sanatçılar

² Doğuş Edebiyat, Kasım 1983, Sayı: 20, s.7

tarafından yorumlanmıştır. “Tohdur Beğ” adlı şiir, Âşık Mahzunî Şerif tarafından bestelenerek kasetlere okunmuştur. Hasan Sağındık tarafından pek çok şiiri bestelenmiş, şiirlerinin bazıları İbrahim Sadri, Bedirhan Gökçe gibi sanatçılar tarafından CD'lere okunmuştur.

Abdurrahim Karakoç, 07.06.2012 tarihinde Ankara'da vefat eder ve büyük İslam âlimi Seyyid Abdülhakim Arvasî'nin de kabrinin bulunduğu Bağlum Mezarlığı'na defnedilir.

2. Eserleri

Hasan'a Mektuplar, Fedai Yayınları, 1965, Ankara; El Kulakta, Maya Yayınları, 1969 Ankara; Vur Emri, Töre-Devlet Yayınları, 1973 Ankara; Kan Yazısı Töre-Devlet Yayınları, 1978, Ankara; Suları Islatamadım, Ocak Yayınları, 1983, Ankara; Dosta Doğru, Ocak Yayınları, 1984, Ankara; Beşinci Mevsim, Ocak Yayınları, 1985, Ankara; Düşünce Yazıları, 1990, Ankara; Gökçekimi, Yenisey Yayınları, 1991, Ankara; Akıl Karaya Vurdu, Ocak Yayınları, 1994, Ankara; Çobandan Mektuplar (Sohbet, mektup, röportaj), Ocak Yayınları, 1997, Ankara; Yasaklı Rüyalarda, Alperen Yayınları, 2000, Ankara; Gerdanlık – I Alperen Yayınları, 2000, Ankara; Parmak İzi, Alperen Yayınları, 2002, Ankara; Gerdanlık – II, Alperen Yayınları, 2002, Ankara; Gerdanlık III, Alperen Yayınları, 2005, Ankara

3. Edebî Kişiliği ve Sanatı

Abdurrahim Karakoç'un edebiyatla ilgisi daha ilkokul yıllarında dedesinin ve babasının şiirlerini okuyup dinlemekle başlamıştır. O, babasından Köroğlu destanını; Yunus'un, Karacaoğlan'ın ve Dadaloğlu'nun şiirlerini dinleyerek, ezberleyerek yetişir. Bundan dolayıdır ki Yunus'un, Karacaoğlan'ın, Seyrani'nin, Ruhsatî'nin,

özellikle de Köroğlu ve Dadaloğlu'nun şiirlerini beğeniyle okumuş, şiir kozasının oluşumunda bu şairlerin şiirlerinin etkisinde kalmıştır.

3.1. İlk şiiri

Abdurrahim Karakoç, hatırlayabildiği ilk şiirini nasıl yazdığını şöyle anlatmaktadır: *“İlkokul sıralarında okurken arkadaşlarımdan birisi ile kavga ettik. Bunun üzerine o arkadaşına şiir yazarak onu hicvettim. Bu şiiri diğer arkadaşlar da okuyunca hicvedilen arkadaşımız hırsından deli olmuştu.”*

Karakoç'un yayınlanan ilk şiiri 1950'li yıllarda Elbistan Kaymakamlığı'nın çıkardığı "Engizek" dergisinde yayımlanan bir taşlamadır. Şairin, "Hasan'a Mektuplar" başlıklı bazı şiirleri 1960 yılında Fedai Dergisi'nde yayınlanmaya başlanır. Mert, gözüpek, yürekli; kimsenin söylemeye cesaret edemediği gerçeklerin herkesin anlayacağı bir üslupla yazıldığı bu şiirler kısa zamanda çok takdir görür ve geniş bir okuyucu kitlesi kazanır.

3.2. Cela Köyü'nden Türk Edebiyatının Zirvesine

Abdurrahim Karakoç, sanatta sabrın ve azmin ulaştığı bir zirvedir. Karakoç, bu noktaya nasıl geldiğini Turkedebiyat.net'in sorusuna verdiği bir cevapta açıklıyor: *“Şimdi ben çocukken yazmaya merak ettim. Gençliğimde yazdım, bana derlerdi; “Ya bir köy yerdesin, burada yaşıyorsun, ne olacak, yazsan ne olacak.” “Ne olacak!” derdim. “Türkiye'nin hepsine duyuracağım.” “Hatta Türkiye'nin dışına gidecek benim ismim.” “Git canım olur mu Ankara'yı, İstanbul'u bütün parsellemişler heriflerin elinde matbaaları var, işte şunları var bunları var.” “Olsun, ben başarılı olursam köprüleri yıka yıka geçerim oraya.” dedim inanmadılar fakat ben inanıyordum. Ben*

inanarak başladım. Eğer azim olmasa idi ben yolda kalırdım. Sonuna kadar çıkacağım, zirveye kadar çıkacağım, diyerek yola çıkmayan bir dağcı zirveye ulaşamaz.”³

3.3. Şiirinin Şekil Özellikleri

Şiirlerini birkaç istisnai şiir dışında geleneksel halk şiiri formunda, dörtlüklerle ve hece vezniyle yazmıştır. Genellikle 11’li hece ölçüsünü ve koşma nazım biçimini kullanan şair, bunun yanı sıra 8’li heceyle de semai biçiminde pek çok şiir yazmıştır.

Karakoç, anlamı feda etmeden heceyi ve kafiyeyi başarıyla kullanan ender şairlerden biridir. Nitekim Karakoç’un vefatından duyduğu üzüntüyü bir dörtlülle dile getiren Cemal Safi, Karakoç’un kafiye ve hecedeki ustalığına vurgu yapmıştır:

*"Nasıl ağıt yakalım dinlerken 'Mihriban'ı
Derdimizi dökecek kafiye mi bıraktın?
Hece veznine âşık ettiğin garibanı
Teselli etsin diye Safi'ye mi bıraktın"*

3.4. Sanat Anlayışı

*Şiir toprak kokusudur
Şiir damla damla sudur
Ermişlerin duygusudur
Ermeyene anlatılmaz.*

diyerek şiiri mısralarla tanımlayan Karakoç, âşık tarzı halk şiirine yeni imgeler kazandırmış, taze bir hava vermiştir. O, halk şiirinin tekrarı değil gelişerek devamı olmuştur.

³ Türkedebiyat.net sitesi adına Leylâ Akgül'ün Abdurrahim Karakoç' la yaptığı söyleşi

Abdurrahim Karakoç'u, geleneksel Türk şiirinden farklı kılan özelliklerden biri onun halk şiirine kattığı yeni imgeler, benzetmelerdir.

Belemişler kaplara, uyutmuşlar suları

Ve sermişler iplere, kurutmuşlar suları

Dalmışlar eğlencenin fikirsiz oyununa

Ya toprakta, ya suda unutmüşlar suları (Suları
İslatamadım)

mısralarında olduğu gibi insanı suya benzetir. Hayatı “kilim”e, çileyi “nakış”a; gözlerini “yollarda serili kilim”e, yüreğini “denizde bir garip balık”a; gurbet akşamlarını “Bir ölünün mezar taşına konmuş çelenk”e benzetir.

Lambamda titreyen alev üşüyor

Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban (Mihriban,
Vur Emri, s.80)

Mısralarında olduğu gibi bu güne kadar hiçbir şairin kullanamadığı bir imgeyi ve benzetmeyi Türk şiirine kazandırmıştır.

Karakoç'un hiciv konulu şiirlerinde de eşine az rastlanan benzetmelerle karşılaşmaktayız. O, insanları hicvederken birkaç kelimelik benzetmeyle birçok insanın karakterini karikatürize edebilmektedir.

Kimisi durgun göl, munis bir ırmak

Şişenin içinde coşar kimisi (İnsanlar, Suları
İslatamadım, s. 151)

Gözlerimiz kurşun, elimiz bıçak

Severken öldürdük güzellikleri (Güzellikler
Katliamı, Konevi, Sayı: 17, s.19)

3.5. Karakoç'a Göre Sanatın Amacı, Şair ve Şiir

Her sanatçının bir ideolojisinin bulunduğunu ve sanatçının bu ideolojisini sanatına yansıttığını ifade eden Abdurrahim Karakoç, kendisiyle yapmış olduğumuz mülakatta, sanat, sanatın amacı ve ideoloji ilişkisi hakkında şunları

söylemişti: “Her sanat ideallerine hizmet etmekle mükelleftir. Ama bu hizmet sanat olarak yapılır. İdeallerine hizmet etmek gayesiyle yapılan bir sanat zaten basit bir sanatsa idealine de hizmet edemez. Sanat, mükemmel olmalıdır. İdealse güzelse elbette sanat idealin emrinde olacaktır.

Her sanatın ideolojik bir yönü vardır. Mikelanj bir heykel yapar. Kimin heykeli? Musa'nın heykeli. Neden İsa'ninkini yapmaz? Çünkü Yahudi'dir. Leonardo da Vinci, kalkar en büyük katedrali yapar. Niçin cami yapmamıştır? Çünkü onun ideolojisi o idi. Dinine hizmet. Ama Mimar Sinar Süleymaniye'yi yapar. Niçin gidip de bir kilise yapmaz? Çünkü onun inancına aykırı idi. Yahya Kemal'in şiirinde niçin Süleymaniye'de bayram sabahı oluyor da filan yerin bilmem ne yortusu olmuyor? Mehmet Akif niçin Çanakkale şehitleri için şiir yazıyor? Bu şairleri şiiri ideolojisine kurban etmiş diyerek şairliklerini inkâr mı edeceğiz? Ama bu şairlerin şiirlerinde sanat da var ideoloji de.”⁴

Karakoç, şair ve şiirle ilgili düşüncelerini “Gerdanlık” adlı eserinde şöyle açıklıyor:

“Şair: Yaşadığı çağı yorumlayan, gelecek çağlara mesaj gönderen söz sanatçısıdır.

Şiir: Madde ve mânâ iklimine açılan gönül kapısıdır.

Şiir, eğer, yasağcı ozon tabakasını delip metafizik âleme götürüyorsa, okuyucusunu dar kalıpların sıkıcı atmosferinden kurtarıyorsa makbuldür.

⁴ Avcı, Ramazan; Halk Şairi Abdurrahim Karakoç, Hayatı, Sanatı ve Şiirleri, Erzurum 1986, Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Lisans Tezi, s.10)

Güzelliklere ait olan sevdâyı vecd hâline getiren şiir, bütün çağlar için önemlidir ve kalıcıdır...

Şiirde dil, estetik, fikrî muhteva önemlidir, şarttır. Bunlarsız yazılan şiir kısa zamanda kendi kendini tasfiye eder... Şu kalıp, bu stil, pek önem arzetmez... Bal şerbetini, bengisu'yu, iksiri altın kupada, kristal bardakta veya toprak kâsede, hangisinde verirseniz veriniz, muhtevası değişmez.

Şiir sevilir... Şiiri olgunluğa erişmiş şairi sevdirir... Maalesef şiirden nefret ettiren, bıktıran şairler de olmuştur... Bundan sonra da olacaktır..."⁵

4. Şiirlerinde İşlediği Temalar

4.1. Sosyal Temalı Şiirler

Prof. Dr. Sadık Kemal Tural, Abdurrahim Karakoç için, "*Abdurrahim Karakoç, 40 yıllık yergi şiirimizi tek başına temsil eder.*"⁶ demektedir. Gerçekten de Karakoç, toplumsal aksaklıkları, haksızlıkları ve adaletsizlikleri düzeltmek için kalemını silah gibi kullanmıştır. Şiirlerinin büyük bir kısmında sosyal taşlamalara yer veren şairin bu konudaki şiirlerinin kaynağı darbeciler, demokrasi maskaralığı, adaleti katleden hukukçular, görevini yapmayan siyaset ve kamu görevlileri, her türlü yolsuzluk ve haksızlıklar olmuştur. Sosyal hicivlerinden dolayı hakkında 30'a yakın dava açılmış, bu davalarda avukat tutmayarak kendi kendini savunmuş ve hepsinden de beraat etmiştir.

⁵ Karakoç, Abdurrahim; Gerdanlık, Alperen Yayınları, Ankara 2000

⁶ Dr. Sadık K. Tural, Zamanın Elinden Tutmak, İstanbul, 1982, s.150

Şiirin edebi çerçevesinde kaleme aldığı mizahî bir anlatımla Anadolu insanının hak ve hukukunu aramış, bu cenahtaki insanların hal-i ahvalini, dertlerini, aşkını yine onların temiz Türkçesiyle ortaya koymuştur.

Karakoç, İsyanlı Sükût adlı şiirde halkı horlayan kamu yöneticilerini, Tohdur Beğ adlı şiirinde vatandaştan önce parayı muayene eden doktorları, Hakim Beğ adlı şiirde davaları bir türlü bitiremediği, sonuçlandıramadığı için vatandaşa eziyet çektiren adalet mekanizmasını, Mebus Beğ adlı şiirleriyle görevini yapamayan siyasîleri, vatandaşın bakış açısı ve diliyle hicveder. O şiirlerinde halkın sözcüsü olarak duygularına tercüman olmuş, bu şiirlerle halkın gönlünde taht kurmuştur.

Gene tehir etme üç ay öteye

Bu dava dedemden kaldı hakim beğ

Otuz yıl da babam düştü peşine

Siz sağolun o da öldü hakim beğ (Hakim Beğ, Vur Emri, s.347)

Bayramlar Bayram Ola başlıklı şiir dizisiyle de fakir halkın soso-ekonomik durumunu gözler önüne serer:

Düşündü kış yakın, evde odun yok

Tenekede tuz yok, çuvalda un yok

Yok yoka karışmış, tuz yok, sabun yok

Avrat “Bayram” dedi, eğdi başını,

Adam “evet” dedi, sıktı dişini (Bayramlar Bayram Ola, Suları Islatamadım, s.57)

Karakoç, 1960-1963 yılları arasında yazdığı şiirlerden oluşan Hasan’a Mektuplar adlı ilk eserinde mektup usulü şiir tarzını denemiş ve bunda da oldukça başarılı olmuştur. Şair bu şiirlerde adeta yaşadığı dönemin zihniyetini ortaya

koyar, fotoğrafını çeker. Onun şiir serüveninde 1960 sonrası Türkiye'sinin günümüze kadarki kültürel, sosyal, sanatsal, iktisadî, siyasî alanlarda yaşadığı değişimin şiirle karikatürize edilmiş hikâyelerini görmek mümkündür.

Sabrın sonu selamettir, diyerek

Sabırları dalda çürüttük tek tek

Yeter yüreklerde sızı beklemek

Bu çilekeş millet gülmeli Hasan (Hasan'a Mektup 2, Vur Emri, s.143)

Karakoç, sosyo-ekonomik bakımdan fakir olan halkın dertlerini kendine dert edinir.

Sosyal taşlamalara niçin yer verdiğini, zaman zaman mısralarında dile getirir:

Karışmamak var ya, kuruya, yaşa

İndimde şeytana dostluktur, haşa

Vaktinde zalimi tutmazsam taş

Mazlumun hayâli yakamdan tutar (Mesela, Gökçekimi, s.150)

Abdurrahim Karakoç'la yaptığımız bir mülakatta, şiirlerinde taşlamalara neden bu kadar yer verdiğini sorduğumuzda şu cevabı verir: *"Efendim, bülbülden, gülden, tabiattan, geceden, yıldızdan, aydan, şafaktan, aşktan söz etseydin bundan daha iyi olurdu diyenler var. Ben onlara fırsat bulamadım ki.. O dedikleri âlemi bulabilmek için bu kötülüklerin yıkılması lazım. Ben bunlara vura vura oraya gitmek istiyorum zaten. Kötülükleri yıkayım ki o güzelliklere varabileyim. Yılan taşlamaktan bülbül sesi dinlemeye vakit bulamadım."*⁷

⁷ Avcı, Ramazan; Halk Şairi Abdurrahim Karakoç, Hayatı, Sanatı ve Şiirleri, Erzurum 1986, Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Lisans Tezi, s.10)

4.2. Dinî Temalı Şiirler

*Muhammed Resuldür, Allah bir dedik
Beş vakit dilimiz Mevlâ'ya gider
Hazreti Kuran'ı rehber eyledik
İnşallah yolumuz Mevlâ'ya gider (İslam Yolu,
Vur Emri, s.43)*

Mısralarıyla İslam dinine bağlılığını ifade eden Abdurrahim Karakoç, zaman zaman Allah ve kâinât üzerinde düşünür. Bu düşünce onu İslam felsefesine veya tasavvufa yöneltir:

*Ölçtüm ve düşündüm inceden ince
Sıyrıldı kılıftan “son” ile “önce”
Manalar zihnimde şekillenince
Ben beni aynada yitirdim anam. (Maya, Vur
Emri, s. 119)*

Karakoç'un dinî temalı şiirlerinde dini öğretmekten ziyade dini sevdirmek ve din üzerinde düşündürmek amacı vardır. “Küçük Sınav” adlı şiirde insanın yaratılışını tesadüfe bağlayanlara şu soruları sorar:

*Ana, baba vesiledir ortada
Kim gönderdi, nasıl geldin, de hele
Et, kemik, kan mevcut durur mevtada
Eksilen ne? Niye öldün? De hele. (Küçük
Sınav, Kan Yazısı, s.103)*

Yaşadığı devirde inançsız ve materyalist kimselerin dine saldırmalarına kayıtsız kalamaz:

*İnancı yok “çağdışı” der kibleye
Secde yapar dolar ile rubleye (Çağ İçi, Kan
Yazısı, s.106)*

Karakoç, bütün olumsuzluklara rağmen Allah'a sığınır, af ve mağfiret diler:

*Şer mülküne açtık hasır
Sırtımızda günah, kusur
Nefsimize olduk esir
Bizi sen kurtar Allah'ım (Münacat, Suları
İslatamadım, s.166)*

4.3. Millî Duyarlılık Temasını İşleyen Şiirler

Abdurahim Karakoç, bir dava şairidir. Tıpkı Mehmet Akif Ersoy gibi davası için yaşamış, bu uğurda eğilmemiş, bükülmemiş; söyleyeceklerini eğmeden, bükmeden dosdoğru söylemiştir.

*Ben milletim uğruna adamışım kendimi
Bir doğrunun imanı, bin eğriyi düzeltir
Zulüm Azrail olsa, hep Hakk'ı tutacağım*

Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir. (Dava Felsefem, Vur Emri, s.10)

Onun davası, yukarıdaki dörtlükte de belirtildiği gibi Türk devletinin ve milletinin birliği ve bekasının daim olması için çalışmak; hakkın üstün kılınmasını sağlamak, mazlumların sesi ve nefesi olmaktır.

Karakoç, millî bir şair olarak eserlerinde Türk gençliğine millî şuur aşılamaştır. Türk gençlerine kültürel değerlerine sahip çıkmaları, kültürleriyle gurur duymaları, daima çalışmaları için telkinlerde bulunur:

*Vaktiken çadır kur aşk diyarına
Her şeyin sahibi sensin yarına
Yumruğu Türklüğün düşmanlarına*

Vuracak güçtesin, zayıfım sanma (Zayıfım Sanma, Kan Yazısı, s.26)

*Uyuşukluk şifa bulmaz illettir
Korkaklık en adi, en pis zillettir
Adalet ne güzel, ne hoş nimettir*

Hep doğruyu bulacaksın tamam mı? (Tamam mı, Vur Emri, s. 37)

O, şiirlerinde birlik ve beraberlik çağrısı yapar:

*Allah bir, vatan bir, bayrak bir beden
Yanlış yola sapmayalım bilmeden
Doğu, batı diye ayırmak neden*

Kardeşiz, tek vücut, tek bir milletiz. (Birlik, Suları Islatamadım, s.50)

4.4. Aşk ve Gurbet Temalı Şiirler

Abdurrahim Karakoç, bir dava şairi olduğu kadar aşk şairidir. Aşkı konu alan şiirlerinde coşkun bir lirizm hakimdir. Bu şiirlerin en tanınmış ve en sevileni şüphesiz “Mihriban” şiiridir. Mihriban, onun şiirlerinde çağımızın Leylası olmuştur.

Sarı saçlarına deli gönlümü

Bağlamışlar çözülmüyor Mihriban

Ayrılıktan zor belleme ölümü

Görmeyince sezilmiyor Mihriban (Mihriban, Vur Emri, s.80)

Aşk hakkındaki görüşlerini, “*Aşk, bitmeyen sonsuz bir sevgidir. Ama bu sevgide, bedenî bir arzu olursa ben bunun karşısındayım. Yani maddî arzunun dışında, hiç ölmeyen, başlangıcı ve sonu olmayan güzel bir sevgi, saf ve samimi*” şeklinde açıklayan şairimize yukarıdaki şiirde geçen Mihriban’ın kim olduğunu sorduğumuzda “*Mihriban diye hayatımda tanıdığım kimse yok. Bu sembol bir isimdir. O isimde kimseyi tanımış değilim. O, hayalindeki öyle bir şey ki, işte olmamış, gerçekleşmemiş. Belki de Jan Jak Russo’nun Emil’i gibi bir şey.*”⁸ cevabını vermiştir.

Şair, aşkını açıklarken, saf, samimi, duru bir Türkçe kullanıyor:

Aşk deyince anlattığı her şeydir

Öldürdükçe tadı gelen bir şeydir

Azrail’e can vermesi zor şeydir

Sen istersen sana vermek ne güzel (Hayal ve Gerçek, Vur Emri, s.100)

⁸ Avcı, Ramazan; Halk Şairi Abdurrahim Karakoç, Hayatı, Sanatı ve Şiirleri, Erzurum 1986, Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Lisans Tezi, s.10)

Karakoç, sevgilisinin, üzerinde bıraktığı intibaları su, çiçek gibi saflığı, temizliği, güzelliği temsil eden müşahhas varlıklarla anlatıyor:

Sen çamlı dağlarda ağaran başak

Sen duru göllerin nilüferisin

Sen engin ovada sararan başak

Sen umut kaynağı, alın terisin (Sen, Vur Emri, s. 60)

Onun şiirlerinde gurbet teması en güzel anlatımını bulur.

Yıldızlar birer sal, gök derya gibi

Renk başka, gölgeler ejderha gibi

Kalbimin içinde bir yara gibi

Çekilmez dert olur gurbet akşamı (Gurbet Akşamı, Vur emri, s.111)

5. Sonuç

Abdurrahim Karakoç, Türk şiirinin son 50 yılına damgasını vurmuş, yüzlerce şairi etkilemiş, davasını şiir diliyle milyonlarca insana ulaştırmayı başarmış özü ve sözü bir olan bilge bir halk şairidir. Hicivleriyle yanlışı göstermiş, koçaklama türündeki şiirleriyle gençlere ilham kaynağı olmuş, Mihriban gibi şiirleriyle Anadolu insanının saf ve samimi sevgisini terennüm etmiştir. Halk şiiri geleneğine zenginlik katmış, heceyi doruğa taşımış olan Türkçenin bu büyük ustası, Türkçe var olduğu sürece dillerde ve hafızalarda yaşayacaktır.

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 12-16

ÜÇ KARAKOÇ YOKLAR ANILARIMI

Arif BİLGİN

Okumaya ilkokul dördüncü sınıftan itibaren alışmıştım. Gelirimiz öyle kitap, dergi alabilecek durumda olmadığından evimize çok yakın olan ve o yıllarda açılan Elbistan Çocuk Kütüphanesi'nin başta gelen okuyucularından olmuştum. Ayrıca, özellikle dedemlerde -onlar günlük gazeteler alırlardı- elime gazete ve kitap olarak ne geçerse okurdum.

Aynı şekilde dedem almış olmalı ki onlardan bir gün elime küçük boyutlu, turuncumsu tek renk, karton kapak, samanlı kâğıda basılmış "Hasan'a Mektuplar" diye bir kitap geçti. O güne kadar Afşinli halk şairlerinden Kul Hamit'in, Şevket Yücel'in, Elbistanlı şairlerden Adil Soydan'ın 'Gönül' ve adını hatırlamadığım daha birkaç şiir kitabı ancak okumuştum; bir de M. Fethi Akat'ın "Yaralı Bozkurt" isimli manzum piyesini... Elbistan'ın Sesi gazetesinde yayınlanan şiirleri de hemen hiç kaçırmıyordum. Bu yüzden Çıtak Ahmet gibi Abdurrahim Karakoç ismine de yabancı değildim. Kitabın kapağındaki "Mektup yazdım Hasan'a/Ha Hasan'a ha sana" esprisi o kadar hoşuma gitmişti ki o saniyeden itibaren Abdurrahim Karakoç'la tanışmak, görüşmek arzusu duymuştum...

Tam bu tarihlerde Ağabeyi Bahaettin Karakoç'la da tanışmıştık. Onun güler yüzü, sevecen tavrı ve bizlere bir şeyler kazandırma gayreti hep saygıyla andığım izlenimler olarak aklımda kalmıştır. Görev yaptığı dairesine zaman zaman gider sohbetler ederdik. Ayrıca okulda öğretmenimiz olan Nasuhi Karaaslan Bey'le (Şimdi emekli profesör) sıkı arkadaşlıklar;

akşamları onun evinde bir araya geldiğimizde şiir, dergiler, bazı yayınlar, şiir kitapları vs. hakkında konuşmalar, tartışmalar yapılırdı. Biz daha çok dinleyiciydik...

O sıralarda, Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesi'nde okuyan arkadaşım Mehmet Karaman kendinin de şahit olduğu bir anıyı anlatınca, tanışma arzum birkaç kat artmıştı. Maraşlı Halk Şairlerinden Mustafa Zülkadiroğlu "Bomboş" (1967) isimli bir kitap yayınlar. Kitabın yayınlanmasından sonraki ayların birinde Abdurrahim Karakoç, Maraş'ta bir geceye katılır. Salonda onu gören Mustafa Zülkadiroğlu ile aralarında şu konuşma geçer:

-Abdurrahim Bey benim kitabımı görmüş müydünüz?

-Hangisini?

-Bomboş'u.

-Haa gördüm, gördüm..

-Nasıl buldunuz?

-Bomboş!..

Ciddi, pek gülmez gibi görünen yüzünün arkasında müthiş bir espri yeteneği, anlayışı ve taşı gediğine koyma zekâsı vardı. Zaten öyle olmasaydı, o harika, ince ve derin hiciv şiirlerini yazabilir miydi? Ayrıca çok sakin, sevecen, sesini hiç yükseltmeyen, sabırlı bir insan olarak yer etti içimde...

*

60'lı yılların son çeyreği gibi geliyor bana; 67 mi desem, 68 mi? Elbistan'da Çarşı Camii'nin kuzey taraf karşısında yavaştan değişmeye yüz tutmuş 'Marangozlar Çarşısı'nın doğu köşesindeki dükkânın bitişiğinde iki katlı, daracık bir bina vardı. Bu bina, Ali Akbaş'ın önderliğinde Elbistan'da ilk 'Ülkü Ocağı' olarak kiralanmıştı.

Kimi arkadaşlarıma uyarak ben de arada sırada gelip gitmeye başlamıştım... On beş; on altı yaşındaydım, benim gibi yeni yetme gençlerden sekiz on tane gelip gideni görürdüm...

Akşamları giderdik daha çok biz... Bir saat kadar oturur, ikram edilen çayı içer ayrılırdık. Bir süre sonra bazılarının seminer konuları verilmiş olmalı ki, periyodik olarak haftada bir sunulmaya başladı. Konunun adı ilgimizi çekerse gidip dinliyorduk. Ayrılmaz arkadaş grubumuzdan Mehmet Karaman'a da seminer konusu olarak "Toprak Reformu" verilmiş, yararlanması için de Mümtaz Turhan'ın "Toprak Reformu ve Köy Kalkınması (1964)" isimli kitabı emanet edilmişti. Seminere üç gün kala, Mehmet Karaman Maraş'a gitmek zorunda olduğunu ileri sürerek cayınca, Ali Akbaş benden rica etti. Ben de kabul ettim. Gece gündüz çalışarak, üç gün içinde hazırlandım ve belirlenen günün akşamı dinlemeye gelen on on beş kişiye sundum.

Ali Akbaş ile tam karşımda oturan zayıf, esmer, siyah ve hafif sarkık bıyıklı, simsiyah saçları alınının yarısından çoğunu kapatmış; dinlerken sürekli elindeki kalem ile kolunu dayadığı masada bir kâğıda başını hiç kaldırmadan şekiller çizen; arka arkaya sigara içen, sigarasından nefes çekerken avurtları sanki birbirine degecekmiş gibi içeri çöken; tahta sandalyede hep bacak bacak üstüne atarak oturan ve bunu yaparken üstteki bacağını, yere basan bacağı ile birlikte onu yasladığı sandalyenin de ayağını birlikte saran bir Ağabey ve yaşı bizlere nispeten beş on yaş daha büyük birkaç Elbistanlı beni tebrik ettikleri gibi yüreklendirici sözler de söylemişlerdi. Meğer tahta sandalyede oturan, o zayıf, esmer ve sürekli sigara içen kişi Abdurrahim Karakoç imiş. Bunu Ali Akbaş,

tebrik faslının bitiminde tanıtınca öğrenmiştim. Heyecanlanmış sevinmiş ve onu sevmiştim...

Abdurrahim Karakoç, Arif Bilgin, Bahaettin Karakoç (1987)

O yıllarda Abdurrahim Karakoç Ekinözü belediyesinde muhasip olarak çalışırdı. Milliyetçi, dini değerlere önem veren bir şair Ağabey olarak bildiğimizden, sohbet edip fikirlerinden istifade etmek düşüncesiyle, sıkı arkadaş grubu oluşturan bizler, (Mehmet Karaman, Orhan Poyraz, Yalçın Bolu ve ben) onu, zaman zaman ziyaret ederdik. Ya kasabanın kahvesinde bulurduk onu ya belediyedeki odasında. Çay ikram ederdi, sorularımıza cevaplar verirdi; bizim nelerle uğraştığımızı, neler okuduğumuzu vs. sorardı... Ben de bu ziyaretlerimizin birinde -soracak bir şey bulamadığımdan olacak- şiiri ne zamanlar, nasıl yazdığını sormuştum. Şu cevabı vermişti:

-İlham bu, ne zaman geleceği belli olmaz Arif. Daha çok yalnızken misafir olur bana... Yanımdan defter kalem eksik etmem. Geleni geldiği kadar hemen yazarım. Sonra üzerinde düşünürüm, değişiklikler yaparım. Yattıktan sonra da gelir sıklıkla... Düşünün, lamba sönmüş herkes uyumuş sen uyumadan önce yatakta dönüp duruyor, kafanda hayallerle, hayatla, ger-çeklerle, şiirle, savaşıyorsun adeta... Birden bir dörtlük, bir beyit düşüyor aklına. Onu kaçırmamak gerek. Yarına kadar unutabilirsin. Yerimden kalkıp, kibriti bulup, lambayı yakıp, kâğıdı kalemi alıp yazıncaya kadar unutma ihtimali vardı ve aile efradı rahatsız olabilirdi. Sırf bunlar için pilli küçük bir teyp aldım, hemen düğmesine basıyorum, aklıma düşeni okuyorum, ertesi gün de deftere aktarıyorum... Daha önce teyp yokken, lambayı yakmaya erindiğim veya kibrit

bulamadığım zamanlarda, hemen yanımdaki ocaktan aldığım kömürle, görmediğim halde duvara beyitler, dörtlükler yazdığım çok olurdu...

Yine böyle ziyaretlerimizin birini yapmak üzere niyetlendik ve Celâ'ya (Ekinözü) varınca mesai saati içinde bulunduğumuzdan odasında olacağını düşünerek belediyeye uğramıştık. Yoktu. Birlikte çalıştığı arkadaşları, "Misafirleri gelmiş. Onlar çağınca Yukarı İçme'ye gitti" dediler. Çok yakındı. Üstelik kestirme bir yolu varmış, tarif ettiler ve yürüyerek gittik.

Yukarı İçme'ye; Ekinözü'nden Aşağı İçme ve daha ötelere uzanan toprak yoldan sol tarafa ayrılan kısa ve hafif eğimli yolla girilirdi. Bu eğimin bitiminde içinde belediye görevlilerinin beklediği iğreti bir kulübe vardı. Burada, görevliler, yayaları bilmem; ama minibüs, otobüs, cip, taksi, kamyon gibi toplu taşıma araçları giderken durdurur ve kıstasları ne ise bilmem ille "Toprak Bastı Parası adı altında ücret alırlardı. Burayı geçince sol tarafta, özellikle anayola paralel olarak akan arkın iki yanına dikilmiş yaşlı kavak ve söğüt ağaçlarının gölgesiyle serinleyen çok geniş bir çayırılık vardı. Bu çayırılıkta, birçok ilden daha çok güney illerinden, hatta yurt dışından şifalı olduğu bilinen acı su içerek derdine deva aramak için gelenler, canları sıkıldığında, sohbet arzuladıklarında veya gezindikten sonra serinlemek niyetiyle gelip oturlardı. Burada rengârenk, her kültürü temsil eden insanı görmek mümkündü. Aşağı İçme'de de aynı şekilde... Biz oraya geldiğimizde, gölge alanda, büyük bir halka şeklinde sandalyelerde oturan yirminin üzerinde insan görünüyordu. Bize göre sağ tarafın orta kısmında Abdurrahim Ağabey oturmuştu. Yaklaştık. Bakıp bizi görünce ayağa kalkarak hoşbeş etti. Misafirlerle tanıştırdı ve halkayı genişletmek amacıyla kollarını iki yana açarak

geri doğru birkaç adım yürüdü ve yakınlarındakilere de kendisine uymaları için eliyle işaret etti. Böylece sağında solunda boşluklar oluşmuştu. Buralara bizim için sandalyeler getirtti...

Halka geniş, oturanlar kısmen birbirine uzak olunca, birbirine daha yakın olanlar kendi aralarında sohbet ediyordu. Belki bunu önlemek, belki durgunlaşan havayı neşelendirmek için, bir ara Abdurrahim Karakoç, sesini hafif yükselterek, kelimesi kelimesine şunları anlattı;

-Yıllar önce bir gün yine misafir arkadaşlarla burada oturuyorduk. Şu karşı yolda tozu dumana katan gosgoslu bir araba gelip durdu. Sanıyorum Mercedes'ti. Onu görünce yaklaşan gence bir şeyler söyledi. O da koşarak yanıma geldi ve bana, Abdurrahim Ağabey, bir hanım seni görmeye gelmiş; buraya kadar gelebilir mi diyor' dedi. Ee hanım olunca, belki gelmeye çekinmiştir diye düşündüm ve gittim. Yaklaşırken kadın arabadan indi. Hoş geldiniz dedim. O, 'hoş bulduk; ben Ankara-Kayseri üzerinden Malatya'ya gidiyordum, tabelada Elbistan yazısını okuyunca, şiirlerinden dolayı hayranlık beslediğim ve Elbistanlı olduğumu bildiğim Abdurrahim Karakoç'u görmek, tanımak istedim. O yok muydu?' dedi. Ben de 'Hanımefendi, Abdurrahim Karakoç benim' dedim. Bunun üzerine kadın baktı, baktı hemen yanında durduğu arabasının kapısını açarken, 'keşke sizi görmeseydim de hayalimdeki gibi kalsaydınız..,' dedi ve binip gitti...

Ne kadar gülmüştük, ne kadar...

*

Ülkemizin hemen her yerinde tanınan üç Karakoç'u (Bahaettin Karakoç, Abdurrahim Karakoç ve Sezai Karakoç) da az çok ilgilendiren

bir başka hatıramı daha anlatmak isterim. Zaman Gazetesi yayın hayatına başlayalı çok olmamıştı. Memleketten yıllardır tanıdığımız, arkadaşımız N. Ahmet Özalp da o sıralar İstanbul'da Zaman'ın Kültür sayfasına yazılar yazıyor, kitaplar tanıtıyordu. Ben de her gittiğimde, Sezai Karakoç'a, Yüksel Kanar'a ve N. Ahmet Özalp'a uğrar sohbet ederdik. O sıralarda Sezai Karakoç'un "ŞİİRLER VII - Ateş Dansı" (1987) isimli şiir kitabı çıkmıştı. Konu bu kitaba gelince N. Ahmet'e sordum;

-Bu kitap için de bir tanıtım yazısı yazsana...

-Elbette yazarım; ama elimde bir örneğinin olması gerekir.

-Ben gidip getirebilirim...

-Verir mi acaba?

-Neden vermesin? Gerekirse satın alırım. Benim niyetim, daha çok tanıtım için izin istemek.

-Pekâla; bir dene istersen...

Gitmek üzere yerimden kalkmıştım ki, aklıma, Zaman çıktığından beri cevabını merak ettiğim bir soru geldi;

-Zaman Gazetesi'nde Sezai Karakoç da yazsa kötü mü olur; neden yazdırmıyorlar?

-Eğer yazmak isterse sayfalarını açacağından hiç şüphem yok. Gitmişken, istersen sor bakalım, yazmak ister mi? Eğer kabul ederse büyük bir iş başarmış oluruz...

-Tamam...

Gittim. Üretmen Han'daki bürosuna vardığımda yalnızdı. Yıllar önce Yüksel Kanar aracılığı ile tanıştıktan sonra İstanbul'a her gidişimde ziyaret ettiğimden beni tanıyordu. Selamlaşıp sadede gelince "Ateş Dansı kitabınızı eğer uygun görürseniz arkadaşım Zaman'ın Kültür sayfasında tanıtılmak istiyor; dolayısıyla hem

fotoğrafını almak ve hem de içeriğine vakıf olması için kitaptan istiyor..." dedim. Kim olduğunu, güvenilir olup olmadığını vs. sorduktan sonra bir kitap verdi. O ara Zaman'da yazmayı düşünüp düşünmediğini sordum. Müteredit bir eda ile şöyle cevap verdi:

-Yazmayı arzu ettiğim vakitlerde gazetelerden hiç teklif gelmezdi; yazmamayı düşündüğüm, yani kitap ve dergi (Diriliş) çalışmalarına ağırlık vermeyi planladığım zamanlarda da teklifler geldi. Tıpkı, kahveyi çok sevdiğim ve içmeyi arzu ettiğim zamanlarda pek elime geçmemesi, ama doktorun yasaklamasından sonra ziyarete gelen bir çoğunun hediye olarak kahve getirmesi gibi. Bu ara herhangi bir gazetede yazmayı düşünmüyorum.

Sonra rastladığı engellerden bahsetti. Milli Gazete'deki deneyiminden, O gazetede yazdığı süre içinde tiraj artarsa birilerinin üstlendiğinden, düşerse hedefe kendisinin oturtulduğundan bahsetti. Elbistan'dan; bu şirin, yemyeşil görünen ama yolları çok tozlu olan ilçeye ellili yıllarda bir kere gittiğinden, üzerinde değirmenlerin de olduğu bir köprü'nün (Köprübaşı) ya-kınlarındaki bahçede misafir edildiğinden; Şirahbil Ketizmen ve Eldelekli H.Mehmet Çimen'in okul arkadaşları olduğundan bahsetti. Onları tanıyıp tanımadığını sorduktan sonra onlarla ilgili çok ilginç bir de anısını anlattı. O ara "Sizin Karakoçları da soyadı benzerliğinden, yani bu benzerliğin çağrışımından hareketle beni engellemek, etkimi azaltmak için lanse ettiler" dedi. Benim, "Ama onların siyaset ve şiir anlayışları çok farklı değil mi üstadım" dememe rağmen, fikrinde ısrar etti...

Bahaettin Karakoç (1930), Abdurrahim Karakoç (1932) ve kendisi (1933) aşağı yukarı yaşittılar. Şiirleri de aşağı yukarı aynı zamanlarda dergilerde ve kitaplarda yer almaya başladı...

Gerçekten çok farklı mecralarda şiir yazıyorlardı; bunlara rağmen neden böyle düşündüğüne, bu fikre nasıl kapıldığına bir türlü anlam veremedim...

*

Uzun yıllar, binalarının yerleri ve bahçeleri bugün Köprübaşı'ndaki parkın içinde kalan Avcılar Kulübü ve bitişiğindeki Öğretmenler Derneği, bütün Elbistanlıların nefes aldığı, oturup çay içtiği tavra, iskambil, satranç oynadığı ve misafirleriyle sohbet ettiği yegâne yerdi. Abdurrahim Ağabey de Ekinözü'nden geldiğinde uğrarsa, arkadaşlarla burada buluşur, sohbet ederdik. Eğer, gideceği zaman gelmişse, koltuğunun altında, hakkak paket halinde, o günün hemen tüm gazeteleri, takip ettiği dergiler, mecmualar olurdu. O zamanlar her gün gelmek mümkün olmadığından, gelmişken bir haftalık malzeme ediniyordu herhalde... -Necip Fazıl'a rahmet olsun- bir gün 'Kaba softa ham yobaz'ın biri aklınca eleştirmişti:

-Kardeşim, içinde açık saçık avrat resimleri de vardır bu renkli gazetelerin, bunları niye okuyorsun ki?

Abdurrahim Ağabey de sakince cevaplamıştı;

-Ağabeyim, benim onları tanımam gerek. Şiirimi yazmam, eleştirmem, baltayı taş vurmamam için; ne yapıyorlar, ne demişler, bizim cenaha tavırları ne, ülkemiz nereye gidiyor, yönetenler ne ediyor öğrenmem için okumam gerek. Başka yolu var mı?

Bu tür sohbetlerimizden ilginç olanlarından birkaçını nakletmek isterim.

*

Hiciv-Eleştiri konusunda sıkıntı çekip çekmediğini sormuştum da şöyle cevaplamıştı;

-Bizim milletin çoğu ahmak ve ciddi meseleleri o kadar önemsizmiş gibi ele alıyor ki, bu yüzden eleştiri konusu istediğimden daha çok çıkıyor... Bak şunu da söyleyeyim, ben solcu olsam bizim kesimi o kadar kolay hicvederim ki, akıllar durur. Bu solcular da bizi tanıyacak kadar bilgi yok ki eleştirsinler. Kurusıkı laftan öte gidemiyorlar...

*

İleri saat uygulamasına kesinlikle uymazdı. Saatini hiç değiştirmezdi. Neden ileri almadığını sorunca, tam Abdurrahim Karakoç'a uygun bir cevap vermişti;

-Niye alayım Arif, benim saatimin duruşu doğru, onlar eninde sonunda bunun ayarına geri geleceklerdir.

*

Bir defasında da Ceyhan'ın kıyısına oturmuş çay içerek sohbet ediyorduk. Sordum;

-Ağabey, Elbistan artık dar gelmiyor mu? Ülkemizin okuyan kesiminde tanımayan yok gibi, kimi şiirlerini sol kesim bile beğeniyor, türküleştiriyor; gecelerinde, törenlerinde okuyorlar... İstanbul'a gitmeyi düşünmüyor musun?

Beklemediğim bir cevap vermişti;

-Düşünüyorum. Ama daha çok erken; belki ileride... Doktor Bey, Hakim Bey; Mebus Bey gibi şiirlerim yayımlandıktan, bazıları bestelenip plaklara okunduktan sonra sol kesim, halkın derdiyle dertlenmemi kendine yakın bulmuş olacak ki, 'Gel bizde yaz, ne istersen iste,..' gibi teklifler yaptı; ama kesinlikle yüz vermedim, vermem de... Gidersen; başka niyetlerle gideceğim...

*

1974 yılında Kıbrıs Çıkartmasının havasına kapılmış ve Elbistan Ülkü Ocağı "Türk Ordusu Yararına" bir gece düzenlemişti. Yöneten arkadaşlar (Yılmaz Terzi, Bilal Bütün vs.), benim sunucu olmamı istediler ve ısrarla kabul ettirdiler. Biletler satılmış, davetiyeler gönderilmişti. Gece başlamadan saatler öncesinden Dilek Sineması'nın bırakın salonunu, koridorları, merdivenleri hatta dış kapısının önü bile Elbistan'ın içinden, köylerinden, Afşin'den gelen insanlarla dolmuştu. Abdurrahim Karakoç, Hayati Vasfi Taşyürek de misafirler arasında idi. Ön sırada yer ayrılmıştı onlara... O sıralar ünü parlamış olan Kul Mustafa'nın, Kaynarî ve Hacı Karakılçık gibi halk şairlerinden oluşturduğu beş altı kişilik ekibi gecemizin ikinci bölümünü dolduracaklardı. İhtimal ki, halkın önemli bir kesimi onları dinlemek üzere gelmişlerdi.

Bizim hazırladığımız ilk bölüm bitmiş, arada yaptığımız açık artırma inanılmaz renkli geçmiş ve ilgi görmüştü. Kul Mustafa gece başlamadan önce "Arkadaşım, bizim bölüm başlarken mikrofonu bize vereceksin, sunuculuğu biz kendimiz yapacağız" demesine rağmen, devam etmemi rica etmişti. Kâh ben sunuyordum, kah kendisi mikrofonu alıp bir şeyler söylüyordu. Bir atışma yapmaya karar verdiler. Kul Mustafa ile çırağı olduğunu söylediği Hacı Karakılçık atışacaktı. Merhum Hayati Vasfi Taşyürek'ten ayak istediler; o da "Meydana gel" dedi. Gerçekten çok güzel, salondaki insanları pürdikkat dinlendiren, zaman zaman sesli ve alkışlarla tezahürat yaptıracak kadar heyecanlandırıran bir atışma yaptılar. Ben mikrofonu bir ona bir berikine uzatıyordum. O sırada, cevabı düşünüp ve sazları eşliğinde söylerlerken gözlerindeki ışığın beni nasıl delip

geçer gibi etkilediğini, nasıl gözlerinin fıldır fıldır döndüğünü hiç unutamadım!

Alkışa daha çok alan, böylece havaya giren Kul Mustafa, salona dönerek meydan okudu. Üstüne şair tanımadığını, atışmada kimsenin yenemeyeceğini, vs söyledi. Bunun üzerine, salonda bir sessizlik oldu. Kimi ayıp ettiğini düşünüyordu, kimi "Aha şimdi Abdurrahim Ağabey çıkarsa meydana, onun hakkını avcuna kor" diyordu. Abdurrahim Ağabey bana, 'Beni sahneye çağır' işaretini yaptı. Ben de sahneyi boşalttıktan sonra şiir okuyacağını anons ederek davet ettim. Atışma yapacağı sanılarak heyecanlanan kalabalık salonu havalandırıyordu neredeyse. Dışarıdakiler de içeri girmek için kapılarda bastırıyordu. Abdurrahim Karakoç, sahneye çıkıp mikrofonu aldı ve salonu alkışla inlettiren şu cevabı verdi;

-Ben, irticalen de söylerim. Bilenler bilir ki çok söyledim. Üzerinde durmadığımdan körelmiştir. Ama ben, asıl kalem şairiyim. Kalemle yazışmak üzere göbeğinden atan varsa buyursun çıksın karşıma!

Henüz çıkan olmadı...

Kabri nur, ruhu şad ve mekânı cennet olsun...

Kardeş Kalemler Dergisi; Yıl: 6, Sayı: 67, 2012

**ABDURRAHİM KARAKOÇ'UN
ARDINDAN**

**Ozan BULUT
(Bahattin BULUT)**

Koca bir çınardı Hakka yürüdü
Ölümünle yaraladın sen sen beni
Acı haber tüm vatanı bürüdü
Ölümünle karaladın sen sen beni

Yol vermedi dağlar buluşamadım
Çırağındım senin çalışamadım
Gıpta ettim sana ulaşamadım
Karakoç'um araladın sen beni

Gidişinle Ozan Bulut'u gerdin
Bize susmam diye geldin söz verdin
Sen bana gardaşım evladım derdin
Ölümünle pareledin sen beni

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 7

"HAK YOL İSLAM YAZACAĞIZ"

Abdurahman DİLİPAK

İnna lillah ve inna ileyhi raciun.

Allah'ım!

Bize güzel bir ömür ve güzel bir ölüm ver...

1932'de Ekinözü'nde doğmuş...

80 yaşındaydı demek...

Dedesı, babası ve kardeşleri şair olan bir isimdi
o...

Hakkın ve halkın haykıran sesi oldu hep.

Güzellemeler de yazdı, hiciv de...

12 Mart öncesi Milli Nizam'ın sanki resmi
marşı gibi idi "Hâk Yol İslam yazacağız".

O zaman "Ne sağdayız, ne solda, hak yoldayız
hak yolda" diye bağırıyorduk meydanlarda... O
bizim sesimizdi. Biz onun!

70 sonrası İstanbul'a geldiğimde ilk onun
kitabını yayımlayarak yayıncılığa başladım.

"Bütün Şiirleri"ni topladım. O günden bugüne
hep yazdı, konuştu, koştu...

Kimi Mihriban'la tanıdı sevdi onu, kimi
yazıları, kimi hicivleri, kimi deyişleri ile...

Hasan'a Mektuplar (1965), Akıl Karaya Vurdu
(1965), Eli Kulakta (1969), Vur Emri (1973), Kan
Yazısı (1978), Suları İslatamadım (1983), Beşinci
Mevsim (1985), Dosta Doğru, Akıl Karaya Vurdu
(1994), Yasaklı Rüyalar (2000), Gökçekimi
(2000), Gerdanlık-I (2000), Gerdanhk-II (2002),
Parmak İzi (2002), Yağmur Yerden Yağar (2002),
Anadolu'da Bahar (2007), Barış Çağrısı (2009).

Daha yayınlanmamış birçok şiiri var...

Hasan'a Mektuplar'ında ilginç bir ironi yükledi mısralarına.

"Ha Hasan'a, ha sana!" Herkesin sorumluluklarını kuşanmasını, üstüne alınmasını istiyordu mısralarındaki mesajın.

Mücadeleci bir insandı. Darbe dönemlerinde sesini yükseltti. 1958 yılında bulunduğu kasabada belediye mesul muhasibi olarak memuriyete girdi. 1981 yılı Mart ayında emekli oldu.

Emeklilik ne kelime. Hiç emekli olmadı aslında o. Belki şimdi dünya hayatından emekli oldu, ya da terhis oldu.

Ya da dünya sürgünü sona erdi.

Yaşlı bedeni, akciğerindeki iltihaba karşı direnemedi. Hakk'ın daveti gelince icabet etmemek diye bir şey olmazdı ki! Kimin böyle bir imkânı olabilirdi ki!

Bana Karakoç'u nasıl bilirsiniz diye sorarsanız, cevabım açık ve net. İyi bilirdim. Bazen öfkeli idi, bazen isyan ederdi. Bu ülkeye ve halkına ihanet etmedi.

O da bir insandı sonuçta, günahları ve sevapları ile. Hangimizin günahı yok ki! Allah taksiratını affetsin.

Ben hakkımı helal ediyorum, siz de edin. İnşallah o da bize hakkımı helal etmiştir.

Benim hakkımı helal etmemin bir anlamı, değeri olması için, hakkımı helal etmeme hakkımın da olması gerek. Ben Ebu Cehil'in dava arkadaşlarına hakkımı helal etmiyorum.

Tevbe eden, özür dileyen, zulümden vazgeçenleri affetmeye yakın duruyorum, ama küfrü inadiler sözkonusu olduğunda söyleyecek sözüm belli. Hiç kimse Allah'tan daha merhametli değildir. Tamam merhametimiz gazabımıza

baskın çıkmalı, sevgimiz nefretimizi aşmalı, ama yine de zalimler için yaşasın cehennem.

Karakoç'un mısralarında, ümmetin zulme ve zalimlere karşı öfkesinin izlerine de rastlarsınız.

Zalimlere yakın duran, zulmü alkışlayanlardan biri değildi Karakoç. Dik başlı değildi ama başı dik biri idi. "Serdengeçti" bir tip. Mütevazi. Müminleri kardeş bilen bir halk adamı.

Her şeyi hoş görmezdi o. Batılı, zulmü nasıl hoş görebilirsiniz ki! Herkese şirinlik muskası dağıtan biri de değil. Genel karakter itibarı ile yaşadığı dönemin, ekonomik, sosyal siyasal gerçekleri göz önüne alındığında muhalif biri idi.

Çileli biri idi. Dertli biri. Ümmetin derdini kendine dert edinenlerden... Bir ara siyasete de girdi. Dindar ülkücülerin tasavvuf ehli ile kaynaşması, birinin takvası, ötekinin cesaret ve hareket kabiliyetinin ümmeti harekete geçirmesinden yana bir politik duruşu vardı. Tarih onun için övgü ya da sövgü kitabı değildi ama tarihten ders alınmasının gereğine inanırdı. Sahih geleneğe bağlı biri idi. Dindardı.

Bir ara politikaya ilgi duydu, girdi ve ayrıldı. "Niçin girip, niçin ayrıldığını" soranlara söyle dedi: 'Allah rızası için girmiştim, Allah rızası için ayrıldım'. Siyaset bezirgânlığı, particilik yapmadı. Siyaset onun için, ulvi bir davaya hizmette araç olabilir mi idi? Denedi. Siyaset gerekli idi ama o bu işin adamı değildi. Siyaset ona göre değildi.

Vakit - Akit çizgisinde hep beraber olduk. Bugünlere hep gönül birliği içinde geldik.

Bizim kuşakta herkesin hafızasında bir şekilde Karakoç'tan bir şeyler vardır.

O artık aramızda değil. "Ayrılıktan zor belleme ölümü" sonuçta "Ölüm asude bir bahar ülkesidir bir rinde".

Karakoç'un "Savcı"ya da "Hakim"e de söyleyecek sözü vardı... Konuşarak, yazarak, mısraları ile söyleyeceğini söyledi.

Ve son sözünü söyledi sonunda. İlk sözü de son sözü de aynıydı: Hak yol İslam yazacağız.

Allah rahmet eyleye...

Selâm ve dua ile.

Yeni Akit Gazetesi, 9 Haziran 2012

ABDURRAHİM KARAKOÇ ANLATIRKEN...

Mehmet GÖZÜKARA

Sayın Şair Mehmet Gözükara'nın Kardeş Kalemler için Abdurrahim Karakoç'un doğup büyüdüğü çevre olan Ekinözü (Cela)'ne giderek av arkadaşları, komşuları ve akrabalarıyla yaptığı geniş bir röportajı sunuyor ve dergimiz adına kendisine teşekkür ediyoruz.

Osman Karakoç, Ümmet Karakoç'un Üçüncü Oğlu, Abdurrahim Karakoç'un Kardeşi

-Abdurrahim Ağabey gibi bir Ağabey'e sahip olmak nasıl bir duygu? O sizin için ne ifade ediyordu?

-Biz beş kardeşiz, babam da vardı; ama onun yeri ayrıydı. Akıllı ve örnek bir insandı, onun sözünü dinlerdik. Onun vefatı, onun yokluğu, babamın vefatından daha zor geldi bana. Her zaman onunla iftihar ederdik, herkes onun iyiliğini bilirdi. Gençtik, ben evlendim, benim küçüğüm evlendi, en küçük evlendi o daha evlenmemişti. Bizimle her zaman alâkadar oldu. Çok akıllı, zeki, bilgiliydi. Hatta küçük yaşta bile zekâsı ve yeteneğini tüm öğretileri bilirdi. Şakir Günçay adında bir öğretmeni vardı. Elbistan'da ortaokul ikinci üçüncü sınıf öğrencilerinin yapamadığı matematik sorularını getirirdi, benim dördüncü sınıfa giden talebem Abdurrahim Karakoç çözer diye, Ağabeyim onları çözerdi.

İlkokula kaydolduğu zamanlar, o zaman öğrenciler entari giyerdi. Sıraya da oturtmamışlar, kara tahtanın önünde duruyorken, müfettiş Osman Necati Ergünöz teftişe geliyor. Muhtar Veli

Efendi de orada, Müfettiş öğrencilere sorular soruyor, "Büyüğümüz kim?" diyor. Dördüncü beşinci sınıf öğrencileri, hatta aralarında Hacı Mustafa'nın hanımı da vardı Leman Hanım. O diyor ki "babam", Bir başkası diyor ki "dedem". Öbürü diyor ki "Allah'ımız". Her biri bir şey söylüyor. Önde bir garip, ufacık çocuk, parmağını kaldırıyor. "Söyle evladım" diyor müfettiş. Abdurrahim Ağabeyim: "Atatürk efendim." diyor. Muhtar oradan: "Efendim, bunun babası öğretiyor o yüzden bilgisi var" Müfettiş de "sen de öğret çocuğuna" diyor. Sonra "bu çocuğu buraya neden oturtunuz" deyip müdürü çağırıyor yanına. "Bu çocuğu ikinci sınıfa kaydedin" diyor ve en ön sıraya oturtuyor. Böylece o yılsonunda üçüncü sınıfa geçti. Hep azimli, hep çalışkandı. Hayatta ağzına haram lokma değmedi. Haram bir tane nohut dahi ağzına almamıştır.

Rahmetli Ağabeyim askerde muhabere telsiz çavuşuydu. Anlattıklarına göre; bir ramazan günü sahur-iftarlık için parayla üzüm alıyor. Diğer arkadaşları akşam olmadan üzümü alıp tepeliyorlar ve bağın içindeyiz zaten, niye gidip üzüme para veriyorsun diyorlar. O da, yok olmaz. Ben kimsenin hakkını yiyemem, o bağa emek vermedim, toprağını bellemedim, bu adama ortak değilim, diyor. Askerden dönüşü sırasında çavuşlar, erler, bütün arkadaşları sen evliyasın diye elini öpüyorlar. Yemekler dağıtırken, erata dağıtıp karavananın dibinde kalanı ben yerdim diyor. Ben böyle geldim böyle gittim Allah'a şükür diyor. Hayatta kimsenin gönlünü kırmadı, ne söylediye Allah için söyledi.

Abdurrahim Ağabey'im bambaşkaydı. İlkokul mezunuydu, belediyede muhasebeci oldu, çalıştı oradan emekli oldu. Ben de ilkokul mezunuyum, adliyede memurdum, oradan emekli oldum. Ben Elbistan adliyesinde çalışırken, belediyeye tespit

ve tedbir için Ahmet Talat isminde bir hâkim gelmiş. Abdurrahim Ağabeyim hâkime, falanca maddeden dolayı tedbir koyamazsın demiş. O da sen ne mezunusun deyip ilkokul cevabını alınca, sen mi bileceksin ben mi diye kafa tutmuş, tedbir koymuş. Ben de savcılıkta çalışıyorum, kaymakamın Mustafa Depdep adlı bir şoförü vardı, bizi o götürüyordu. Belan'dan aşağı inerken başladı bize anlatmaya; "İlkokul mezunu bir adam vardı belediyede, maddeyi bildi ben bilemedim, utandım gururuma yediremedim tedbiri koydum, şimdi gidip de tedbiri kaldıracam. Şairmiş, 'Hâkim Bey' Şiiri de onunmuş meğer" diye anlatmaya başladı. Sonra, aslında böyle akıllı, böyle nizamlı, dürüst yapılan bir muhasebe görmediğini söyledi. Sonra şoför; "Osman Bey onun kardeşi deyip bizi tanıştırdı.

Hiç kimseden parasını, yiyeceğini esirgemezdi, bizim üstümüzde de çok emeği var. Bazen babamdan evvel ona danıştık. Bir anım da şöyle: Alparslan Türkeş zamanlarıydı. Ağabeyim herkesçe tanınıp biliniyordu. Ülkücüyüydük. Yakamda bozkurt rozetiyle çarşıda yürürken bir araba geçti, sonra geri geri yanaştı. Aldılar beni arabaya, Abdurrahim Karakoç'u tanır mısın, dediler. Evet, tanırım dedim. Nasıl bir adam dediler, benden biraz uzun dedim. Ya olur mu dağ gibi adam o dediler. Ben çok konuşmayınca artık inmeye yaklaşırken şiirlerinden konu açıldı. Sonunda Ağabeyim olduğunu söyledim. Bir sarıldı adam bana, "Hasan'a Mektuplar" kitabını başucundan ayırmadığı, sürekli okuduğunu, oğlundan bile esirgeyip kimseye vermediğini söyledi. Bir anda incek, indirilecek yer ararken adam ısrar etmeye başladı ki seni Celâ'ya kadar götüreyim diye.

-Şiirlerinde haksızlıklara karşı nasıl bir cephe alır, nasıl tepki verirdi?

-Haksızlığa karşı isyan ederdi. Dini konularda özünden koparak yozlaşan insanlara karşı cephe alır, İslamiyet'i savunurdu. Onun İslamiyet'ten başka şeyi yoktu. "Hakk'a" şiirinde bunu şöyle ifade eder:

"Ne diyorsa İslam dini
Uyacağız suç olsa da
Gerçeği örten kefeni
Soyacağız suç olsa da

Alnımız ak yüzümüz ak
İslam olan olmaz korkak
Batıla batıl Hakka Hak
Diyeceğiz suç olsa da"

-Abdurrahim Ağabey siyaset şiirlerinde öfkeli bir adam, aşk şiirlerinde ise munis, yumuşak, Yunus'ça bir gönlü var. Kardeş olarak size karşı nasıldı?

-Bize karşı çok iyiydi, nedensiz yere kızmazdı, bizi üzmezdi. Ama küçükken beni çok döverdi. Yaramazdım, kızlara çok bakardım. O da buna çok kızar sinirlenirdi. Tabi ki terbiyeli yetişmem içindi hakkım varsa helal olsun. O terbiyesiyle olsun, örnek kişiliğiyle olsun, her bakımdan bir başka idi. Yunus Emre gibi geldi, Dadaloğlu gibi, Köroğlu gibi koydu gitti.

-Osman Amca Mihriban hakkında bize ne anlattırın, kimdir Mihriban?

-Benim bildiğime göre Mihriban diye bir kız vardı. Karakoyunlu Zeynep vardı, onlar oradaydı.

Asıl kendi Kilisliydi. Sonra uzun zaman kimseyi beğenmedi, biz hepimiz evlendik. Sonunda Allah verdi şimdiki yengeyle evlendi.

-Ekleme istediğiniz başka bir şey var mı?

-Söyleyeceklerim bu kadar. Ne diyeyim ki. Allah sabır versin, başınız sağ olsun, mekânı cennet olsun. Âmin.

Durmuş Ali Karakoç, Abdurrahim Karakoç'un Amcasının Oğlu, 1944 Doğumlu

-Aburrahim Karakoç'la amca çocuklarısınız, yaş olarak da akran sayılırdınız. Abdurrahim Karakoç deyince nasıl bir portre çizersiniz, gönlünüzde neler var?

-Helalı haramı bilen, yalan söylemeyen, kendini güzel yetiştirmiş bir aile büyüğümüzdü, Allah rahmet eylesin. Akıl danışırđık, derdimizi ona yanardık. İnsanlar arasında ayırım yapmaz, kimseyi hakir görmezdi.

-Abdurrahim Ağabey ile ilgili hatıranızda kalan bir anı var mı?

-Çok ava gittik, Salavan'a, Nurhak'a ve daha birçok yere. Kar kış dinlemezdi. İyi tüfek kullanırdı.

-Avda da adaletli davranır mıydı?

-Av zorlu geçerdi. On tane de olsa vurmak isterdi. Arkadaşlarıyla av paylaşımında da eşit ve adil bir paylaşım yapardı. Bazen acıdığı hayvanlar olurdu, onlara dokunmazdı. Dışısını vurmazdı, mevsiminde gitmeye özen gösterirdi.

Küskün olan konu komşuyu barıştırmak için çaba harcardı. Fitneye fesatla işi olmazdı. Onun

gibi adalete, hakka önem veren başka kimseyi görmedik. Yanında falanca sana şöyle demiş böyle demiş desen duymazdan gelirdi.

Bahri Karakoç, Abdurrahim Karakoç'un Amcasının Oğlu, Bir şiirinde de Deli Bahri Adıyla Yer Verdiği Av Arkadaşı

-Abdurrahim Ağabey'in "Avcı Dostlarıma Mektup" diye bir şiiri var, Gök çekimi adlı kitabının 65. sayfasında; şöyle demiş:

*"Bağlandım gurbete gelemiyorum
Doğduğum topraklar küskün mü bana
Dostlar ne âlemde bilemiyorum
Obalar oymaklar küskün mü bana"*

Diye devam eden şiirinin bir yerinde sizin isminiz geçiyor Bahri Ağabey şöyle demiş;

*"Yusuf Özcan hâlâ gezer durur mu
Abdülbekir attığını vurur mu
Deli Bahri rüzgâr gibi yürür mü
Poyrazlar sazıklar küskün mü bana"*

Belli ki Abdurrahim Ağabey'in gönül dünyasında çok fazla yer ediyorsunuz. Abdurrahim Ağabey'in Celâ ve hasret, gurhet şiirlerinde avcı arkadaşları geniş yer tutar, Avcı arkadaşlarına, dağ koyaklarına, sulaklara temas eder, onları hatırlar ve özlediğini ifade eder. Abdurrahim Ağabey sizin gönlünüzde nasıl bir yer tutuyor, onunla ilgili neler söyleyeceksiniz?

-Okuryazarlığım da var taksam nazarlığım da var; deli demese olmaz mıydı acaba?

-Rüzgâr gibi, Poyraz gibi olmazdı o zaman.

-Tabi ya, o da doğru. Abdurrahim Ağabey yöreyi, töreyi, dağları seven bir kişiydi. Ama mecburiyetten dolayı mı bilmem, göç edip gitti Ankara'ya. Size Mihriban konusunda bir anıdan bahsedeyim, birçok kişi bilmez bunu. Abdurrahim Ağabey benden on yedi yaş büyüktü, o zamanlar ben gencim, o delikanlı. Mihriban aha şu evde otururdu. Kardeşi Osman Ağabey de bilir. Abdurrahim Ağabey elime bir kibrit kutusu tutuşturdu, götür şu kıza (Mihriban'a) ver dedi. Ne yapacak bu kibriti diye sordum, gaz ocağı yakacak dedi. O zamanlar gaz ocağı vardı. Götürdüm verdim ben de. Aradan az bir zaman geçti, kız beni çağırdı götür bu kibriti kendisine ver, ben onu unutmam dedi. Meğerse Mihriban'a mektup yazmış, kibrit kabının içine koyup, benimle de göndermiş. Ondan sonra Abdurrahim Ağabey;

“

.....

Oğlun kızın olsun hele,

Unutursun Mihriban'ım", şiirini yazmış.

Abdurrahim Ağabeyin hatırladığım ilk zamanlarını anlatayım. Marangozluk da yaptı. El becerisi iyiydi. Dört dörtlük işler çıkarırdı. Çeyiz sandıkları yapardı. Sandığın üzerine kızın, oğlanın adını ve yahut resmini işlerdi. Daha sonra muhasebeci olarak belediyeye girdi. İnsanın kalbi bir köprüdür. O, bu köprüye hiçbir zaman kötü yük yüklemedi, tövbe. Şiirleriyle, taşlamalarıyla insanlara yol gösterdi. Tıpkı bir az önce röportaj

yaptığınız arkadaşların da belirttiği gibi; o, yalan söylemez, haram yemezdi, öyle yapan kişilerle de arkadaşlık etmez; onlarla irtibatını keserdi. O örnek bir insandı, Karakoç ailesine ve milletimi-ze çok büyük bir miras bıraktı. Ruhu şâd olsun. Doğduğumuz andan itibaren aslında attığımız her adım, geçen her saniye bizleri biraz daha ölüme yaklaştırıyor. Yani her adımımız mezara doğru. Şiirle hitap edeyim:

"Ben anamdan doğduğumdan bu yana
Giderim mezara hep adım adım
Ağlasam gülsem de çıksa feryadım
Nere gidiyorsak mezara doğru

Öksüz kor acımaz, dul kor acımaz
O tatlı canına el kor acımaz
Aman kâtip defterimi temiz yaz
Nere gidiyorsak mezara doğru

Canını cananla eğlemez şerik
Cenâb-ı Hak nasıl çizmiş grafik
O bir yol ki döndüremez trafik
Nere gidiyorsak mezara doğru

Burada sorduğumuzda "tapun var mı" diye "evim var" derler, hâlbuki olmaz.

Nasılmış bu mimarinin yapısı
Ne penceresi var ne bir kapısı
Doğduğumuz günden imiş tapısı
Nere gidiyorsak mezara doğru"

Abdurrahim Ağabeyimin de vadesi yetti, ömür kilometresi doldu Hakk'a kavuştu. Bir bahane de yok vurulmadı, trafik kazası da geçirmedim ama neylersin.

-Bu şiir senin mi?

-He benim.

Allah'ın takdiri ilahisi. Başımız sağ olsun, mekanı cennet olsun. Abdurrahim Ağabey yaylayı severdi, ava giderdi, Nuri de öyle. Mesela:

"Laleler sümbüller mor menekşeler
Kızlar türkü söyler gelinler güler
Neresini sevmeyim ben bu dağların

Yükseğinde cevlan eder bozkurtlar
Tarihten silinmez böylesi yurtlar
Bir yıldız ütül asayı dörtler
Neresini sevmeyim ben bu dağların"

-Ağabey bu şiir de mi sizin?

-Evet, benim. (Bu Allah vergisi yetenek, Karakoç ailesinin kanında mı var yoksa bu güzel coğrafya mı insanı şair yapıyor diye düşünmeden edemiyoruz.)

-Peki, avdaki iş paylaşımında, av arkadaşlığında nasıldı, nelere dikkat ederdi, kendi adaletli davranması yeter miydi, ötekileri de adaletli davranmaya davet eder miydi?

-Şimdi av şöyle bir şey; "Adamın ahmağı avcı, hayvanın ahmağı tazıdır" derler. Biz ahmak gibi ava giderdik. Sıkıp vurduğumuz keklige de yazık derdik. Giderdik arkadaşlarla. Nuri Akbulut da

işte yanımda, giderdik üçümüz. Bir gece vardık bir mağaraya girdik, yemek yaptık, şunu ettik bunu ettik derken, Abdurrahim Ağabey "Ya Allah, Bismillah" deyip de gidelim, dedi. Bu yanımdaki Nuri Akbulut Ağabeyim "Ya Allah, Ya Pir şeytan" da olabilir, ne biliyim bir şeyler dedi, dağa dağıldık. Aman diye bir ses geldi koştuk gittik telaşla Nuri Ağabey'in yanına, kendi mi vuruldu diye. Bir keklik geldi dağdan, benim keklğimle ikisini beraber vurdum yanlışlıkla dedi. Biz ne dertteyiz o ne dertte. Uzun lafın kısası dağı, tabiatı çok severdi, ava da bu yüzden düşküdü. Av için dağın zirvesine çık desen çıkardı. Ama sana şu kadar yevmiye vereyim de çık şuraya desen kimseler çıkmaz oraya. Söz konusu av olunca kayalardan seker seker gider. Dediğim gibi, av bir vesileydi, aslında o dağları çok severdi. (Biz de bu arada, şairin "Dağ ile Sohbet" ve dağı konu alan şiirlerinde, ona ilham veren bu hatıraların izlerini tespit etmenin heyecanı içindeydik.)

Nuri Akbulut, Abdurrahim Karakoç'un En Eski Av Arkadaşlarından, 1931 Celâ Doğumlu

-Acısıyla tatlısıyla eminiz birçok hatıranız vardır merhumla. Abdurrahim Karakoç deyince ne aklınıza gelir, bizlere ne anlatırsınız arkadaşı olarak?

-Çok dürüst bir insandı. Zaten hoca çocuklarıdır bunlar. Hocalara fakı derler, kara fakı derlerdi bunlara. Çok temiz, dürüst bir ailedir Karakoçlar. Abdurrahim Karakoç'la ilk mektebi beraber okuduk. Kalem elinden koymazdı. Bir şey yazmasa ya bir kuş çizerdi, ya bir yılan çizerdi, boş durmazdı, çok akıllıydı. Daha çocukken alır kalemi kâğıdı resmini çiziverirdi ve gayet de güzel benzetirdi. Keklik avına giderdik, ördek avına giderdik onunla, bu dağlarda

gezmediğimiz yer kalmadı. Koyun kuzu da güderdik, komşu çocuklarıydık aynı zamanda, onun evi yukarda bizim ev aşağıda kalır, yakındık. Babaları Ümmet Hoca'ydı. Olgun, yetmişmiş, âlim bir adamdı. Kara fakının oğluydu. Yaşım seksen altı benim, dedelerini de bilirim o yüzden. Ben aha bu dağın tepesine iki buçuk saatte çıkabilirim. Oysa benim emsallerimin belleri halka olmuştur. Ellerinde bir baston, gözlerinde gözlük, yürüyemiyorlar. Kahveler de kabul etmiyor gayrı adamları. Onlar benim arkadaşlarım. Benden dört beş yaş küçük arkadaşlarım çöktüler. Neden çöktüler acaba? Yiyip içip yatıyorlar, iş yok güç yok, çalışma yok, işte ondan. Daha terim soğumadı, röportaja çağırdılar, bu sıcakta ağaç söküyordum. Çalışırım ben, çalışmayı çok severim. Abdurrahim'le buralarda çayır biçerdik oraklarla, kuzu güderdik. Sonra belediyeye girdi, orayı kazandı. Adam muhasip. İlk muhasibimiz de Abdurrahim Karakoç'tur Celâ belediyesinin. O zaman Ekinözü değil, Celâ idi buranın adı. Belediye 1958'de kurulmuştu. Bir seçime girdik, ben de âzâlık kazandım. Beş yıl encümenliği kimseye vermedim, beni desteklerdi. Benim de aklım yeterdi bu işlere, çalışkandım. Öbür arkadaşlar benden olgun olabilirler; ama ben daha atılgandım. Beraber çalıştık. Abrurrahim Karakoç kuruluşuna hile getirmede belediyenin, çok temiz, dürüst bir adamdı. Kararları mevcuttur, arşivde yatıyor belki de. Kesinlikle haram yemezdi. Her adamın çayını dahi içmezdi, haram diye. İhtiyarların, dul kadınların çayını içmezdi. Her adamın yemeğini yemezdi. Yemek yapardı dağda. Rahmetli bir arkadaşımız vardı, İbici Hacı derdik. Ona, yemeği sen yap Hacı derdi. İbici Hacı iyi yemek yapardı. Koyun, kuzu, oğlak keserdik. Yerdik, içerdik, gezerdik. Dağda fefene oynardık. Leğenle def çalardım ben, halay çeker

oyun oynardık, eğlenirdik. Yalnız avla uğraşmazdık. Bir gün, bir mağarada yatıyoruz, Deli Bahri de yanımızda. On iki kişiyiz. Bir dolu yağdı, akşama keklik vurdum ben. Başkaları vuramadı. Getirdik mağaraya attık. Güzelce yemeğimizi yedik, sabaha iki saat kala ben Çokrak'lara gideceğim dedim. Bahri de arkama takıldı. Avcıların Piri, Eyis Aleyhisselam'dır, Şit Aleyhisselam'ın büyük kardeşi. Tüfeğimi ve kekliğimi aldım, Ya pir ya Eyis diyeceğime, ya pir ya iblis demişim yanlışlıkla. Şeytan arkama düşmüş. İki tane gölgeyle ilerliyorum. Bir saatte vardım av yapacağım yere. Kekliği kurağa salladım, keklik söylemeye başladı, dokuz on tane keklik geldi başına üşüştüler. Keklikleri gördüm ve ateş ettim. Bir baktım ki bir dağ kekliğiyle beraber benim kekliği de vurmuşum. Aman yandım uşaklar gelin diye bağırınca bizimkiler de korkmuşlar koşarak geldiler yanıma kendi mi vuruldu ki diye. Arkadaşlar da av yapamadı, benim canım sıkkın tabi. Bu zamanda beş bine vermezler o kekliği. Zamanında on iki dönüm tarla verdim bir keklik için. Şimdi yirmi dört bin ediyor o tarlalar. O kadar meraklıyım işte ava. Şu gün oldu dağdan inmiyorum daha. Hâlâ gidiyorum. Yavuzeli'nden bir çift keklik gelmişti Abdurrahim'e biri erkek biri dişi. Emin Karakoç derler bir arkadaş var kendinin de çubukçusu onunla beraber oturuyor rahmetlik. Toplandık geldik, benim kekliğin vurulduğunu duyunca avı bıraktı geldi. Ya geçmiş olsun canın sağ olsun dedi. Al benim kekliği, keklik dediğin nedir, al senin olsun dedi. Keklik de iyi keklik, sipariş gelmişti Antep'ten. Şu kekliği al kurak dene bakalım, uşaklar haber verdi seni duydum benim canım sıkıldı keklik geldi sıkmadım dedi. Vakit de ikindi oldu. Şerefsizim konuşmam sen bu keklikle oturmazsan bir kurağa dedi. Peki dedim

kırmazdım kendisini. Meriği topladım hemen bir taşın altına soktum, üstünü bastırdım, kendinin keklğini kurağa attım. Hemen sonra iki tane sıktım düşürdüm. Yağmur da çiselemeye başlamıştı. Aldım keklikleri vardım yanlarına. Niye oturmadin kurağa dediler. İki montofon vurdum yeter yahu dedim. O da montofon ufak olur camız vursaydın dedi, gülüştük. Yahu sen bunları ne ara vurdun nasıl vurdun iki dakikada dedi. Bu keklık yavuz bir keklık al buna sahip ol dedim, keklğini geri verdim. Senin olsun keklık dedi. Hayır dedim ben keklık bulur alırım. Arabaya bindik Celâ'ya vardık, herkes duydu. Orda hemen bir söz söyledi: "Keklik mi ki görmeliydi, Kaşı gözü sürmeliydi. Bir çift camız verip almalıydı" diye. Hemen diline ne gelse söylerdi ve de yakıştırdı şimdi şiirlerinden okuyacağım:

"Dokuz aydır uzaktayım sıladan
Bizim elin av zamanı geldi mi
Haber verin Elbistan'dan Celâ'dan
Yeni yılın av zamanı geldi mi?

Oynak olur mart ayının havası
Kayada buz bağlar kartal yuvası
Yeşerdi mi yine Afşin ovası
Gökçebel'in av zamanı geldi mi?

Hasret kaldım bahçesine bağına
Selamım var hastasına sağına
Alaca düştü mü Nurhak dağına
Aligöl'ün av zamanı geldi mi?

Yüz verilmez bıldırcına ördeğe
Demli çaylar doluyor mu bardağa
Tellioluk'tan Yortana'dan Gerdek'e
Hudutbel'in av zamanı geldi mi

Acemiler bilir mi ki neresi
Sinekli'yle Ufkuyu'nun arası
Karadede Melhap Tatar Deresi
Kibleyol'un av zamanı geldi mi?

Anlatın Derbend'i Demirkapı'yı
Ustalar her yere kessin tapuyu
Bozmak isterlerse böyle yapıyı
Nazar kılın av zamanı geldi mi?

*-Abdurrahim Ağabey av için dağa çıktığınızda
da okur muydu bu şiirleri?*

-Yok, kendisi yazardı. Ben okurdum,
ezberlerdim, ben söylerdim. Kendisi söylemezdi.
Ben okurdum o gülerdi. Şiirde son kıtası şudur:

Karakoç'um der ki kalmam geride
Has avcının meğili olmaz meride
Salavan'dan Binboga'dan Berit'e
Hudutbel'in av zamanı geldi mi?

Meri'ye katiyen sıkmazdı. Erkek keklige
sıkardı yalnızca. Sakin bir avcıydı. Öyle alevi çıktı
bir adam değildi. Ağırdı, hokka gibi bir adamdı.
Koltuğunu yolduran bir kişiydi. Celâ'da,
belediyede birinin bir dilekçesi olsa Abdurrahim
Karakoç'u ararlardı. On sekiz milyonu biz
okurken Türkiye'nin nüfusu. Ülke yeni

seferberlikten savaştan çıkmıştı. İki dayım da Yemen'de kaldı benim. Komşulardan da bir sürü er Yemen'de kaldı. Zor zamanlardı. Abdurrahim akıllıydı kalemi kuvvetliydi. O yazardı. 43 kişiydik Celâ'da okuyan. Okuryazar da öyle fazla değildi. Size biraz da Hasan'ın şiirlerinden okuyayım:

Yedin genç yaşında Hasan Uzun'u
Daha sana ava çıkmam Salavan
Kan eyledin kayaların buzunu
Dönüp de yüzüne bakmam Salavan.

Arayan dostların varmadan Çay'a
Karalı haberin yayıldı köye
Kökünden devrilsin Deliklikaya
Toprağına tohum ekmem Salavan

Dört arkadaş sırtımızda götürdük
Sarp kayadan engin düze yetirdik
Yarı canlı arabaya yatırdık
Boş yere gözyaşı dökmem Salavan

Mor menekşe olsam, çevrende açmam
Ala geyik olsam, suyundan içmem
Yavru kartal olsam, üstünden uçmam
Sel olsam sinenden akmam Salavan

(...)

Allah rahmet eylesin, çoktur tabi okumayla bitmez şiirleri. E biraz da yaşlandım sesim de yetmiyor. Eskiden iyiydi. TRT ile çekilen belgesel

hiç çıkmıyor. Abdurrahim'le Nergete'ye gittik. Nurhak'lara çıktık, yazı köylerinde de çekildi. 15 gün TRT'nin adamları, ikinci müdür geldi, çekimler yapıldı, otelde kalındı. Masrafını Abdurrahim Karakoç ödedi. O kabadayıydı, para tutmazdı. Parayı sevmezdi, cebi delikti. Arkadaşı için harcardı, yerdi, içerdi, gülerdi. Çok neşeli bir adamdı. Allah rahmet eylesin.

-Senin de yüreğine sağlık, çok güzel söyledin, çok güzel okudun. Başka söyleyeceğin bir şey var mı Abdurrahim Ağabey hakkında?

-Çok değerli bir insandı, çocukluk arkadaşımı. Koyun güttük, kuzu güttük, dağda yattık, bağda yattık. Bağları vardı. Karafakı'nın bağları derler. İki bağ vardı, küçük bağa giderdik, yem atardık keklik tutardık, vururduk. Üzüm yettiği zaman üzüm yedik, gezerdik. Olgun bir adamdı, esaslı bir adamdı. Öyle sıradan bir adam değildi ki benim gibi.

-Esağfirullah. Böyle Türk edebiyatında, Türk dünyasında tanınmış biriyle arkadaş olmak sizde nasıl bir hissiyat uyandırıyor?

-Abdurrahim Karakoç iyi bir şairdi. Mahsuni de ustalığını bilirdi, Ağabey derdi. Ahmet Çıtak vardı, o da iyi şairdi. Otuz bir sene bu Celâ'nın derdini Abdurrahim Karakoç çekti. Fahri olarak çalıştı. Kimsenin kuruşuna hile getirmedi.

-Arkadaşı olarak size soralım dedik. O neden beşe kadar okudu?

-Bütçelerimiz kısıtlıydı. Fakir idi o zamanlar. Para yoktu, yeni bir belediyeydi. Abdurrahim Karakoç'a küserlerdi bazen bizi işe almıyor diye. Belediyede mevsimlik işçi diye çalışırdı iki kişi;

biri Hacı biri Derik'in çocuğu, Onlar da iki ay çalışırdı sonra paydos. Para yoktu. Temel işçi alamazdık. Ben de encümendim alamazdık, ancak iş bitene kadar geçici olarak alabilirdik. İçme sezonu biterdi, iki işçinin görevi de biterdi. İki tane zabita vardı; biri Mıstık Çavuş, öbürü Ömer Çivi. Şimdi maşallah doldu.

-Neden okumadı, okul problemi mi vardı?

-Mesele tamamıyla okumak değil, bir profesör kadar bilgisi, sezgisi vardı onun. Kalem kitap elinden hiç düşmezdi. Burada, yakında okul yoktu, başka yere gitmeye maddi durumu müsait değildi. Söyleyeceğim bunlar, mekânı cennet olsun, sağ olun.

-Siz de sağ olun Nuri Ağabey Bahri Ağabey söz istiyor, aklına bir şey geldi.

-Daha sonraki zamanlar. Ben lisede hizmetliydim. Abdurrahim Ağabey'e, müdür sana ortaokul bitirtelim, liseyi de bitirtmiş olalım, diploma verelim dedi. Bu haramı bana mı yedireceksiniz, ben bu işi kabul etmem dedi. Yanımdaki hizmetliye verdik kabul etti. Kendi zamanında beşinci sınıftan yüksek okul yoktu buralarda.

Durdu Mehmet Çeleğen, Abdurrahim Karakoç'un Komşusu 1942 Doğumlu

-Siz neler söyleyeceksiniz Abdurrahim Ağabey hakkında? O size ne kazandırdı?

-Babamdan, anamdan daha farklı bir sevgisi vardı. Cenazesine gidemedim, bacaklarımdan rahatsızım. Yoksa Almanya'da olsa giderdim. Bana doğruluğu öğretti. Yaşım yetmiş, yalan söylemedim, haram lokma yemedim. Bunları hep

ondan öğrendim. Çünkü çok küçük yaştan beri beraber kaldık. Siyasi yönde de beraberliğimiz oldu. Büyük Birlik Partisi zamanına kadar beraberdik. Dağlar kadar büyük bir kültüre, bilgiye sahipti. Bazen onu eleştirirdim ve bana hiç kızmazdı. Ağabey yanlış yaptın şöyle böyle derdim bana hiç kızmazdı. Ankara'da benim de kızım vardı. Bir kere gittim yanına, aradım görüşelim diye bana adres verdi. Kim gelirse gelsin memleketlisine sahip çıkar, ağırlardı. Dediği yere vardık, arabayla gelmişler, sarıldık, kucaklaştık. Yanındakilerle tanıştırdı. Şu Diyarbakırlı bu da Artvinli dedi. Arkadaşlarına, bu adam benim Ekinözü'nde en sevdiğim arkadaşımdır dedi. Kardeşim Osman gelse bu kadar heyecanla gelmezdim dedi. Çok dürüst bir insandı, arkadaşların da söylediği gibi haram lokma yemedi. Belediyenin bir kuruşuna tenezzül etmedi. Hanımının miras malını belediyede yedi. Arkadaşlarına yedirdi. On kişiyle bir yere gitse mutlaka masrafı kendi öderdi. Kimsenin elini cebine attırmazdı. Allah mekanını cennet etsin, çok doğru, dürüst bir insandı.

-Bir hatıranızı anlatır mısınız?

-Bir hatıram var ki, bir ben, bir o, bir de Allah bilir; o da benimle mezara gider. Onun haricinde şunu anlatabilirim. Ekinözü'nde son ava geldiği zamanlar, ben burada oturuyorum, bir avukatla beraber gelmişti. Beni evden aldı, Rüstem Hoca, Abdullah Çiçek, Mehmet Özer. Avukatla biz, bizim bahçenin orada oturduk, bunlar ava gitti geldi. İki keklik vurmuşlardı. Pişirelim diye yolmuşlar, Abdurrahim Ağabey bunları kömbe yaptıracağız avukata yedireceğiz dedi. Son avcılığı böyleydi.

-Ağabey çok sağ ol vaktini aldık.

-Vakit değil onun için ölüme giderdim.

-Abdurrahim Ağabey ile beraber olanlarla beraber olmak da bize büyük mutluluk verdi, şeref verdi, var olun.

Saadettin Turgut, Yurt Dışında Yaşadı, İzinlere Geldikçe Abdurrahim Karakoç'la Görüştü 1943 Doğumlu

-Sizin Abdurrahim Ağabey'le geçen, anlatmak istediğiniz bir hatıranız var mı?

Birkaç kez geldiğimde kendisiyle ava gittik, sanırım üç kere. Amaç vurup öldürmek değildi, dağları gezmek, tabiatı görmektir. Vücudun terle temizlendiğine inanırdı. Yanımızda mevsimlik yiyecekler götürür piknik yapardık. Bir keresinde Alçiçek diye bir yere gittik. Oranın muhtarı geldi. Burada ben av yaptırman dedi. Biz ne kadar ısrar ettiysek de adam dağlı inadını sürdürdü. O zaman fotoğraf makinesi var yanımda. Şimdi öyle demek istemezdim, biraz da gençliğin verdiği hırçınlıktan herhalde. Fotoğraf makinemle resmini çektim. Bu resmi büyütür Elbistan'a götürürüm. Kızılcoba çocuklarına üç yüz mark veririm seni yakalayıp bacağından kancaya geçirir sürüm sürüm süründürürler dedim. Başka bir adam geldi, adamlar misafir, dedi. Biraz da çekindi belki hiç vuramayacaklar bile dedi. Bu sefer tamam gidin dedi.

O zamanda uçar avcısı tek bendim. Sekiz kişi belediye işçisi vardı. On bir kişiydik. On iki tane keklük vurdum. Bir tane tavşan vurdum. Hatta tavşana kendi de sıkı, hayvan yaralandı, benim önümden geçmek zorunda kaldı, ben sıkınca düştü. Avda çekildiğimiz fotoğraflar albümümde

mevcut. Bu şekilde birkaç farklı bölgeye daha ava gittik. Ödemeler konusunda pek fırsat vermedim Almancı olunca.

-Saadettin Ağabey Almanya'da da ava çıktınız, buralarda da çıktınız, Abdurrahim Ağabey ile de çıktınız. Peki, Abdurrahim Ağabey'le ava çıkmanın ayrıcalığı neydi?

-Çok sevdiğimiz bir insandı, insanları da seven bir insandı. Bizim ev, kahvelere yakındı. Kendisi kâğıt oynamayı çok sevmezdi. Fakat fala bakmayı çok severdi kâğıt açarak. İnsanlarla güzel sohbetler ederdi, şakalaşmayı severdi. Güzel sözlerle insanları karşılardı, çay ısmarlamaktan kaçınmazdı. Ben askere gittiğimde de bana bir şiir yazmıştı, bir kısmını hatırlayabiliyorum. Rahmetli olduğunu evvela televizyondan öğrendim. Edebiyatçı olarak, şair olarak okumuş bir sürü insana da kıyasla, o; büyük bir şairdi. Halk şiirinin önemli temsilcilerindendi.

-Çok teşekkür ederiz Ağabey

-Ben teşekkür ederim, mekânı cennet olsun.

Cemil Bey, Abdurrahim Karakoç'un Hafız Ahmet Dayısı'nın Oğlu, 1962 Doğumlu

-Abdurrahim Ağabey; babanız, o ve sizin üçgeninizde, nasıl bir insandı, nasıl bir şairdi, Celâ için ne ifade ediyordu?

-1979'da babam öldü. Biz küçüktük o zaman. Bahçeye üzüm kesmeye gelirlerdi. Bahçeye geldiklerinde yanlarından ayrılmak istemezdim. Üzüm keserler, sergen yapar, üzümü serer kuruturlardı. Amcam Abdurrezak Yıldırım'la sohbet ederlerdi. Hiç kimseye zararları olmamıştır. Herkes çok severdi. Ankara'ya

göçerken de Osman Ağabey'le (Osman Karakoç) beraber biz götürdük. Sincan belediye başkanı tutmuştu evini, geceleyin belediyenin önüne vardık. Nöbetçi bekçi telefon etti. Başkan sabah saat beş sıraları kamyonun yanına geldi, evi gösterdi. Göçü indirdik. Osman Ağabey'in oğlu da Ankara'da okuyordu, Mesut Karakoç. Onun ziyaretine gittik ve akşam da biz geri döndük. Sonraları buraya gelip gittiğinde ben de onunla ava gittim. "Ha dayımın gülü ha" derdi bana. Çok severdi beni. Daha sonra 1984'tü sanırım Ankara'ya taşınması. 1989'da buranın belediye başkanlığı seçimlerine geldi. O zaman bende kalmıştı. Ben de yeni evliydim, çocukları bir odaya koyduk, ben de kendiyile ayrı bir odada 2-3 ay kaldık. Allah rahmet eylesin gani gani. Şu partiden olsun bu partiden olsun hiç kimsenin gönlünü kırmazdı ama kendi yolunu tutardı. Aynı zamanda iyi ve dürüst bir siyasetçiydi de kendisi. Allah rahmet eylesin mekanı cennet olsun,

Ali Balkan, Abdurrahim Karakoç'un Komşusu 1958 Celâ Doğumlu

-Abdurrahim Ağabey'in komşusu olarak muhakkak acısıyla tatlısıyla, ona ilişkin birtakım hatıralarınız vardır. Bizimle paylaşır mısınız?

-Kendisi bizim yan komşumuzdu. Köyümüzde belediyenin kurulduğu yıllarda görev alan ilk çalışanlardan biriydi ve daha o zamandan yazmış olduğu güzel şiirleri vardı. Celâ'da ülkü ocaklarını açan kişiydi. Biz onun arkasında sloganlar atardık "Amerika katil" falan diye. Yürüyüşlere çıkardık, akşamları ülkü ocağına varır kitaplar okurduk. Okuma faaliyetlerini ocak başkanı olarak kendisi yürütürdü. Komşuluk ilişkilerimiz çok iyiydi. İnsana insanca bakan bir kişiydi. Babası hocaydı. Ümmet Hoca derlerdi ve Ekinözü'nde çok

talebeleri vardır. Çocuğumuz hasta olduğunda onun yanına varır okuturduk. Öyle doktor falan yoktur bizim oralarda. Bize gelirdi, o zamanlar buralarda çay ocağı yoktu, oda yakarlardı sohbet ederlerdi, dedemle teravih namazlarını falan kıralardı. Komşu olarak yemekleri beraber yapar beraber yerlerdi. Komşudan ziyade tıpkı bir aile gibiydik Karakoçlarla. Abdurrahim Ağabey de belediyeye çalışmaya gider gelirdi. Hangi belediye başkanı olursa olsun çok çalışır, çoğu kişinin aklının yetmediği konularda her şeyle ilgilenir, birçok işi organize ederdi. Saygı görürdü, ondan akıl alınır, onun dediği yapılırdı, arif bir kişiydi. Askerden yeni geldiğim sıralardı, sanırım seksenli yıllar; bir gün ava çıktık. Kar diz boyuydu. Karları yara yara Deveboynu adında bir yere çıktık. Keklik vurduk, bizim yörede suculuğu diye bilinen kuşlardan avladık. Böyle bir anımız oldu Abdurrahim Ağabey'le.

Sonraki yıllarda MHP'den aday oldu, belediye başkanlığı seçimleri için. Kendisi Ankara'da olduğu için pek etkisi olamadı. Yirmi beş yıl hizmet verdiği belediyenin seçimlerinde görevi bir başkasına verdiler. Sonrasında Ankara'ya yerleşti ve hiç görmedim. Çok iyi bir insandı, mekânı cennet olsun, yakınlarına baş sağlığı diliyorum.

-Sağ olun Ali Balkan Ağabey, sizin de yüreğimize sağlık. Sağ olun.

Rüstem Karakoç, Abdurrahim Karakoç'un Amcasının Oğlu

-Abdurrahim Ağabey'in yakını olmak, arkadaş olmak hatta tanıdığı olmak, seveni olmak bile çok şey kazandırdığına göre; onun amcasının oğlu olarak size çok büyük katkısı olduğunu

düşünüyorum. Abdurrahim Ağabey amcanızın oğlu olmasının ötesinde sizin için ne ifade ediyor?

Benim için amcaoğlu olmaktan ziyade bir Ağabey idi. Evlerimiz yakındı birbirine. Beraber oturur kalkardık. Onu anlatmaya gerek yok; kendini devletine milletine adamış, maddiyatın değil manevi değerlerin peşinde koşan, edebiyatımıza mal olmuş bir isim. Ankara-Sincan'a taşındıktan sonra da dağların havasını, sümbülün, lalenin kokusunu aramış; bunların özlemiyle çok güzel şiirler yazmıştır. Edebi kişiliğine değinmeyeceğim; zira kitaplarında belli, kendisi Karakoç ailesine ve Türk milletine büyük bir edebi miras bıraktı. Güzel şiir kitapları bıraktı. Bahar aylarında bazı yıllar memlekete ziyarete gelir, bizlerle sohbet ederdi. Tabiatı çok severdi, balık avı olsun, keklik avı olsun ava çıkmayı severdi. Çok ava çıktık birlikte. Saadettin Turgut arkadaşımız, yine rahmetli Bahtiyar Köşker arkadaşımız ve Abdurrahim Ağabey'le ava çıkardık. Ben avcılığı onlardan öğrendim, kuşları taşlar havaya kaldırırdım. Bir keresinde kurak avına gidiyoruz, mayıs ayının sonlarıydı, Kabaktepe'ye doğru. Bir arkadaşımız daha vardı yanımızda belediyede çalışan, Abbas Muhammet deriz biz. Asıl adı Mehmet Üstün. Sabah vakitleriydi ve çetin bir yağmura yakalandık. Uzakta, keçesinin altında yağmurdan korunmaya çalışan bir çobanın yanına vardık. Mubâlâ etmiyorum, bir çoban üç de biz olmak üzere keçenin altına sığmayı başardık ve yağmuru savıştırdık.

Yine başka bir gün ava çıktık kendisiyle. Şiirlerinde, "baş geveze" Durdu Mehet Soykök, diye bahseder. Onun bir akrabası var, adı Muharrem Soykök. Muharrem Ağabey'in de Abdurrahim Ağabey'e nükteli sözleri olurdu. Üçümüz beraber Salavan'ın arka tarafında

Derindere'ye gittik kaçır uçar avına. Abdurrahim Ağabey: "Muharrem taşla, av kaldıramadın." diyor. Muharrem Ağabey'de: "Abi iki kilo mu ne oldu attığımız taşlar kurban olduğum." diyor. Derken tavşan keklik kalkmadı, ilerde bir tilki göründü ve Abdurrahim Ağabey tilkiye sıktı. Tilki düştü, "Muharrem git getir." dedi Abdurrahim Ağabey. Neyse Muharrem Ağabey gitti getirmeye, bir anda tilki kıpırdadı mı ne olduysa, bu kez Muharrem Ağabey ateş etti tilkiye ve tilki kalktı kaçıp gitti. Abdurrahim Ağabey vardı yanına: "Muharrem ne oldu?" diye. Bu kez Muharrem Ağabey: "Abi vallaha senin tüfeğin öldürüyor, benimki diriltiyor." diye gülererek cevap verdi.

Arkadaşları onu detayıyla anlattı, onunla ilgili aklıma gelen bunlar, benim anlatacaklarım bu kadar. Ona edebiyatımıza kazandırmış oldukları için, bizlere Ağabeylik yaptığı için her zaman hürmet duyduk. Mekânı cennet olsun.

-Âmin, sağ olun Rüstem Hoca.

Kardeş Kalemler Dergisi; Yıl: 6, Sayı: 67, 2012

BİR DEVRİN ŞAİRİ ABDURRAHİM KARAKOÇ

Ahmet Doğan İLBEY

Şiirleriyle millî, yani İslâmî dâvası olan her hareket ve grubun yiğit sesiydi Abdurrahim Karakoç. Sülâlace şair olan Karakoç'un ilk şiirleri çocuk yaşta iken Elbistan Engizek Gazetesi'nde yayınlanır. İlkokuldan sonra okumak imkânı bulamadığı için askerlik çağına kadar marangozlukla iştigal eder ve askerden gelince memleketi Kahramanmaraş'ın Celâ (Ekinözü) ilçesi Belediyesi'nde muhasebe memurluğu yapar. Emekli olduğu 1982 yılından sonra Ankara'ya yerleşir. Güçlü şiir damarının yanında günlük gazetelerde, millete düşman aydın ve idarecileri hicveden ivazsız yazılar yazar. Şiirleri gibi yazılarında da memleket meselelerinin kanayan yaralarına dokunduğu için sık sık mahkemeye çıkarılır. Fakat o bir şair olmanın yanında bir dâva adamı olarak tavizsiz yazılarına devam eder.

ŞİİRLERİ MİLLİYETÇİ VE İSLÂMCI KİTLELERİN DİLİNDE MARŞ GİBİ OKUNURDU

Abdurrahim Karakoç, 1960'lı yıllardan itibaren Anadolu'da üç kuşağa tesir edecek şiirlerini yayınlamaya başladığında Türkiye, 27 Mayıs Darbesi'nin millet düşmanı laikçi rejimi altında esirdi. Bürokratik devletin zulümlerini, sosyal dertleri ve millî meseleleri dile getiren şiirleriyle, darbecilerin baskıları altında ezilen milliyetçi ve dindar Anadolu insanının sesi olur. 1967'de İttihad Gazetesi'nde yayınlanan şiirleri 1973 yılına kadar İslâmcı ve milliyetçi kitlelerin dilinde âdeta bir marş heyecanıyla söylenir.

Meşreb olarak hem derviş, hem alperen olan Karakoç, yozlaşmayı hiciv tarzıyla işleyen şiirlerinin yanında dâva ve sosyal şiirleriyle 1965 yılından itibaren çeyrek asırlık bir dönemde kendi sahasında sembolleşmiştir. Şairliğiyle fikir adamlığını birleştirerek İslâm'ın içinde erimiş Hak yolda olan

milliyetçi düşünceyi yiğitçe bir eda ile şiirleriyle temsil ettiğini bu satırların sahibi dahil, önceki iki kuşak onu bu vasıflarıyla bilirler.

“KÖR DÜNYANIN GÖBEĞİNE / HAK YOL İSLÂM YAZACAĞIZ”

O yılların “sağcı ve mukaddesatçı” veya “milliyetçi ve İslâmcı” diye adlandırılan siyasî ve fikrî grupların dilinde şiirleri ortak bir marş mesabesindeydi. “Kör dünyanın göbeğine / Hak yol İslâm yazacağız / Kuşların gözbebeğine / Hak yol İslâm yazacağız” ve “İslâm miraçtır, ülkü sancaktır” mısralarının yer aldığı şiirleri devrin İslâmcı ve ülkücü câmiasında yüz binlerce insan tarafından yürekte fıskıran bir dille söylediğini unutmak mümkün değil. Entel takılan sözde edebî otoriteler ve münekkitler o devirde Karakoç’un milletçe okunan bu tarz dâva ve sosyal şiirlerine güya “sanatlı şiir değil, siyasî bir söylem” diyorlardı. Bir devirdeki tesiri bakımından bakıldığında toplumun büyük bir kesimince kalben ve fikren kabul görmüş bu şiirleri kasıtlı olarak görmezlikten gelenler milletle bütünleşemeyen ağıyar aydınlardı.

“İSYANLI SÜKÛT”: BÜROKRATİK ZULMÜ MANZUMLAŞTIRAN ŞİİR

Abdurrahim Karakoç, şiirlerinde köylüydü, kasabalıydı, şehirli milliyetçi ve İslâmcı münevverdi, yani cümle milleti, milletine aidiyet hissetmeyen grupların ve entel aydınların şairi değildi.

“İsyanlı Sükût” şiiri, bu ülkede köylüden şehirliye, İslâmcısından milliyetçisine, Alevî ve Kürt kardeşlerimizden sosyalistine, çayhânesinden meyhânede kafa çeken” yerli berduşuna kadar ezbere ve yürekte okunurdu.

“Gitmişti makama arz-ı hal için / ‘Bey’ dedi, utkundu, eğdi başını / Bir azar yedi ki oldu o biçim / ‘Şey’ dedi, yutkundu eğdi başını / Kapıdan dört büküm çıktı dışarı / Gözler çakmak çakmak, benzi

sapsarı / Bir baktı konağa alttan yukarı / ‘Vay’ dedi,
yutkundu, eğdi başını.”

Bu şiir tek başına, Türkiye’deki bürokratik zulmü, yöneticilerin tepeden bakışını ve menfaatsiz iş yapmayan bürokrasinin Anadolu insanına yaptığı eziyetleri anlatmaktadır. Bu şiirin hakkını ve Anadolu’daki tesirini o devri idrak edenler verebilir ancak.

GÜNÜMÜZ HECE VEZNİNİN EN USTA ŞAİRİ

Tarihte Anadolu şiirinin ustalarını sayarken Karacaoğlan, Emrah, Pir Sultan Abdal, Dadaloğlu, Aşık Veysel ve benzeri çizgiyi sayıp günümüze geldiğimizde bu tarzın satsız şairi olarak modern zamanların içtimaî meselelerine, problemlerine, gurbet, sevdâ ve aşk temaları üstüne hecenin ve kafiyenin en çaplı ustalığıyla şiirler yazan şair Abdurrahim Karakoç’tur. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Serbest ve kapalı sanat şiirinin dışında geleneğe bağlı Türk şiirinin en usta şairidir.

Onun şiir gücünü anlamak için mısraın unsurları olan ahenk, aliterasyon, musiki ve güçlü kafiyenin şiirde nasıl meczedildiğini bilmek gerek. Bütün şiirlerinde yerli fikrin yanında, şiirde musikinin unsurları olan aliterasyon, asonans (şiir içinde aynı seslilerin tekrarına dayanan ses oyunu), güçlü kafiye ve rediflerden mürekkep mısralarıyla yüksek bir ahenk oluşturur. Şiirlerinde vuzuh, açıklık, sarahat esastır. Gelenekli hece şiirini aşan, bol mecaz, mazmun, cinas ve edebî sanatlar şiirlerinde çokça yer alır.

Şiirlerini dinî-hamâsî şiirler; aşk ve gurbet tabiat şiirleri, sosyal ve hiciv şiirleri başlığında üç kategoriye ayırabiliriz. Hicivlerinde hükümetler, yöneticiler, bürokrasi ve aydınların vatandaşa ettiği zulümleri, tepeden bakmaları keskin bir şekilde yer alır. Şiirinde yapmacık ve dışarıdan biri değildir. Köylünün ve kasabalının içinde kendisi de vardır. Heybetli bir dille meydan okuyan bir üslubu vardır. Prof. Dr. S. Kemal Tural’ın ifadesiyle “Onun psikolojik yapısında

Nef'î'ce bir erkek ses vardır.” Bu “erkek ses” milletin meselelerine, dertlerine ve dâvalarına tercüman olur.

“BU DÂVA DEDEMĐEN KALDI HÂKİM BEĞ”

Yedi şiirden oluşan “Vatandaş Türküsü” başlı başına günümüz Türk hiciv şiirinin bir şaheseridir. “Hakim Beğ” şiiri bu halkanın başında yer alır:

“Gene tehir etme üç ay öteye / Bu dâva dedemden kaldı hakim beğ / Otuz yılda babam düştü peşine / Siz sağolun o da öldü hakim beğ.”

“Tohdur Beğ” şiiri de, yoksul ve gariban köylünün derdinin devası için binbir müşkülatla geldiği şehirde

doktorun karşısında hem maddî, hem de eziklik duygularını dile getirir: “Avrat yeğın sayrı, benim karnım aç / Keyf için gelmedik bura tohdur beğ / Fukara harcından yaz da bir ilaç / Olsun derdimize çare tohdur beğ.”

Vatandaş Türküsü'nun halkaları uzun. Bu halkanın üçüncüsü olan “Mebus Beğ” şiirini okurken Tek Parti döneminden başlayıp yakın yıllara kadar sürüp gelen milletvekilliği müessesesindeki çarpıklık bir bir gözümüzün önüne gelir: “Vallahi sıtkımı sıyırdım senden / Tiksintimi naz belleme mebus beğ / Yoksulluktan yanan kara bağrımı / Isınacak köz belleme mebus beğ.”

KÖYLÜ, ŞEHİRLİ ESNAF VE MÜTEDEYYİN İNSANLAR BİRKAÇ ŞİİRİNİ EZBERE OKURLARDI

Her devrin kendi şartlarında fonksiyonel olan şair ve sanat erbabının hakkını dönemindeki tesir ve yankılarıyla değerlendirmek gerek. Bu satırların sahibinin babası ve dedesinin kuşakları, alt ve orta sınıf köylü, şehirli esnaf ve sosyal gruplar 1960'lı yılların ortasından bu yana Abdurrahim Karakoç ismine âşına olduğu gibi en az birkaç şiirini ezbere okurlardı. O yıllarda Anadolu'yu ölçü aldığımızda toplumuyla bu kadar bütünleşen ve tesir bırakan bir

şairin sayısı kanaatimce bir elin parmaklarının sayısını geçmez.

Kendi devirlerinde toplumla bütünleşen ve toplumun hafızasında millî bir vicdan olarak yer eden şairlerdendir Abdurrahim Karakoç. 1970’li yılların “sağ-sol” kavgası ortamında en fanatik solcuların onun birçok şiirini vecd ve heyecan içerisinde ezbere okuduklarına âcizane şahitliğim çoktur. Farklı grupların onun şiirlerinde ortak dertlerini ve ezilmişliklerini bulduklarına dair yüzlerce anekdot aktarmak mümkün. İdeolojik bölünmelere rağmen insanımız onun şiirlerinde kendi özünden bir ses, bir haykırış, bir itiraz damarı buluyordu.

BU ÜLKENİN EHL-İ KÂMİLİNDEN
SARHOŞUNA KADAR HERKES “MİHRİBAN” I
BİLİR

“...Yâr, deyince kalem elden düşüyor / Gözlerim görmüyor, aklım şaşıyor / Lâmbamda titreyen alev üşüyor / Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban” mısralarının yer aldığı altı dörtlükten oluşan “Mihriban” şiirini bu ülkede sağcı-solcu, dahası hiçbir fikrî ve siyâsî rengi olmayan lümpen ve yerli sarhoşlar dahi âdeta huşû ile ezbere okuyup kendinden geçerlerdi.

Bununla kalmayıp, “Sen Varsın” şiirinin ilk dörtlüğü olan “Gönül tezgâhımda şiir dokudum / İplik iplik nakışında sen varsın / Aşk yolunun kanunu okudum / Madde madde yokuşunda sen varsın” mısralarını en kâmil insandan berduş gençlere kadar vecdle okunduğunu 70’li yılların nesli gayet iyi bilir.

“Nöbetçinin Vukuatı”şiirinin ilk dörtlüğü, sayısı milyonları geçen iki kuşak ve onlarca tertip asker tarafından askerlik hatıra defterlerine aynen yazılıp sıla hasretlerine niyet olarak okunmuş, askerî kışlaların duvarlarına yazılmış ve hattâ intihal yapılarak taklit edilmiştir: “Yüzbaşım, garajda nöbet tutarken / Hatırıma sıla düştü bu gece / Güngören’in horozları öterken / Gönül kalktı yola düştü bu gece...”

Karakoç'un gelenekli şiirinin dayandığı temaların siklet merkezi olan vatandaşın derdini en iyi şair bilir ve vatandaş adına yöneticilere seslenir: “Evimizde pencere yok, ışık yok / Çocuk doğar, beleyecek beşik yok / Pilava yağ, tarhanaya kaşık yok / Öte yandan çoluk çocuk dokuz baş.”

“EZANLAR BUZ TUTMUŞ MİNARELERDE”

Şu şiirindeki zengin çağrışım ve fikirler hangi modern şiirde bulunur dersiniz?: “Ezanlar buz tutmuş minarelerde / Yaylalarımız dermiş ki: Töremiz nerde? / Yolların hasretle bittiği yerde / Her dağ yamacında bir mezar üşür.”

Medeniyet coğrafyamızdaki milletdaşların istiklâl mücadelesini çarpıcı ve beyinleri kıvrandırıcı şu mısralarla dile getirir: “Yürü: duvar beton, otur yer beton / Tavana bakarsın ‘bakma’ der beton / -Yağmur kokan toprakların nerede? / Ne çiçekler açar, ne kuşlar öter / Yolların on adım ötede biter / -Serbest gezen ayakların nerede?”

Böylesine arı duru bir dille ve “darası alınmış kelimelerle” bir mevzu bundan daha şiiriyetli nasıl anlatılabilir? Gurbet acısı çekenler, manevî gurbeti yaşayanlar onun mısralarında duygularını bulurlar: “Hava gurbet, toprak gurbet, su gurbet / Alev alev sardı beni bu gurbet.”

Hakk'a uçan, dünya gurbetinden kurtulup asıl vatanına giden Abdurrahim ağabeye Allah'tan rahmet dilerim.

Habervaktim.com 09.06.2012

KARAKOÇ

Eshabil KARADEMİR

Binboğo dağının haşmeti, Elbistan ovasının Bereketi ve içmenin şifasını bünyesinde toplayan bir kır çeşmesinin akıcılığındaki şiirleriyle Türk halk edebiyatına mührünü vuran Abdurrahim Karakoç üstadı ebedi aleme uğurladık.

Böyle bir üstadı kaybetmekten dolayı elbette üzüntülüüz, acılıyız.

Sözün bittiği yer denilen takdiri ilahiye elbette karşı gelemeyiz. “Her canlı ölümü tadacak” hükmü dün Üstat Abdurrahim Karakoç’ta gerçekleşti, yarın sende veyahut bende gerçekleşecektir.

Rahmetli ustam Hayati Vasfi Taşyürek, “Evlat şairin hayatı çile çekmekle geçer. Çile çekmeyen şair ham kalır. Çile şairi olgunlaştırır, yetirir. Çile, toplumun dertleri ile dertlenmek, ah çekenle zara düşmek yanmak ve tezgâhlarda ilmek, ilmek dokunan Türkmen kilimi güzelliğine erişmektir” demişti.

Rahmetli Abdurrahim Karakoç, çile tezgâhında dokunan Türkmen kilimiydi.

Eğilmeyen, bükülmeyen ve eğip bükmeden söyleyen milli ve dini kültüründen taviz vermeyen Türkmen beyinin asaletiyle her zaman başı dik alını açık Türk halk edebiyatındaki sayılı üstatlardan biriydi.

Kendisiyle Ustam Hayati Vasfi Taşyürek vasıtasıyla tanışmıştım üslubu ve şiirlerinin o dupduru Türkçe ile sular gibi akışındaki muhteşemlik benim ozanlık hayatıma da çok önemli katkılar yapmıştır.

Karakoç aileleri yaratılıştan şairdirler Bu meziyet kendilerine doğuştan verilmiştir. Şiirlerindeki muhteşemliğin asıl sebebi de budur.

Rahmetli Abdurrahim Karakoç’un isminin gerek Kahramanmaraş gerekse Elbistan da kurulması gereken bir kültür evine verilmesi, hatta bu kültür

evinin bir Abdurrahim Karakoç müzesi şekline getirilmesi acımızı bir nebze de olsa hafifletecektir.

Üstat Abdurrahim Karakoç üstada Allahtan rahmet, değerli üstadım Bahattin Karakoç ve tüm Karakoç ailesine başsağlığı diler üstada yazdığım bir dörtlük ile sağlıklıca kalınız derim.

ABDURRAHİM KARAKOÇ

Yıl iki bin on iki Haziranın yedisi

Bir Cuma gecesinde göçtü şiir perisi

Binboğa dağlarını yaz günü kış bürüdü

Abdurrahim Karakoç ahirete yürürü.

KARAOZAN

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 10

AMCAM ABDURRAHİM KARAKOÇ

Oğuz KARAKOÇ

Çocukluğum, gençlik yıllarım, -eski adı Celâ olan Ekinözü'nde yaşayan rahmetle andığım dedem Ümmet ve babaannem Fadime Karakoç'un yanında geçti. Ailenin ilk torunu olduğum için herkes tarafından çok sevilir, bir dediğim iki edilmezdi.

En büyük amcam Abdurrahim Karakoç, o yıllarda Ekinözü Belediyesinde muhasip olarak çalışıyordu. Dedem, babaannem ve ben, yaz tatillerinde Ekinözü'nün 5 km. dışında bağ ve bahçelerimizin olduğu çiftlikte kalırdık.

Abdurrahim amcamın, dedemin ve babaannemin yanında sevgisi farklıydı. Çocukluk döneminde bile amcam ne isterse yapılırmış, hatta her türlü hata ve yaramazlıkları hoş karşılanırmış. Bu sevgileri hep sürdürdü. Ona, bahçeye gelemiyor diye mutlaka her gün benimle meyve ve sebzelerden en iyilerini gönderirlerdi. Oyun çağında olmama rağmen çok kez oyunumu bırakarak bu görevi zevkle yerine getirirdim. O da beni çok severdi. Amca - yeğen değil candan iki arkadaş gibiydik.

Hafta sonlarında bahçede aile fertleriyle bir araya gelindiğinde, günümüz bir şölen havasında geçerdi. Yine öyle bir ortamda Abdurrahim amcamın, hatalı bir davranışından dolayı beni dövmeğe kalkan babamın elinden alarak dayak yemekten kurtardığını hiç unutamam.

Avcılığı ve doğada gezmeyi çok severdi. Ekinözü çevresindeki dağlara keklik, Nergete Çayı'na da alabalık avı için birkaç kez beni de götürmüştü. Yolculuğumuz hep onun nükteli sohbetleriyle doyumsuz olurdu.

Kaynaştırmayı ve paylaşmayı seven bir mizacı vardı. Ailede ve çevrede kırımları barıştırma görevini de hep o üstlenirdi. Nerede bir cenaze ve düğün varsa hepsine de katılırdı. Yazdığı şiir ve yazılarla insanlarda sert bir mizaca sahip olduğunu hissettirse de aslında

onun yüreği sevgiyle doluydu, asla kimseyi incitmek istemezdi.

Çok zekiydi. Gençlik yıllarında marangozluk yapmış, çok güzel el sanatları ürünü ortaya koymuştu. Resim çizme konusunda da yeteneği ileri düzeydeydi. Yapmış olduğu kınalı keklik resimleri hala hafızamda canlılığını koruyor.

Onunla iyi anlaşılan iki dosttük. Evliliğe ilk adım atışında bile o vardı. Eşimi istemek için önce onu göndermiş, işi bitirince de babama ve anneme haber vermiştim. Yıllar sonra da bu güzel ilişkimiz devam etti.

'Mektup yazdım Hasan'a ha Hasan'a ha sana' diyerek ilk kitabı “Hasan’a Mektuplar”la büyük yankı uyandırdı ve baskı üstüne baskı yaptı. “Askere Mektup” ve “Tohtur Beğ” isimli iki şiiri ilk defa halk türküsü sanatçısı Zekeriya Bozdağ tarafından bestelendi. Tohtur Beğ şiiri Âşık Mahzuni Şerif tarafından farklı bir şekilde okundu. Bunları daha sonra da Selda Bağcan tarafından okunan “Unutursun Mihriban’ım” ve Musa Eroğlu’nun bestelediği, günümüzde hala dillerden düşmeyen “Mihriban” şiiri takip etti. Gülşen Kutlu’nun yorumladığı “Sultanım” şiiri ilk defa TRT de yerini aldı. Her geçen gün besteler peş peşe geliyordu. Şiirleri plak ve kasete dönüşüyordu. Ekrem Çelebi tarafından “Unutma Dost ve Sana Geliyorum” , İbrahim Tatlıses ve Nuray Hafıftaş’ın okuduğu “Omzumda Sevda Yüğü”, Musa Eroğlu, Osman Öztunç ve Hasan Sağındık tarafından okunan “Suları İslatamadım”, Sevcan Orhan’ın okuduğu “Sevgi Yetmiyor” bestelenmiş yüzlerce eserinden bazılarıdır.

Vefatıyla ilgili medya haberlerinde onu “Mihriban” şiiriyle sınırlayıp tanıtmaya çalıştılar. Abdurrahim Karakoç, hem manzum, hem de nesir alanında büyük başarı yakalayan ender insanlardandı. O çok iyi bir halk ve hak şairi, iyi bir dava adamı ve hiciv ustasıydı. Halkın mağduriyetini şiirleriyle en güzel şekilde anlatmış, zulme başkaldırmış ve hakkında 30’a yakın dava açılmış olmasına rağmen hiç birisine avukat tutmamış ve kıvrak zekâsıyla bütün davalardan beraat

etmiştir. Çocukluğunda 25 gün gibi kısa sürede Kur'an-ı Kerim'i öğrenen amcam Abdurrahim Karakoç kendisini İslam'a adamıştı.

“Kör dünyanın göbeğine
Hak yol İslâm yazacağız.
Kuşların göz bebeğine

Hak yol İslâm yazacağız.” mısrasıyla başlayan İslami duygularının öne çıktığı “Hak Yol İslâm yazacağız” şiiri binlerce insanın dilinde marşâ dönüşmüştü.

İslam'dan bahsetmenin suç olduğu bir dönemde o korkusuzca şiirleriyle haykırıyordu.

Ne diyorsa İslam Dini
Uyacağız suç olsa da
Gerçeği örten kefeni
Soyacağız suç olsa da

Alnımız ak yüzümüz ak
İslam olan olmaz korkak
Batıla batıl hakka hak
Diyeceğiz suç olsa da

Çiçeklenir sevda serde
Cihad düğün olur merde
Nur-u Kur'an'ı her yerde
Yayacağız suç olsa da

“Deseler ki ‘İslam’ın pınarından içmek suç’
O suçu kabullenir içirim avuş avuş...”

“Çarpık Çağ” şiirinde ise toplumdaki çarpıklığı şöyle anlatıyordu:

Doğru mu, yanlış mı? Karar sizlerin
Biz aklın durduğu çağda yaşadık.
“Ben dinsizim” diyen beyinsizlerin
Din dersi verdiği çağda yaşadık.

Çabuk pişsin diye zorbanın aşısı
Ayıran olmadı kurudan yaşısı
Keçinin kaplana her adım başısı
Kırk tuzak kurduğu çağda yaşadık.

Başörtüsü yasak, Türk olmak günah
Sabır ver sabır ver ey Gadir Allah
Bulaşık basının her gün, her sabah
İslam'ı yerdiği çağda yaşadık.

Yüreği sevgi dolu amcam asla kimseyi incitmek
istemeydi. Bu düşüncesini “İncitme” şiirinde şöyle
ifade ediyor.

Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.

Yollar uzun yollar ince
Yol kısalır aşk gelince
Yat kurban ol İsmail'ce
Bıçak senden incinmesin.

Burdayım de ararlarsa
Doğru söyle sorarlarsa
Tabutuna sararlarsa
Bayrak senden incinmesin.

İl göçsün göçtüğün vakit
Yol yansın geçtiğin vakit
Suyundan içtiğin vakit
Kaynak sende incinmesin.

Toz konmasın sakın sana
Hakkı geçer halkın sana
Gücenmesin yakın sana
Uzak sende incinmesin.

Amcam Abdurrahim Karakoç'un yazdığı taşlamalar, aşk, tabiat, dava şiirleri ve nesirlerinde inancından taviz vermeyişini ve dik duruşunu mutlaka görürsünüz.

Ben Milletim uğruna adamışım kendimi
Bir doğrunun imanı, bin eğriyi düzeltir.
Zulüm Azrail olsa, hep hakkı tutacağım
Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir.

“Taksim” şiirinde ise şöyle diyor;

Bana Mevlana'yı Yunus'u verin,
Mecnun'u Leyla'yı size bıraktım.
Kırk yıldır susuzum bir tas su verin,
Irmağı deryayı size bıraktım.

Talıpli değilim şöhrete şana,
Makamı rütbeyi yük etmem cana,
Dostluk sevgi şefkat yetişir bana,
Dövüşü kavgayı size bıraktım.

Onu birkaç sayfayla anlatmak mümkün değil. Bazı özelliklerini ifade etmeye çalıştım. Cenazesinde gördüm ki yaşarken yazdığı şiir ve yazılarıyla övdüğü,

hatta dövdüğü tüm insanlar oradaydı. Ölümünde bile herkesi birleştirmişti. Allah mekânını cennet eylesin.

Sağlığında yazdığı şu kıta her şeyi anlatıyor.

“Uyuz öküzlerin adam güttüğü
Çarpık bir dünyada yaşadı gitti.
Çoğunun putlara secde ettiği,
Dünyayı dünyada boşadı gitti.”

Saygı ve dua ile.

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 5-7

MERHUM, ABDURRAHİM KARAKOÇ'A

Aşık Selami MENGİLLİOĞLU

Kalemin var idi hergün savaşı.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.
Sen bir kahramansın engeli aşan.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Senden evvel ölenler de hep kuldu.
Kimisi evliydi kimisi duldu.
Seksen iki sene ömür son buldu.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Okuyanlar başka yere bakmasın.
Yas tutsunlar, coşkun sular akmasın.
İncitmesin cehennemde yakmasın.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Sözlerin var kul incitmez derinde.
Cennet mekan yerin olsun serinde.
Bir gün buluşuruz mahşer yerinde.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Gelecekler gizli sırdır bilinmez.
Bu ömüre, yama parça ilinmez.
Hak yolunda ölen kullar silinmez.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Gel bir canlı göster, Allah almadı.
Haber verdi, deme kitap salmadı.
Bu dünya ki, Peygambere kalmadı.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Kaderine başka katkı katmadı.
Hiçbir canlı diri iken yatmadı.
Kim geldi de bu ölümü tatmadı.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Sana sevenlerin başka neylesin.
Kitabın okusun, gönlün eylesin.
İman ile göçenlerden eylesin.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Bu alemde hayat güzel hoş imiş.
Bütün işe yelken kürek koş imiş.
Bin yaşasan önü sonu boş imiş,
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Selâmi'den selam olsun dostuna.
Yetişilmez senin gaye kastına.
Kevserinden deyim aksın tatsına.
Allah sana rahmet etsin Karakoç.

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 67, Sh 21

KARAKOÇ

Mehmet NACAR

Zalimlerin düşmanı mazlumların dostuydu,
Mevlana dergâhında gönüllerin postuydu.

Konuklara açarken kaleminin köşkünü,
Köşküne kapı yaptı yaratanın aşkını.

Büyüdükçe alçalan zevatları gösterdi,
“Biz nerden bilek beyim, büyükler bilir” derdi.

Mihriban’ın kapısı basmadığı eşikti,
Sırla dolu sevdası yüreğine beşikti.

Zübükistan gölünün kıyısından geçmedi,
Siyaset pınarının haramından içmedi.

Mazlumları uykudan uyarmayı sınıadı,
Al bayrağı horlayan hainleri kınadı.

Sevenleri üzüldü, sevinirken cühelâ,
Hak yolunda huzura uğurladı bir salâ.

Yunus aşkı taşıdı doğduğu günden beri,
Yüz akıyla bitirdi hayat denen seferi.

Huzur dolu âleme çözülmeyen sır aktı,
Bugün gitti peşinde hoş sedalar bıraktı.

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 81, Sh 6

HEMŞEHRİM ABDURRAHİM KARAKOÇ

Cemal NAR

Bir dava şairi, kalemini kılıç gibi kullanan bir mücadele insanı, hemşerim Abdurrahim Karakoç yakın zamanda hakka yürüdü. Arkasından günlerce yazılar yazıldı. Biz de yazdık, ama az bekledik, yayınlar biterse devreye girsin, yâd-ı cemili biraz daha gündemde kalsın, kolay unutulmayacağı anlaşılsın istedik.

Merhumun kardeşi Bahaettin Beyi tanırım. Maraş'ta komşumuzdur. Sık seyahatinden dolayı Kahramanmaraş'ta pek durmaz biliyorum. Maşallah dünyayı dolaşır, şiir okur, sanat konuşur, seyahat eder ve bunlardan beslendiklerini yeni şiirler olarak sürekli üretir. Velud bir şairdir. Diğer bir kardeşi Nafiz Beyi de yakın zamanda tanıdım. O da şair.

Abdurrahim Karakoç'u hiç görmedim. Aramızda bir hayli yaş farkı var. Her yerde bulabileceğiniz biyografisinde şunlar yazılı: 1932 yılının Nisan ayında Kahramanmaraş ili, Ekinözü ilçesinde dünyaya geldi Dedesi, babası ve kardeşleri de şair olduğu için küçük yaşlarda şiire merak sardı. Ben gençliğe adım atarken "Hasan'a Mektuplar"ını gördüm arkadaşların elinde. "Mektup yazdım Hasan'a/Ha Hasan'a ha sana" çok hoşumuza gitmişti. Sonra "Vur Emri" ve "Kan Yazısı" kitaplarını aldım. Sonra bizim düşünce dünyamız ve edebi heveslerimiz de değişti. Bir kopukluk oldu arada. Ta ki o, Vakit Gazetesinde yazana kadar.

Kendi memleketinde küçük bir memurdur önceleri. Öfkesi vardır, uzun ve çok soğuk kış geceleri geçmez, o da şiirle doldurmaya çalışır 1985 yılından beri gazetecilik yapmaktadır.

Bir ara siyasete girdi ve ayrıldı. Niçin girip, niçin ayrıldığını bir röportajda şöyle cevaplandırdı:

"Allah rızası için girmiştim, Allah rızası için ayrıldım".

"Yürüyen, konuşan, yiyen doymayan
Kaç put sevdik, kaç put seçtik sayamam.
Toprakları kanımızla suladık.
Kaç kuyuda ekin biçtik sayamam"

Hangi yaşta kaç slogan söyledik
Kaç mantara alkışçılık eyledik
Kaç dönemde kaç zindanı boyladık
Kaç sırtlana kucak açtık sayamam.

Nutukta büyüttü kurnazlar bizi
Ayakta uyuttu cambazlar bizi
Batıya peyledi papazlar bizi
Kaç kürsüden yalan içtik sayamam."

Sanırım siyasi düşüncelerimiz ayrılınca biz de ayrıldık farkında olmadan. O ülkücü milliyetçi bir çizgide idi. O günün şartlarında sıradan insanlar başka ne olurdu ki? O garip günlerde ne olduğundan önce ne olmadığın önemliydi. Bizi birleştiren ölçü Müslüman olmak değil, komünizme karşı olmaktı o günlerde. Sonra saflar bölündü, din yoğun olarak gündeme geldi, laiklik siyasete bakış açısını farklılaştırdı, derken işler iyice karıştı, kavgalar kızıştı. Savrulduk her birimiz bir yerlere...

"Kaç cehennem yaptık, kaç cennet yıktık
Gönül sarayına kaç maymun tıktık
Kendi göğsümüze kaç kurşun sıktık
Kaç tezata konup göçtük sayamam.

Kuruyan umutlar, sönen hayaller
Kurtlar sofrasında yenen hayaller
Acıya, hüsrana dönen hayaller
Kaç dağda denize uçtuk sayamam."

Resmine bakıyorum. Bir hüzün var hepsinde.
Bir gariplik, ezilmişlik, horlanmışlık, dışlanmışlık
var. Anadolu'nun coğrafi haritası gibidir suratı.
Dağları, vadileri, ırmakları seyret yüzünde.
Tevekkülü, imanı ve huzuru görmeye çalış.
Aldatılmışlık, ihanet ve kadir kıymet bilmezlik
vardır çizgi çizgi. Aşk vardır, çile vardır, hastalık
ve ölüm vardır. Tıpkı sınırlarımız gibi değişmeyen
bir yüz.

"Devletliler çıkıp devlete kondu
Büyük putlar büyük servete kondu
Hak, hukuk, insanlık sepete kondu
Kaç meslekten (!) korkup kaçtık sayamam."

Bir yerde şairliğin arka planını şöyle anlatır:
"Şiir yazmaya küçük yaşlarda başladım. Zaten
bizim oralarda her genç şiir yazar. Bu tutku başka
bir meşgalenin veya işin olmayışından
kaynaklanıyor gibime geliyor. Ben de avareydim,
boşluğumu şiirle doldurmaya çalıştım. Benimle
şiire başlayanlar yalnızlıktan, yardımsızlıktan
dökülüp gittiler.

Bana gelince: Sağ olsunlar, iktidarların ve
muhalafetin iri kıyım politikacıları, ihtilal
cuntacıları, 'bilimsel' cüppeliler, entelektüel

züppeler, milli soyguncular, sosyete parazitleri, sermaye sülükleri, zulüm işkence makineleri, adalet katleden hukukçular, dalkavuklar, üçkâğıtçılar vs. hep bana yardımcı oldular. Şiir malzememi veren onlar, öfkemi bileyen onlar oldular. Yardımlarını inkâr etmiyorum, fakat teşekkür de etmiyorum. Dinsizlerin değil, din düşmanlarının, yani İslam düşmanlarının da az yardımı olmadı. Bir bakıma dini duygularımın kuvvetlenmesine vesile oldular."

Mücadeleci şiirlerinin çokluğu şartlardan kaynaklanmaktadır. 27 Mayıs Darbesi, zinde güçler, demokrasi maskaralığı ve haksızlıklar hiciv şiirlerini besledi. 30'a yakın mahkemeye verildi, hepsinden beraat etti. Avukat tutmadı, hep kendi kendini savundu. Hiçbir iktidarla barışık olmadı.

"Uymadı bir türlü başlar bedene
Yanaşmadık "Niçin?" ile "Neden?" e
Ne söyleyim, çok sürü var güdene
Kaç berzaha girip geçtik sayamam."

2012 yılında ciğerlerindeki enfeksiyon nedeniyle bir süre tedavi gördü. Dostları, sevenleri, okuyucu ve siyasetçiler akın akın ziyaretine gittiler. Yazdığı gazete ve Habervaktim internet sitesi doğrusu takdire şayan vefa gösterdi. 7 Haziran 2012 tarihinde, Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi hastanesinde yoğun bakımda iken hayatını kaybetti.

Allah gani gani rahmet eylesin, mekânı cennet olsun, orada hepimizi birleştirsin inşaallah...

Habervaktim.com, 02.07.2012

ABDURRAHİM KARAKOÇ’U KAYBETTİĞİMİZDE ŞİİRİN MİHRİBAN’I DEĞİL, MİHRABI DA YIKILDI...

İnci OKUMUŞ

Abdurrahim Karakoç adı, Onun davasını anlayabilen kudrette olanlar arasında sarsılmaz bir aşk temeli üzerinde kurulu geniş bir gönül mabedidir... Onun, dünyamıza şiirlerle ve tefekkür dolu kalbiyle girmiş olması ne büyük lütuf, ne büyük ihsandır. Karakoç ailesinden ilkin tanıdığım iki güzel insandan biriydi O; Biri Bahaettin Karakoç, diğeri Abdurrahim Karakoç... Yüce Mevla’ya; Bahaettin Karakoç ve Abdurrahim Karakoç’u bu topraklarda ve şiir ikliminde yarattığı için teşekkürü borç bilirim. Bu vesile ile, Bahaettin Karakoç’a bahtiyar ve uzun bir ömür dilerken, cennet mekân Abdurrahim Karakoç’a da rahmet diliyorum.

Abdurrahim Karakoç, bedenleri gelişirken ruhları cüce kalan bir toplumun içinde var edilmiş milli ve manevi değerlerin timsali bir dava adamıdır. Onun gönül aynasının ışığı gözlerimizden ruhumuza dek yıkamıştır bizi. Şiir dilinde kokan Anadolu toprağı, gönül yaylalarından esen rüzgârla gelmiş, hepimizin nefesine kudret vermiştir. Cumhuriyet Dönemi Türk şiiri küllenen bir akşamüstünü yaşarken, Abdurrahim Karakoç şiiri şavkı gökleri saran bir şafak olmuştur.

Bir Türkmen kilimi gibi, Anadolu toprağının duygularını desen desen dokuyan Abdurrahim Karakoç’un şiirlerindeki vakur duruş, kinle hançerleşen donuk gözleri bile kendisine hayran bırakmıştır. O, aynı zamanda “yüzlerinde poyraz eseni”, “kaş yaparken göz çıkararı eli”, “yaklaşanı tâ yürekten vuran” dili iyi tahlil etmiş bir adam sarrafıdır da... Bir düzineyi aşkın eserlerinde, “sevgiyi bir kitap gibi gönül masasında” açık bırakan, okuyan ve okutan O’dur... Gün olur, “başından bir kova sevda döken” ama “ıslanmadan, üşümeden yanandır...” “Suları ıslatamayan”dır. Aşka koşarı aşka vurulandır...

Vicdanını herkesten evvel sorguya çeken şair'dir O... Fevkalade hicivleri ile vicdansızları herkesten evvel darağacına çeken dev bir yürektir. Hak için söz söyleyenin korkusu Hak'tan gayri kimdendir? Layık olanlar, sözü öz'e ayarlı olanlar bunu Abdurrahim Karakoç'tan öğrendiler... Ömrünce dava adamı olarak anılmasına rağmen hiçbir siyasi duruşun resmen içinde yer almayacak denli şuurlu bir vatan ve millet sevgisi ile dolu olması hakikat peşine düşenler için büyük bir mesaj olsa gerek.

Abdurrahim Karakoç, yaşadığı yıllar içinde tanık olduğu siyasi ve kültürel tarihin yaralarını sararken asla nefesine yenilmedi. Yolda yorulmuş, yoldan ayrılmış ve yolunu yitirmişlerin başıboş bir dağ rüzgârı gibi kalmasına rıza göstermeden, dilin en güzel aracı ile şiirleriyle onların da yön bulmalarına yardım etti. Aşk, vatan ve millet şuurundan yoksun, kısır bir dünyaya hapsedilmiş yüreklerin zincirlerini şiirleriyle kırdı. Bugün hece vezniyle yazılmış; Hakk'a dair, haklıya dair, vatana dair, aşka dair, davaya dair en müstesna şiirler Abdurrahim Karakoç şiirleridir ve yüreklerimiz Onun şiirleriyle göndere çekilecek ve ruhumuz Onun şiirlerindeki muhabbetle mayasını alacaktır.

Abdurrahim Karakoç şiirleriyle gezdik dağını taşını Anadolu'nun. **Aşkı, sanıldığı gibi Onun Mihriban'ından değil aşka yönelmiş mihrabından öğrendik daha çok...** Herkesin bir Mihriban'ı olmadı belki ama Mihriban, aşka nişane kaldı hepimizin dilinde. Onun aşk ile hû çeken koca bir derviş gibi yüreğinin peşine takılıp, sürüklendik hudutsuz diyarlara... Sürüklenmeye de devam edeceğiz.

Karakoç'un şiir deryasından nasipleneler olarak; zaman oldu bir şeyler koptu içimizden, zaman oldu Tuna gibi deli dolu yüreğimiz akışlandı. Oldu ki; dünya denilen şu koca köyde, Onun sözleriyle yeniden hislendik, yeniden yaşadık ve yeniden nefeslendik... O, ne alnının terini ne de gözünün nurunu bu topraklardan esirgememiş bir tefekkür insanıdır da. Onun sözlerinden istifade edip, şiirlerini layıkıyla okuyanlar, aşk ile vururlar bu topraklara... Sarsıcı

hicivlerine rağmen, fevkalade bir sabır anlayışının içine davet ettiği her okurun Onun yanında bir diğer dava adamı oluvermişliğine bu yüzden şaşırılmamalıdır:

“Unutma, tez geçer zulmün ezası

Sabretmeyi bileceksin; tamam mı?

Yiğide ar değil bahtın kazası

Hakk’a teslim olacaksın; tamam mı?” diyen birçok öğüdü sabrın tenbihi olması bakımından kulaklarımıza küpedir.

Abdurrahim Karakoç, yalnız şiirleriyle değil, mütefekkir yüreğiyle de hakkı ödenmez hizmetlerde bulunmuştur bu ülkeye. Sanatının evrensel değerleri içinde yaptığı hiciv sanatı ile dahi kucaklayıcı ve bir o kadar da sarsıcıdır.

Dil meselesi; kullandığı akıcı, arı ve olgun bir Anadolu Türkçesi sayesinde Onun şiirlerinde yaşanmayan bir meseledir. Derin bir hissiyatın galibi olan şiir müessesesinde, “Türkçe, duyarak nasıl sevdilir?” sorusunun cevabı, bana göre Abdurrahim Karakoç şiirlerinde gizlidir.

Abdurrahim Karakoç, yalnızca duygularını vecde getirmemiş muhataplarının kalplerini de vecde getiren olmuştur. O, şiirlerini aşkla beslemiş, gerçek ilhamla Mevla’ya aşkla bağlanmıştır. **Bana kalırsa Mihriban şiiri, Onun isminin duyulmasında sınırlara yayılan ün’ü gibi görünse de, hakikatte Allah’a olan aşkın, sevdalı yüreklere çarpıp dalga dalga dönüşüdür.** Abdurrahim Karakoç’u, yalnızca “Mihriban” olarak anlamak, Mihriban’a sığdırmak haksızlıktır. **Onu bir aşkın değil, Yüce Aşkın içinde anlamak, Abdurrahim Karakoç’un asırlar ötesinden devşirdiği manevi ışığın hazzına varmakla mümkündür. Bu sebepledir ki; Abdurrahim Karakoç’u kaybettiğimizde şiirin Mihriban’ı değil, mihrabı yıkılmıştır.** Lakin inanıyorum ki, Abdurrahim Karakoç Türk hece şiirinin mihenk taşı olarak, bir dava adamı olarak daima yaşayacaktır.

Hak, hakikat ve insan aşkını kuvvetli bir görüş ve canlı hassasiyetle ifade eden bu tevazu insanının

şiiirlerindeki hicveden unsur, aynı zamanda güçlü bir lirizmle yoğrulmuştur.

Bu yönüyle de, ruhuyla kitleleri arkasından sürükleyen bir irfan kervanının en özge ismidir Abdurrahim Karakoç... Hoş ve nüktedan mizacı yanında, dünya evinde mal ile mülkle derdi olmamıştır. Derdi milletin bekası olan vakur bir duruşu ve Allah'tan gayrısına boyun bükmeyen güçlü ve korkusuz bakışı, şiirlerinde gönül inceliğinde dokunmuş bir nakışı olmandır... Ve en önemlisi de; vakur duruşunu, korkusuz bakışını ve ince nakışını layık olan herkese miras bırakmıştır...

Onu kaybettiğimizi duyduğumda; ‘Onun bedenlen taşıdığı yük, artık âlemin faniliğine teslim olmuştur.’ demiştim kendi kendime... Biliyorum ki; ruhunda taşıdığı yük yanında o beden yükü zaten Anadolu’nun dağından taşına, insanından kuşuna adanmış bir nefesten gayrı kıymeti olmayandı Onun yanında. Konya’da hasta yatağındaiken yaptığımız son telefon görüşmemizde, bir şiir gibi Hakk’a vuslatı bekleyen cümleleri Onun inanmış kalbinin en güzel ifadeleriydi. Bu cihetle inanıyorum ki O, Rabbin izni ile teşrif ettiği dünyadan yine Onun izni ile göçmüş, oradaki büyük şölene intikal etmiştir.

Bundan gayrı; Onu kaybetmenin hüznü içinde, tesellilerin en güzeli olarak, Onun yüreğimizi gülümseten şiirlerine sarılmak gibisi yok... Hüznümüzün gerisi geride, bunu da biliyorum; “bayramlar bayram ola” diyeceğimiz günler geldiğinde, Onu gördüğümüz, sesini duyduğumuz “bayramlar hani?” diyeceğimizi de biliyorum. Mukadderata boyun eğiyorum. O vakitler ruhumuzun hazine sandığına büyük bir itina ile sakladığımız Abdurrahim Karakoç şiirleriyle teselli olacağımızı da biliyorum.

Hani, “Beraber göçelim tut ellerimden” diyordu ya Üstad, şiir tuttu ellerinden ve inşallah Hakk’ın misafiri oldu O...

Bütün kalbimle inanıyorum; ruhu ve bedeni ebediyete intikal etmiş olsa da, şiirleriyle aramızda soluklanacak olan nefesi daima bizimledir.

Bir şiirinde “susar kâinat” diyordu O...
“Adli İlâhî’den sual eylesem
Kapanır dudaklar, susar, söylemez” diyordu... İşte
o vakit gelivermişti.
Mekânı cennet aziz ruhu şad olsun.

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 8-9

ABDURAHİM KARAKOÇ VE KARAKOÇLAR

Sıddık ÖZER

Zaten babalarımız komşu idi.

Bizlerde birbirimize komşuyduk. Komşudan da öte bir sevgi, saygı vardı eskiden. Halis bir yakınlık; menfaatten ve riyadan uzak.

Abdurrahim abi ile aramızda takriben on beş ya da on altı takvim yılı vardı. Zaten bizim orada herkes şiir yazar. Yani şiir yazmanın kimseye herhangi bir ayrıcalığı olmadığı bir yer. Ancak Abdurrahim abi bir başka yazardı, onun kaleminin boyutuna erişecek yoktu. Biz de hep onun şiirleriyle büyüdük.

‘Aziz dostum av zamanı geldi mi?
Kekliklerin ötmesinden ne haber?
Mızdurdu’nun oğlu asker oldu mu?
Mezolar’ın Fatması’ndan ne haber?’

Kim evlendi, kim boşandı, kim öldü?
Bu seçimde köy muhtarı kim oldu?
Zır Ümmed’in Fadime’yi kim aldı? /
Gelin olup gitmesinden ne haber?’

Diye zengin temalı ‘Hasan’a Mektuplar’ adlı ilk şiir kitabı çıktığında bütün Türkiye bu uzakları tutan sesi duymuştu.

O zaman çıkarılan ‘FEDAİ DERGİSİ’nin her sayısında şiirleri yayınlanıyordu.

‘Ok burcuna, yay burcuna
Bebeklerin avucuna
Minarelerin ucuna
HAKK YOL İSLÂM YAZACAĞIZ’

gibi sayısız seçkin dizeleri her kesim tarafından zevkle okunuyordu.

Hicivleri Zülfükâr gibiydi: Muhatabını havada üç boyutlu keser, sonra da yerin dibine batırırdı. Bu taşlama ustasını gören şairler âdetâ kalemlerini saklarlardı.

O sırada Elbistan ‘Belen’ yolunda kaptan Muharrem BALIKÇI’nın aracında bir trafik kazası olduğunu hem gazeteden hem de gazâzedelerden öğrendiğimde; daha Mükrimin Halil Lisesi’nde öğrenciydim. Bu gazayı anlatan bir şiir yazmıştım. Abdurrahim abi duymuş olmalı ki; bana hemen bir hicivle mukabele etmiş. Ben hatırladığıma göre de o da gazâzedelerden biriydi.

Ekinözü’ne geldiğimde Aslan’ın kahvehanesinin önüne ayak, ayak üstüne atarak sandalyeye oturmuş gazete okuyordu. Beni görünce, bana fark ettirmeden güya gazete ile yüzünü kapattı ve sessiz bir tebessümde bulundu. Beni de severdi: Ben de başımı kaldırarak âbi senden korkmuyorum, istersen bir hiciv daha yazabilirsin dedim. Kendisi ise: Sıddık seni daha da sevdim, sen yoluna devam et ibaresini söyledi.

Eğer bu şans, bu icâzet, bu usta şair tarafından; diğer hemşerilerime de verilmiş olsaydı, bugün Ekinözü’nden edebiyat dünyasına kalemi uzanan onlarca daha yeni şairler ortaya çıkardı. İşte biz de o günden bu güne halen yolumuza devam ediyoruz. Az tanınmış, ama listelerde yeri olanlar arasındayız.

Kahramanmaraş’lı şairler olarak hepimiz de Abdurrahim KARAKOÇ’un şiirleriyle zamanlarımızı doldurduk. Hep büyüdük küçülmedik. Abdurrahim abi kalemiyle sayısız şiirseverlere üstat oldu. Ama benim üstadım her zaman, Bahaettin KARAKOÇ hocam oldu. Hocam, aynı zamanda Abdurrahim KARAKOÇ’un da büyüğüdür, büyük kardeşidir, abisidir. Bu büyük abi: Genç edebiyatçı ve şairlerin de ellerinden tutanıdır ve önemli bir yerlere kadar getirenidir. Karakoçlar beş kardeşirler: Bahaettin Hoca, Abdurrahim Abi ve Ertuğrul Karakoç gibi isimler, Karakoçların en ünlüleridir. Nafiz ile Osman Karakoç da: Aynen Karacaoğlan gibi şiirlerini halk

tarzında yazıyorlar. Ertuğrul Karakoç farklı ve güzel bir çizgide, Abdurrahim Karakoç toplumu basını kendisinin arkasından takip ettirecek kadar güzel yazdı ve bunu da çok rahat başardı. En büyük ağabeyleri olan Bahaettin Karakoç Hoca ise; nasıl ki kardeşlerinin her birinin farklı çizgilerde mahir olmalarından memnun: Kendisi dahi yetiştirdikleri bütün şairleri ve şair adaylarını belli bir seviyeye kadar takip etti ve herkesin rahatlıkla görebileceği bir yere getirdi.

Kendisi çok ünlü. Yaşayan Edebiyat Dünyasına rehberlik yapacak kadar: Ortadoğu, Asya ve Balkanları peşinden koşturacak kadar ünlü. Bazen soruyorlar.. Sezai Karakoç bu beş kardeşten ayrı ilden, ayrı nesepten ve ayrı bir kalemdir. Bu satırlar Karakoçlara ancak bir girizgâh paragrafı olabilir. Lâkin; bize ayrılan sayfa burada doldu. Sizlere hoşça kalın derken: Abdurrahim Abi'ye ALLAH'dan rahmet, kederli ailesine de başsağlığı ve hayırlı ömürler diliyorum.

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 11

ABDURRAHİM KARAKOÇ

Oğuz PAKÖZ

Türkçenin büyük ustası şair Abdurrahim Karakoç Hakka yürüdü. İki aya yakın bir süredir yoğun bakımda tedavi gören ünlü şair 7 Haziran 2012'de Ankara'da Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde bu dünyaya veda etti. Yeri hiçbir zaman doldurulamayacak olan Karakoç'a Yüce Yaratan'dan rahmet diliyoruz. Hepimizin başı sağ olsun.

GARİBİN GARİP TÜRKÜSÜ

Sılada sılasız kaldım
Suyum garip, aşım garip
Ben kendime gurbet oldum
İçim garip, dışım garip

.....

Koştum hakikat ardına
Yandım ayrılık derdine
Git bak ölümler yurduna
Kabrim garip, taşım garip

Abdurrahim Karakoç bir büyük davanın adamıdır. Hemen her konuda sağlam tutarlı görüşleri vardır. Bu görüşlerini dizelerle bize ulaştırmaktadır.

YEMİN

.....

Esir iken Kırım, Kerkük, Türkistan
Bana zindan oldu Maraş Elbistan

İbni Sina, Dedem Korkut, Alparslan
Susarsam hakkını helal etmesin

.....

Mazlumlar hakkını almayıp ele
Günü gün edersem zalimler ile
Evdeşim, öz kızım, öz oğlum bile
Susarsam hakkını helal etmesin

Allah rızasıdır arzum emelim
Bu necip milleti ondan severim
Hazreti Muhammet (S.A.V.) gerçek rehberim
Susarsam hakkını helal etmesin

Abdurrahim Karakoç 1932 yılında Elbistan'a bağlı olan Cela köyünde doğmuştur. Cela köyü 1958 yılında belediye kurularak beldeye dönüştürülmüştür. O yıl kurulan belediyede "mesul muhasip" olarak memuriyete girmiş 1981 yılında da emekli olmuştur. Cela'nın adı 1983'te "Ekinözü" olarak değiştirilmiş, 1990 yılında da ilçe olmuştur.

SULARI ISLATAMADIM

Savaşayım elli yıldır
Ömrüm geçti boşalt doldur
Anlamadım bu ne haldir

Birgün silah çatamadım
Suları ıslatamadım

.....

Ne payem oldu ne sayem
En doğruya varmak gayem
Düşüncemdir tek sermayem

Alan yoktur satamadım
Suları ıslatamadım

1963 yılı idi. Mersin'den Maraş'a geliyordum. Adana'da otobüsten inip Maraş otobüsüne binecektim. O günlerde Mersin'den Maraş'a aktarmasız yolcu taşımacılığı yoktu. Ben bu nedenle Adana'ya gelmiş oradan da Maraş otobüsüne bilet almıştım. Otobüs yola koyulmuş Misis'i de geçmiştik. O sıralarda yanımda oturan kişi ile konuşmaya başladım. Ben ortaokulu yeni bitirmiş bir çocuk idim. O ise yetişkin bir ağabeydi. Bu ağabey bana Celalı olduğunu, orada, belediyede muhasebeci olarak çalıştığını söylemişti. Daha sonra Elbistan'dan, Afşin'den söz açılmış Hayati Vasfi'den, Mahsuni'den söz edilmişti. Tatlı tatlı konuşarak Gavurdağı'nı aşmıştık. Bu arada kendisinin de şair olduğunu öğrendim. Beni kırmadı şiirlerinden birkaç dördlüğünü de bana okudu. Ben babamla birlikte Yılanovası'na giderken Cela'yı görmüştüm. Çocuk gözlerimle Cela'yı tanımıştım. Cela'yı tanımış olmam nedeniyle yanımdaki şairle güzel bir iletişim kurmuştum. O nedenle için için seviniyordum.

YAKARIŞ

Rızanı aradım her yazdığımda
Malumun...nefsimi değil Allahım
Sana hoş gelmeyen duygum olursa
Aklımdan onları sen sil Allahım

İşte o ağabey Abdurrahim Karakoç idi. Aradan dört yıl geçmişti. 1967 yılında Adıyaman Gölbaşı şair dostum Bekir Fikri Göksu, kaldığımız öğrenci yurdunda, kantinde otururken, bak sana bir hemşerenden bir kitap getirdim diyerek "Hasana Mektuplar" adlı kitabı masama bıraktı. O an Abdurrahim Karakoç'u yeniden anımsadım. Mektup

yazdım Hasan'a/ Ha Hasan'a ha sana, diyerek başlayan o şiirleri hemen bir çırpıda okuyarak, su gibi içerek.

HASAN'A MEKTUP

Mektup yazdım Hasan'a
Ha Hasan'a ha sana...

Çok oku, çok düşün, çok şeyler anla
Aha bu mektubu alınca Hasan
Manalar iplikten incedir ama
Kelimeler biraz kalınca Hasan

Gene ağzımızı açmıyor bıçak
Huzur size ömür... Dert salkım saçak
Oyuna kalkıyor yüzlerce köçek
Batıdan bir hava çalınca Hasan
.....

Canım hürriyeti koydunsa ara
Ekmek yalınayak kaçtı dağlara
Çevremize küsmüş kardeşlik var ya
Haber ver, izini bulunca Hasan

Soysuzlar taş atar mukaddesata
Karşı duramazsak bizdedir hata
Tahammül teşviktir, böyle hayata
Öl... İnsan küçülmez ölünce Hasan

“Hasan'a Mektuplar” ardı ardına bize ulaşmıştı. Bu mektuplar bizi coşturmuş, bizi düşündürmüş, bizi duygulandırmıştı. Ardı ardına Hasan'a Mektup gelir de Hasan'dan mektuplar gelmez olur muydu?

HASAN'DAN GELEN MEKTUP (1)

Şu bizim kılavuz oldum olası
Kör, kör amma gardaş anlayan hani
Suratında uğursuzluk damgası
Var, var amma gardaş anlayan hani

Karnından bakıyor bütün olaya
Kaldırmak zor, kurdu kolaya
Bu gidişle varabilmek sılaya
Zor, zor amma gardaş anlayan hani

Sen, ben ona göre yağlı bir kazık
Biz bizi bilmezsek olur çok yazık
İşte “yüz altmış üç” çakılı kazık
Gör, gör amma gardaş anlayan hani

Ne yapsa eyvallah ne dese hay hay
Hep böyle giderse sonumuz vay vay
Dava dosyamızı sünepe bir tay
Yer, yer amma gardaş anlayan hani

Ormandan ok atar sağır pehlivan
Boran, Çetin işte kışımız yaman
Gelen her belayı her ağız her an
Der, der amma gardaş anlayan hani

1965 ile 1972 yılları arasında kimi şiirleri slogan olmuştu Karakoç'un. Bir şiirindeki, Hak yol İslam yazacağız, sözü en çok tutulan slogan idi. Bir kesim bunu “Hak yol turan”, bir başka kesim de “Hak yol İslam” biçiminde duvarlara yazmıştı.

HAK YOL İSLÂM YAZACAĞIZ

Kör dünyanın göbeğine
Hak yol İslâm yazacağız
Kuşların göz bebeğine
Hak yol İslâm yazacağız

Yola ağaca pınara
Esen yele yağan kara
Yağmur yüklü bulutlara
Hak yol İslâm yazacağız

.....
Herkes duyacak bilecek
Saklanmaz gayrı bu gerçek
Yaprak yaprak, çiçek çiçek
Hak yol İslâm yazacağız

Abdurrahim Karakoç hemen her konuda şiir yazmıştır ama bana göre bütün şiirleri siyasal içeriklidir. Son döneme değin hiçbir iktidarla barışık olmamıştır. Son yıllardaki tutumu ile bu özelliğini sonuna değin taşıyıp taşımadığı tartışılabilir. Ben onun “Tercihli oy” şiirini en siyasal şiir olarak görürüm. 1987 yılında karşılaştığımızda kendisine o şiirinden söz açmıştım. “Onu hiçbir kitabımda yayımlamadım, tamamı da ezberimde değil.” demişti. O şiirden birkaç dörtlük şöyledir:

Çökeleği içer ayrıları verdi
Şaşmadan tercihli oy verdi kirve
Türkçeyi anlamaz “nizani” derdi
Şaşmadan tercihli oy verdi kirve

Beş yıl önce mort olmuştu fitikten
Adı bile silinmişti kütükten
O gün için çıktı geldi gedikten
Şaşmadan tercihli oy verdi kirve

Okuması yoktu yazması yoktu
Hep parmak basardı imzası yoktu
Tuttu dilediğın meclise soktu
Şaşmadan tercihli oy verdi kirve...

Diyerek sürüp giderdi bu şiir. İktidara oynayan CHP'nin liste başındaki üç aday yerine arka sıralardaki üç adayı halk bir başka oyunla seçivermişti. Abdurrahim Karakoç da bu sosyal ve siyasal olayın hemen resmini çekmiş ve çerçevelemiştir.

Abdurrahim Karakoç kendi şiirini anlatırken “Sağ olsunlar, iktidarın ve iri kıyım politikacıları, ihtilal cuntacıları, bilimsel cüppeliler, entelektüel züppeler, milli soyguncular, sosyete parazitleri, sermaye sülükleri, zulüm işkence makineleri, adalet katleden hukukçular, dalkavuklar, üç kağıtçılar v.s. hep bana yardımcı oldular. Yardımlarını inkar etmiyorum, fakat teşekkür de etmiyorum.” diyecektir. Şiirleri yüzünden otuza yakın mahkemeye verilmiş ancak hepsinden de beraat etmiştir. 1985'ten beri gazetecilik yapan Karakoç, bir ara siyasete girmiş, orada uzun süre kalmamış ve hemen ardından siyaseti bırakmıştır. Politikaya niçin girip niçin ayrıldığını soranlara ise “Allah rızası için girdim, Allah rızası için ayrıldım.” demiştir.

MİLLETVEKİLİ MARŞI

Sormayın kim olduğumu
Ben bilmem liderim bilir
Varlığımı, yokluğumu
Ben bilmem, liderim bilir

Gözlerim hep ona bakar
Kaldır der, ellerim kalkar
Gül, menekşe nasıl kokar
Ben bilmem liderim bilir

.....

Hürmetim tamdır zatına
Minder olurum altına
Uyarım talimatına
Ben bilmem, liderim bilir

Teslim ettim irademi
Böyle yürür benim gemi
Varsa beynimi, midemi
Ben bilem, liderim bilir

Abdurrahim Karakoç yer yer geçmişin özlemini çeker. “Hep çocukluk yıllarımı sevdim.” demiştir. Kuşkusuz özlemi çocukluğu ile birlikte saflık, temizlik ve yardımseverlik olmuştur.

KÖROĞLU’NA DAİR

Benden selam olsun Koç Köroğlu’na
Şimdi devir başka, zaman değişti
Karga konar kır atların beline
Arpa bulunmuyor saman değişti

Gayrı ne Kenan var ne Demircioğlu
Tarihe karıştı, Ayvaz’la Hoylu
Herkes Bolu Beyi, her taraf Bolu
Yiğitlik kalmadı, insan değişti

.....

Tad bozuldu, küp kokutur turşular
Haydutlara yatak oldu çarşılar
Şişkin cüzdan bin belayı karşılar
Boynuzlar göz oldu, kalkan değişti

Abdurrahim Karakoç ilkin politik taşlamaları ile ünlenmiştir. İnancını, Allah sevgisini yalın anlatımlarla gönüllere taşımakta büyük bir ustalık göstermiştir. O, aslında aynı zamanda bir sevgi adamıdır. Öteki şiirleri

gibi sevgi şiirleri de her kesimde büyük yankı uyandırmıştır. Bu nedenle birçok şiiri birçok sanatçı tarafından bestelenmiştir ve okunmaktadır. Kuşkusuz bunların başında “Mihriban” gelmektedir.

Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamıştın, çözülmüyor Mihriban
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban

Yar deyince kalem elden düşüyor
Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor
Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk kağıda yazılmıyor Mihriban

.....

Bu şiiri Musa Eroğlu türkü biçiminde bestelemiştir. Türkü çok ünlenmiş, gerek Abdurrahim Karakoç’un gerekse Musa Eroğlu’nun gönüllerde yer etmesinde büyük payı olmuştur. Bu türkünün notasını sevenleri için son sayfalarımızda yayımlamış bulunuyoruz.

Herkesin, her şairin bir şiir tanımı vardır. Abdurrahim Karakoç da bir şiirinde şiiri şöyle tanımlamaktadır.

ŞİİRE DAİR

Şiir bir cennet bahçesi
Girmeyene anlatılmaz
Cennet nedir, bahçe nasıl
Görmeyince anlatılmaz

Şair gülü şükür gülü
Yaprak yaprak dokur gülü
Her mısradan fikir gülü
Dermeyene anlatılmaz

İne gönül, kalka gönül
Hep doğruya baka gönül
Hak vergisi... Hakk'a gönül
Vermeyince anlatılmaz

Şiir toprak kokusudur
Şiir damla damla sudur
Ermişlerin duygusudur
Ermeyene anlatılmaz

Şairler sultanı Yunus
Her sözü yüz defa yumuş
Aşk bağrına dergâh kurmuş
Varmayana anlatılmaz

Abdurrahim Karakoç her gününü dolu dolu yaşamış biridir. İncancını, görüşünü tüm şiirlerine taşımış bir inanç adamıdır, bir felsefe adamıdır, bir savaşım adamıdır. Ülküsünden, incancından hiç ödün vermemiştir. Bu yüzden azımsanmayacak denli çok mahkemelerde yargılanmıştır. Onun görüşlerine katılıp katılmamak doğal olarak herkesin bileceği bir iştir ama onu, bir çıkar için uğraş verirken gören olmamıştır.

DAVA FELSEFEM

Ben milletim uğruna adanmışım kendimi
Bir doğrunun imanı bin eğriyi düzeltir
Zulüm Azrail olsa hep Hakk'ı tutacağım
Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir.

Allah rahmet eylesin. Durağı cennet olsun...

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 1-4

ABDURRAHİM KARAKOÇ

Âşık Cuma TAŞDEMİR

Seni Ozan bileceğiz
Rahat uyu Karakoç'um
Bir gün biz de geleceğiz
Rahat uyu Karakoç'um

Dünya hali kaygı tasa
Boş kalmaz kurduğun masa
Ozanların düştü yasa
Rahat uyu Karakoç'um

Yudun dünyanın kirini
Aradın buldun pirini
Kalbime yazdım yerini
Rahat uyu Karakoç'um

İlaç bulunmaz yaraya
Neden gelmedin buraya
Toprak oldun Ankara'ya
Rahat uyu Karakoç'um

Kimeydi bilmem nazarın
Ben garibim son yazarın
Nur ile dolsun mezarın
Rahat uyu Karakoç'um

Yazar kalem hane hane
İnsan doğar tane tane
Ölüm bize bir bahane
Rahat uyu Karakoç'um

Boş kalmaz dünyanın hanı
Veren alır ancak canı
Merak etme Mihriban'ı
Rahat uyu Karakoç'um

Dünya meşakkati böyle
Gezdin ağa paşa beyle
Soranlara selam söyle
Rahat uyu Karakoç'um

Mihriban yaktı özünü
Söyledin mi son sözünü
Dünyaya yumdun gözünü
Rahat uyu Karakoç'um

Ozan Cuma sardım sarık
Ağacında oldum doruk
Sensiz kaldık boynu buruk
Rahat uyu Karakoç'um

Alkış Dergisi, Yıl 11, Sayı 64, Sh 7

KARAKOÇUN YÜREĞİ SUSTU, ŞİİRİ KONUŞUYOR

Ahmet TAŞGETİREN

Bugün başka gündem konularını bırakıp, Abdurrahim Karakoç'tan söz edeceğim.

Hemşehrimden. Memleketimin, Kahramanmaraş'ın yürekli güzel insanından. Şairinden. Onun vedasından. Sonsuz rahmet diliyorum öncelikle. Milletimize baş sağlığı diliyorum.

Karakoç'lar üçtür

İkisi kardeştir. Bahaettin ve Abdurrahim. İkisi de şairdir. Maraşlı'dırlar. Maraş toprağı şiir toprağıdır denir. Karakoç'ların anası da rahminde şair büyötmüştür. Bahaettin Ağabeydir, ak saçlıdır; ben ona da buradan sağlık ve afiyet içinde daha nice sanat ömürleri dilerim.

Diğer Karakoç, Sezai Karakoç'tur. O da şairdir. Şairliği sebebiyle şiir toprağı sayıldığı için Maraşlı bilinir. Ama Diyarbakırlı'dır. O da has şairdir. Has tefekkür adamıdır. Yürek adamıdır.

Abdurrahim Karakoç rahmet-i Rahman'a yürüdü. Mekânı cennet olur inşallah.

Memleket onu belki bestelenmiş birkaç şiiri ile hususen de Mihriban ile tanıdı.

Ama biz, Karakoç'un gönül dostları, Maraşlılar, çok önceden buluştular onun şiiriyle.

Benim neslim mesela, Hasan'a Mektuplar'ı okudu 1960'lı yıllarda. Hasan köyden şehire gitmiş oldu. Mektubu yazan da, köyden Hasan'a haberler verendi.

"Mektup yazdım Hasan'a, ha Hasan'a ha sana"
diye yazılan şiirler, hicvin en güzel tonu ile
buluşturdu okuyanları.

Orada Anadolu insanının kelimenin tam
manasıyla yüreği vardı. Sevdasıyla, acısıyla,
hüznüyle, ince ince eleştirisi ile sisteme öfkesiyle,
yolsuzluklara, ahlaksızlıklara isyanıyla bir
Anadolu yüreği.

Bakın mesela, 20'nci Hasan'a mektubun ilk
kıtası nasıl bir duygu yumağı halinde?

Hesap ettim ayakaltı, baş yedi
Vallahi nazlı yâr gene geç kaldık.
Hınzır bülbül gül dalında leş yedi.
Katmerlendi zarar, gene geç kaldık.

Gelin bir de Abdurrahim Karakoç'un Hasan'dan
gelen mektup'unun bir kıtasını okuyalım:

Güneş doğmaz oldu cama
Yırtığı kirletti yama
Adam bizim adam amma
Adamın başı baş değil.

Böyle yüzlerce şiiri vardır Karakoç'un. Her
mısrasında bir yara, bir iğne, bir umut saklıdır.

Dağlara şiir yazar mesela. Ben onun şu
dörtlüğünü çok severim:

Derdini kimseye diyememek zor
Dağlar ondan böyle kaskatı mosmor
Düşünüp düşünüp anlatamıyor.
Böyle bencileyin zavallı dağlar.

Dertleşir insanlarla, toplumla... Biraz serzeniş vardır sesinde. Şöyle der "Dertleşme" şiirinde:

Sırtınıza cümle derdi, belâyı
Sizin için aldık; sizden ne haber?
Senelerce uykuları rüyayı
Sizin için böldük; sizden ne haber?

İçkiye, kadına, rütbeye, şana
Tenezzül etmedik, malûm cihana
Bunların cümlesi kalsın bir yana
Sizin için öldük; sizden ne haber?

Ve aşk tabii. Onun Elbistan'dan getirdiği kavruk yüzü, aşkın kavurduğu bir yüreğin yansımasıdır aslında. Mihriban şarkı olur, dillerde dolaşır.

Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamışım, çözülmüyor Mihriban.
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban.

'Yâr' deyince, kalem elden düşüyor
Gözlerim görmüyor, aklım şaşıyor
Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk, kâğıda yazılmıyor Mihriban.

Tabiplerde ilâç yoktur yarama
Aşk deyince ötesini arama
Her nesnenin bir bitimi var ama
Aşka hudut çizilmiyor Mihriban.

Boşa bağlanmamış bülbül gülüne
Kar koysan köz olur aşkın külüne...
Şaştım kara bahtın tahammülüne
Taşa çalsam ezilmiyor Mihriban.

Tarife sığmıyor aşkın anlamı
Ancak çeken bilir bu derdi, gamı
Bir kördüğüm baştan sona tamamı...
Çözemedim... Çözülüyor Mihriban."

Bir de "Unutursun"u var Mihriban'ın. O daha acı ve sitem yüklü. Orada bütün insani halleri sayar ve "Unutursun" der. Sanki "Unutma" diye bir çağrıdır, bir sancıdır. Gelin onu da paylaşalım:

"Unutmak kolay mı?" deme
Unutursun Mihriban'ım.
Oğlun, kızın olsun hele
Unutursun Mihriban'ım.

Zaman erir kelep kelep.
Meyve dalında kalmaz hep.
Unutturur birçok sebep
Unutursun Mihriban'ım.

Yıllar sinene yaslanır
Hâtıraların paslanır.
Bu deli gönlün uslanır...
Unutursun Mihriban'ım.

Süt emerdin gündüz-gece
Unuttun ya, büyüyünce...

Ha işte tıpkı öylece
Unutursun Mihriban'ım.

Gün geçer, azalır sevgi
Değişir her şeyin rengi.
Bugün değil, yarın belki
Unutursun Mihriban'ım.

Düzen böyle bu gemide
Eskiler yiter yeni de.
Beni değil, sen seni de
Unutursun Mihriban'ım"

Karakoç'u bugüne kadar şiirleriyle okumadıysanız, okuyun derim. Orada kendinizi bulacaksınız bütün ince duygular halinde. Gitti ve hoş bir seda bıraktı semalarımızda. Dilerim, kabri nurlarla dolsun aziz hemşehrimin.

Bugün Gazetesi

ALBÜM







Sürüşünüzü Adliyeyle
 Başlatın! Bir Otomobilin Müfettişi
 Bir dakta bir Dikkate Alın!
 Güvenli bir sürüşünüzü Müfettiş

Yanlış bir sürüşünüzü Adliye
 Gözetim birimleriyle Adliye
 Gözetim birimleriyle Adliye
 Gözetim birimleriyle Adliye

Güvenli sürüşünüzü Adliye
 Gözetim birimleriyle Adliye
 Gözetim birimleriyle Adliye

Takip edilebilir sürüşünüzü
 Adliye Gözetim birimleriyle
 Adliye Gözetim birimleriyle Adliye

Biraz Adliye Gözetim
 Bir Adliye Gözetim birimleriyle
 Bir Adliye Gözetim birimleriyle

Takip edilebilir sürüşünüzü
 Adliye Gözetim birimleriyle
 Adliye Gözetim birimleriyle Adliye

AKARSAĞIN AKARSAĞI
 2007



AKARSAĞI

